

Léta Páně

Každou další zimu svého života s jejími nízkými teplotami, velkoměstským smogem, absencí slunečního svitu (už se mi stalo - nikoli letos - že jsem napočítal 21 dní po sobě, kdy jsem ani nezahlédl Slunce) a dalšími příznaky zimního období snáším hůře a hůře. Dusím se a kašlu, ale podle lékařů jsem - vzhledem ke svému přibývajícimu věku - „na hranici širší normy“. Napadlo mne opakovaně, zda naše civilizace, která se někdy chová tak, jakoby se sama chtěla zadusit, není už „mimo hranici širší normy“, ale to já nejsem schopen posoudit. Zima, jejíž existenci v mých očích ospravedlňují jenom radovánky dětí na sněhu (kde letos je?), likviduje postupně můj křehký život. Soudím, že nikoli náhodou se rokům říká léta a nikoho nikdy nenapadlo nazvat letopočet „Zima Páně“, zatímco označení „Léta Páně“ používají snad běžně i údajně skalní ateisté. Kolik je nám let? A kolik zim?

V Bibli se pochopitelně píše i o zimě a o tom, jak se s ní lidé potýkali. V Písni písní čteme nadějně o jejím konci: „*Hle, zima pominula, lijavce přešly, jsou tytam.*“ Dvacátou osmou kapitolu Skutků apoštolských jsme snad všichni někdy zažili na vlastní kůži: „*Domorodci se k nám zachovali neobyčejně laskavě. Zapálili hranici dříví a všechny nás k ní pozvali, protože začalo pršet a bylo zima.*“ Apoštol Pavel ve svém dopisu Timoteovi před zimou varuje: „*Pospěš si, abys přišel, než nastane zima.*“ A apoštol Jakub, kterému vždy ležela na srdci činná víra, píše: „*... a někdo z vás by jim řekl: „Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad,“ ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné?*“

Mnohem častěji se však v bibli dočteme o létu - celkem na patnácti místech. Vybírám jich z nich dnes jedenáct:

Obsah čísla:

1-Léta páně | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-2 x 60 | 6-Novoroční příběh

7-Kdo byla Hebe Kohlbrugge | 9- Jubilanti v lednu

9-Společné prohlášení luteránů a katolíků | 12-Kalendář na leden 2017

„*Padesátý rok posvětíte a vyhlásíte v zemi svobodu všem jejím obyvatelům. Bude to pro vás léto milostivé, kdy se každý vrátíte ke svému vlastnictví a všichni se vrátí ke své čeledi.*“ (Leviticus, 25, 10) Léto je i návratem domů.

„*Je to léto milostivé. Budete je mít za svaté. Smíte jíst z pole, co urodí.*“ (Lv 25, 12) Léto je i zaslíbením úrody.

„*Budou-li pak Izraelci slavit milostivé léto, bude jejich dědictví připojeno k dědictví toho pokolení, k němuž budou náležet, a dědictví našeho otcovského pokolení bude o jejich dědictví zkráceno.*“ (Nu 36, 4) Léto je i nápravou pokřivených majetkových vztahů.

„*Každého sedmého roku budeš slavit léto promíjení dluhu.*“ (Dt 15, 1) Příchod léta má i svůj finanční aspekt.

„*...vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlíci...*“ (Iz 61, 2) Každý líc mívá i svůj rub: Truchlíci budou příchodem léta potěšení, ale svévolníky, jak jim Bible často říká, čeká pomsta.

„*Den pomsty měl jsem v srdci, nastalo milostivé léto pro mé vykoupené.*“ (Iz 63, 4) I v tomto verši znamená příchod léta příchod spravedlnosti.

„*Minula žeň, skončilo léto, a spása nikde.*“ (Jr 8, 20) Jeremijáš nám připomíná, že ani léto nefunguje jako automat. Někdy je opravdu zle. A je dobře se do Jeremiáše, syna Chilkijášova, který žil v nesmírně pohnuté době a zažil i zničení Jeruzaléma, začíst.

„*Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větev raší a vyráží listí, víte, že je léto blízko.*“ (Mt 24, 32 a Mk 13, 28) Evangelisté Matouš a Marek se shodli do písmene. Můžeme a máme se poučit od přírody.

„*...abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.*“ (Lk 4, 19) Co krásnějšího lze vyhlášovat?

„*Když se už zelenají, sami víte, že léto je blízko.*“ (Lk 21, 30) A ještě jednou je tu příroda - Boží stvoření.

Léto je pro mnoho lidí - a já se k nim velmi rád hlásím - tou nejkrásnější částí roku. Ze všech let je však nejdůležitější léto milostivé, ke kterému se vztahuje většina uvedených biblických míst.

Pojem „milostivé léto“ má svůj původ na několika místech Bible, především ale ve dvacáté páté kapitole knihy Leviticus, kde v oddílu od osmého do sedmnáctého verše Hospodin přikazuje svému národu každý sedmý rok neobdělávat půdu a o to, co na ní vyrostě, se podělit s chudými. Po sedmi sedmiletých obdobích, tedy každý padesátý rok, má být vyhlášeno milostivé léto, kdy mají být otroci izraelského původu propuštěni, a má jim být navrácen majetek, o který přišli. I mimo prostředí biblického Izraele označuje „milostivé léto“ v obecném smyslu především odpuštění dluhů a propuštění otroků. Přestože

toto slovní spojení má jednoznačně biblický původ, v přeneseném významu se používá dodnes i mimo náboženské prostředí.

V roce 1873 napsal evangelický farář Ludvík Bohumil Kašpar (1837-1901), který přispíval i do slavného Ottova slovníku naučného, krásný text „Ó přijdiž, přijdiž léto Páně“ k melodii ruského skladatele a autora liturgické hudby (řada jeho skladeb je mj. v „Agendě království pruského“ z roku 1829) Dimitrije Štěpanoviče Bortnjanského (1751-1825). Tuto píseň máme v našem Evangelickém zpěvníku zařazenu pod číslem 381. Když se nad textem písně zamyslím, říkám si, že jej Ludvík Bohumil Kašpar mohl napsat i dnes. Dovolím si ocitovat pouze první a poslední sloku, které mi promlouvají ze srdce:

„Ó přijdiž, přijdiž, léto Páně, ty odedávna slíbené, ať vzkvetou zase širé pláně té naší vlasti milené, a role, jež tak zpleněná je, se zaskví pestrou krásou máje.

Ó dej, ať v Tebe vkořenění jsme jedno tělo, jeden duch, Tvou láskou v jedno zapojení se v lásce vinem k druhu druh, až věčné, jasné, beze stínu, nám vzejde léto ve Tvém klínu.“

Daniel Heller

Výťah z jednání staršovstva – čtvrtek 1. 12. 2016 v 19:00

Náležitosti spojené s příchodem br. faráře Pavla Rumla

- instalaci provede br. P. Firbas 19. 2. 2017 od 15:00, pozvat všechny bývalé dejvické faráře
- schváleno zachovat 100% úvazek sborové sestry do 30. 6. 2017, pak rozhodneme jak dál

Středisko Diakonie Praha

- br. Sýkora informoval o průběhu a náplni schůzky SRD se zástupci DRS a obou sborů 22. 11. 2016: br. Kocanda odstoupil z výběrového řízení na ředitele střediska, dosavadní ředitelé budou vyzváni, aby zůstali na svých pozicích až do konce roku 2017
- sloučení středisek Praha a Zvonek nastane 1. 1. 2018, k obsazení ředitele nového střediska bude vypsáno nové výběrové řízení za účasti DRS a partnerských sborů.

6. Informace z konventu

- stále se hledá seniorátní farář pro mládež
- diskuse o návrhu na nový výpočet repartic v rámci pražského seniorátu (má se více zohlednit hospodářská síla sborů - bytové domy apod.) a o charakteru

vzájemné solidarity sborů

7. Finanční záležitosti:

- sbírky v listopadu - na Haiti celkem odesláno 9 650,- Kč, adventní seniorátní sbírka 3 671,- Kč
- od 4. 12. bude probíhat sbírka na dárky pro děti
- 25. 12. je tradiční sbírka na bohoslovce a vikariát
- br. Mašek rozešle e-mailem k připomínce návrh tarifů za poskytování sborových místností na akce členů sboru i dalším zájemcům na úhradu s tím spojených nákladů

8. Hospodářské záležitosti

- po provedené výměně vložek do zámků je třeba vrátit staré klíče sborové sestře
- poděkování Marii Susové za výrobu adventního věnce, vánoční stromek opatří Petr Hejl

Další úkoly

- trvající: hledáme dalšího pokladníka a nové členy do křesťanské služby
- uspořádání sborového archivu by mohla provést s. Hřebíčková ve spolupráci s J. Maškem, je potřeba objednat zaškolení - ústřední archiv ČCE na UCK bude kontaktovat s. Študentová, objednáno
- na tříletý kurs Pražského seniorátu „Základy evangelické teologie“ se lze hlásit až do konce roku.
- přebrat Evangelické zpěvníky a poškozené nahradit novými - J. Mašek

Z došlé pošty a různé

- br. farář se účastní ekumenické snídaň pro kazatele z Prahy 6 ve sboru CB 13. 12.
- br. farář kontaktoval rodiče mladších dětí ohledně biblické hodiny
- příští rok začne konfirmační cvičení, je třeba provést kontrolu, abychom na někoho nezapomněli - v příštím roce zavedeme sborový „rozvrh hodin“ - připraví M. Študentová a J. Mašek
- návrh na zvýraznění hudebního doprovodu při vstupu faráře do modlitebny

2 x 60

Rozhovor mezi Martinou Študentovou a Pavlem Rumlem u příležitosti jejich významného prosincového životního jubilea:

Martino, na co ráda vzpomínáš a na co se ráda těšíš???

Narodila jsem se do velké rodiny, kde bylo pořádně veselo. Mnozí z mých čtyř

výrazně starších bratrů už měli v době mého poznávání světa přítelkyně, pak se ženili, rodily se jim děti jen o trochu mladší, než jsem byla já. Do toho plný dům návštěv v jakoukoli dobu a protože se na televizi neřadilo a počítače neexistovaly, tak jsme se museli zabavit sami. Pak jsem se sama vdala, doba velkého budování rodiny i rodinného sídla původně plného nájemníků. A zase spousta přátel. Takže když chci, mám krásných vzpomínek několik plných pytlů.

Na co se těším? Asi se těším na to, co mě baví. Baví mě pozorovat vnoučata, jak rostou, baví mě hledat nové cesty, baví mě objevovat nové příběhy skryté v historii, baví mě stát v úžasu před Hospodinovým dílem...

Milý Pavle, je něco, nějaký pocit nebo přesvědčení..., které se Tě již od mládí drží, když vstoupíš do kostela?

Při vstupu do kteréhokoli kostela od „života matky mé“ ve mně žije jediný pocit, emoce, přesvědčení, poznání, stav mysli, ducha, srdce i břicha, jasné rozpoznání, že jsem doma. Amen.

(Pro dítě z fary byl prostor kostela přirozenou součástí každodenního života. V létě byl v modlitebně - kdy byly bohoslužby v kostele - pingpongový stůl. V zimě sloužila kostelní věž za měřítko, jak vysoko se dá vyhodit sněhovou koulí. Žádný jiný alternativní metr v celé vesnici nebyl. Na jaře sloužila kostelová půda jako ornitologická pozorovatelná všechno možného ptactva, které se tam klubalo na svět. V jiném kostele se daly hrát na koberci uprostřed mezi lavicemi kuželky - kam se hrabou dnešní moderní bowlingové dráhy. Pak k těmto jedinečným zážitkům přibývaly další, podobně „nábožné“ - konfirmace, svatba, křty dětí. A pak ta služba z druhé strany stolu Páně. Vždycky - během zpívání - s pohledem na lidi, jak zaníceně zpívají. Chodím do kostela rád. Poslední mou návštěvou by tam měl být můj funus. Je krásné, mít domov.)

Milí přátelé, zveme vás všechny na silvestrovské posezení do sboru, kde vám lehce dáme nahlédnout do našich uplynulých 60ti let. A v neděli 29. ledna 2017 v 15.00 proběhne ve sboru benefiční koncert s naším milým Tomášem Najbrtem. Výtěžek koncertu bude odevzdán Cestě domů. **Cesta domů poskytuje odbornou péči umírajícím dospělým i dětem a jejich blízkým, kteří o ně pečují.** Zároveň se snaží přispívat ke společenským a legislativním změnám, které umožní zlepšení péče o umírající lidi v naší zemi.

Marta Študentová a Pavel Ruml

Novoroční příběh

Milé sestry a bratři, ráda bych se s vámi podělila o příběh, který se mi stal v prvním dni roku 2016. Večer na Silvestra jsem jela na otočku na Šumavu za spolužačkou z VŠ, strávila s ní a její rodinou Silvestra v jejím rodišti v Kašperských Horách a 1. 1. jela prvním autobusem a dvěma vlaky zase do Prahy. Taková cesta jevila se mé rodině i kamarádce poněkud šílená, vždyť to přece nemá žádný smysl, cestovat někam téměř 5 hodin, pak tam pobýt jen o málo déle a jet zase zpět. Ale slíbila jsem dorazit na Šumavu, tak jsem to navzdory objektivním překážkám udělala. Cesta zpět probíhala standardně, pasažérů ani moc, ani málo, pospávali, mladší měli na uších sluchátka. Ve vlaku z Plzně do Prahy přerušily tento poklid šokující zvuky. Ohlédla jsem se a pán, který seděl přes uličku dvě sedadla za mnou, plakal. I když „plakal“ je slabý výraz pro jeho zoufalství. Seděl, zavřené oči, ponořený sám do sebe, na uších sluchátka a co chvíli vyrazil strašný vzlyk, až kvílení. Je děsivé vidět takto plakat muže. Bylo patrné, že se to snaží zadržet, ale vždycky znovu ho to přemohlo. Co dělat v takové situaci. Bylo to hrozné i trapné zároveň. Lidé se dívali před sebe a dělali, že nic neslyší, mnozí nejspíš z bezradnosti, kterou jsem prožívala i já. Nakonec jsem přece jen sebrala odvalu, přisedla k němu a zeptala se, zda mu nemůžu nějak pomoci. Sundal si z uší sluchátka, omlouval se, že vyrušuje a řekl, že je to dobré. Poděkoval mi za účast. Sedla jsem si zpět na své místo a pán přestal plakat. Ale mně se nezdálo, že jsem udělala dost. Znovu jsem si k němu přisedla a s omluvou se zeptala, zda mi nechce říct, co se mu stalo, že nebažím po cizím neštěstí, ale že sdělením se člověku často uleví.

Pán pocházel z židovské rodiny, která byla vyhlazena nacisty. Vyrostl u pěstounů, s tvrdou macechou, která jej bila, ponižovala a upřednostňovala vlastní děti, vděčí jí však za to, že se ho ujala a vychovala ho. Říkal, že pláče proto, že jede od ní, má k ní má úctu, ale nemiluje ji jako matku, nic k ní necítí. To si velmi vyčítal a proto plakal. Nemluvil o ní s nenávisí, spíš s velkou lítostí. Odpověděla jsem mu, že není žádný hřích, nemiluje-li ženu, která se k němu nechovala jako matka. Tím, že vám nedala lásku, ji ve vás vůči sobě ani nevzbudila. Láska se nedá přikázat. Opuštěte jí i sobě a už od ní nic nečekejte. Ona je ve vysokém věku, kdy člověk už jen těžko mění své postoje. Ale je tolik lidí na světě, kteří vás mohou milovat. Vy ji navštěvujete, podporujete v jejím stáří a chováte se k ní s úctou. Nevyčítejte si něco, co není vaše vina.

Chvíli jsme o tom mluvili a zdálo se, že se mu ulevilo. Dali jsme se do řeči o tom, co děláme a odkud pocházíme. Vlastní rodinu neměl, ale ptal se mě na moji a zajímalo ho, proč jsem se dala pokřtít až v šedesáti letech. Snažila jsem se

mu vysvětlit, co pro mě znamená Bůh, Kristus, co výklad Bible v kázáních, mluvila jsem o vstřícnosti bratrů a sester ve sboru. Naslouchal, ptal se. Vytáhl fotografie mrtvých příbuzných, které našel s pomocí židovské obce a k nelibosti své nevlastní matky. Zaujatě mi je ukazoval: „...to je můj strýc ten a ten, prastrýc, prateta ta a ta...“ Radoval se, když se mi zdálo, že jsem někde našla podobu a časem se téměř rozveselil. Byl vděčný, že jsem si k němu přisedla a zajímalo ho, proč jsem to udělala.

Protože jste to potřeboval. A ještě z jednoho důvodu. Kdysi jsem stála ve frontě v informačním středisku Dopravních podniků v Praze a byla svědkem toho, jak mladý kluk telefonuje přátelům, loučí se s nimi navždy a píše poslední dopisy. Měl je nacpané v zadních kapsách u džín a na úředním pultíku v čekárně horečně čmáral další. Do toho vytáčel čísla a naléhavě telefonoval, pozdravoval různé kamarády a sháněl adresy dalších. Nedělal to jako divadlo, prostě mu bylo jedno kde je a kdo ho právě poslouchá, to co chtěl udělat bylo daleko důležitější než svět kolem, o kterém nejspíš neměl valné mínění. A já jsem viděla o co jde a nic jsem neudělala. Stačilo jen přijít a zeptat se ho, věnovat mu chvíli. Tak velmi jsem to chtěla udělat, ale nenašla jsem odvalu. Přišlo mi hloupé se vnučovat a bála jsem se, že mě odbude. I ostatní stáli a mlčeli. Dodnes ho vidím před sebou. Odrbaného štrapatého kluka v černých džínách. Nikdy jsem si neodpustila, že jsem mu nepomohla. Proto jsem si k vám přisedla, nechtěla jsem tu chybu znovu zopakovat. „A myslíte, že to opravdu chtěl udělat? A že to opravdu udělal? Nezdálo se vám to jen?“ Ptal se naléhavě můj spolecestující.

Nevím jestli to udělal, ale vím že se k tomu chystal. Prostě to vím. To je můj rest, i proto jsem dnes našla odvalu vás oslovit. To vysvětlení se mu líbilo. Napsal si moji mailovou adresu a když jsem v Praze vystupovala, uvedl mě před osazenstvem celého vagónu do rozpaků nadšeným zvoláním „Děkuji, moje utěšitelko!“ Už jsme o sobě neslyšeli, ale vím, že jeden na druhého nezapomeneme.

Člověk nemůže odčinit chyby, které udělá, ale může je zkusit neudělat příště znovu. Pokud k tomu dostane příležitost. Jela jsem domů a cítila blízkost Boží vůle. Jako by se stal zázrak. Jako by všední život a běžné věci na okamžik nabyly ostrých kontur a jasného smyslu. S radostí a nesmírným vděkem jsem děkovala Bohu za tu šanci. I za to, že jsem ji tentokrát nepromarnila.

Šárka Skaláková

Kdo byla Hebe Kohlbrugge

V pondělí 12. prosince jsem vybírala dárek pro kamarádku a sáhla jsem po

knížce „Dvakrát dvě je pět“ od Hebe Kohlbrugge. Četla jsem ji už před několika lety, ale znovu jsem jí listovala a začetla se do ní. A následujícího dne přišla smutná zpráva: „*V noci z 12. na 13. prosince zemřela Hebe Kohlbrugge. Několik dní už ležela v nemocnici kvůli slabostem srdce. Zemřela v tichosti a v míru. ...*“

Kdo byla Hebe Kohlbrugge? Bez nadsázky lze říci, že byla velkým Božím darem protestantům nizozemským, německým, českým, rumunským. Narodila se v Utrechtu 8. dubna 1914, vystudovala teologii, za války se zapojila do odboje, byla zatčena, prošla koncentračním táborem v Ravensbrücku. Živě se zajímala o protestantské církve v západním i východním Německu, v Československu, Rumunsku. Působila v Křesťanské mírové konferenci (KMK), ale nahlížela za její kulisy, cestovala po zemi, setkávala se s lidmi neoficiálně.

V roce 1991 jí byl udělen čestný doktorát Karlovy univerzity. Děkan ETF Jakub S. Trojan tehdy zdůvodnil žádost o udělení doktorátu zhruba těmito slovy: „*Hebe Kohlbruggová se pokoušela bořit bariéry, které režim vystavěl, a udržovat rozhovor mezi teology a filosofy z Východu a Západu. Činila tak s mimořádným zápalem, a tak se díky ní mnozí z nás dozvídali, o čem se přemýšlí na Západě, mnozí akademici na Západě se zas díky ní dozvídali o našich otázkách a problémech. Kromě těchto neoficiálních setkání organizovala také oficiální kontakty, totiž zprostředkovávala studium v Praze, a to zejména studentům bohosloví. Tím vším ukazovala, jak je pro ni důležité, aby navzdory hranicím probíhal mezi námi dialog, a právě tato její práce je pro mne hlavním důvodem, proč navrhuji udělení čestného doktorátu. pochopila, že jedním z nejdůležitějších aspektů našeho lidství je rozhovor a sdílení, jímž se navzájem obdarováváme. Jen jasné, kritické, nekompromisní slovo je s to prolomit všechna klišé, má za základ pravdu a vytváří skutečnost. Je možno mít naději, že toto slovo a tento dialog přispívají k obnově Evropy, tak jako nám v našich temných letech pomáhaly zachovat si pevnost.*“ (str. 273 *Dvakrát dvě je pět*)

Knihu pamětí „Dvakrát dvě je pět“ vydala Hebe Kohlbrugge v roce 2002. Již název vypovídá o nevypočitatelnosti jejího života. Knížka vyšla v českém překladu Moniky Žárské u Emanu v roce 2011. A je stále ještě k dostání a stojí za přečtení. Vždyť otázky a rozhodování, která prožívala třeba v třicátých letech, jsou aktuální i dnes.

„*I v semináři jsem už získala zkušenosti s nacistickým Německem. V Burckardtově domě se také museli bolestně rozhodovat. Například se o svátcích vyvěšovaly vlajky: vlajka s hákovým křížem byla symbolem nacionálního socialismu. Mohla vlajka s hákovým křížem vlát na budově, v níž zaznívalo jméno Ježíše Krista? Čtyřem z nás se zdálo, že to tak nejde. Vyšplhaly jsme nahoru a vlajku sundaly. Velké zděšení ve vedení semináře. Nebyli to žádní nacisté nebo*

„Němečtí křesťané“, ale nevyvážovat vlajku by znamenalo konec semináře a – což bylo ještě daleko horší – konec práce s děvčaty, která probíhala v téže budově a byla úzce spojena se seminářem. Nezlobili se na nás, ale vlajka na střeše zas rychle zavlála.

Bylo to správné? Smí se, musí se režimu o trošku ustupovat kvůli křesťanské práci s mládeží? Je to otázka, kterou jsme si tím či oním způsobem kladli stále znovu: smíme zabránit něčemu velmi zlému tím, že podáme prst, potom dva a potom celou ruku...? Smí se to.. ?“ (str. 21 Dvakrát dvě je pět)

Anna Hejlová

Jubilanti v lednu

Miroslava KRÁLOVÁ 95 let Eva ŠAFRÁNKOVÁ 80 let
Milada ŠINDLEROVÁ 94 let

Vyprošujeme našim jubilantům Boží požehnání a přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal.

Společné prohlášení luteránů a katolíků

Synodní rada Českobratrské církve evangelické, jako členská církev Světového luterského svazu, vítá a vděčně přijímá společné prohlášení římských katolíků a luteránů z 31. října 2016. Vyzýváme místní sbory a farnosti, aby se jím nechaly inspirovat k setkáváním a tvořivé spolupráci.

V našem českém kontextu vidíme souvislost s ekumenickými rozhovory a bohoslužbou smíření z jubilejního husovského roku. Chceme v cestě vzájemného poznávání, vyznávání vin a sblížování našich církví pokračovat.

Text společného prohlášení:

„Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně.“ (Jan 15,4)

S vděčnými srdci

Tímto společným prohlášením vyjadřujeme radostné uznání Bohu za tento okamžik společné modlitby v katedrále v Lundu, kterou zahajujeme rok, v němž si připomeneme 500. výročí reformace. Padesát let stálého a plodného ekumenického dialogu mezi katolíky a luterány nám pomohlo překonat mnohé rozdíly a prohloubit vzájemné porozumění a důvěru. Zároveň jsme se znovu sblížili prostřednictvím společné služby bližnímu, často v situacích utrpení a pronásledování. Díky dialogu a sdílenému svědectví už si nejsme cizí. Naučili

jsme se, že to, co nás sjednocuje, je větší než to, co nás rozděluje.

Od konfliktu ke společenství

Jsme hluboce vděční za duchovní a teologické dary obdržené skrze reformaci, zároveň vyznáváme a litujeme před Kristem skutečnosti, že luteráni a katolíci zranili viditelnou jednotu církve. Teologické rozdíly provázely předsudky a konflikty a náboženství bylo účelově využíváno k politickým cílům. Naše společná víra v Ježíše Krista a náš křest od nás vyžadují každodenní konverzi, kterou se zříkáme historických sporů a konfliktů, které ztěžují službu smíření. Minulost nelze změnit; způsob, jakým se k ní vztahujeme, však transformovat jde. Modlíme se za uzdravení našich ran a vzpomínek, které zatemňují pohled jedněch na druhé. Jednoznačně odmítáme každou minulou i současnou nenávisť a násilí, zejména to, které je páčáno ve jménu náboženství. Dnes nasloucháme Božímu přikázání odložit stranou všechny konflikty. Uznáváme, že jsme osvobozeni milostí, abychom mířili ke společenství, ke kterému nás Bůh neustále volá.

Náš závazek společného svědectví

Spolu s tím, jak se vzdalujeme tíživým epizodám naší historie, se zavazujeme společně dosvědčovat milost Božího milosrdenství, zjeveného v ukřižovaném a vzkříšeném Kristu. Uvědomujeme si, že naše vzájemné vztahy mají dopad na naše svědectví evangelium, zavazujeme se k dalšímu růstu ve společenství zakořeněném ve křtu, a snažíme se odstranit zbývající překážky, které nám brání v dosažení plné jednoty. Kristus si přeje, abychom byli jedno, aby svět mohl uvěřit (srov. Jan 17,23).

Mnozí naši členové touží po společném vysluhování eucharistie jako po konkrétním vyjádření plné jednoty. Rozumíme bolesti těch, kteří sdílejí celý svůj život, ale vykupující přítomnost Boha v eucharistické hostině sdílet nemohou. Jsme si vědomi své společné pastorační odpovědnosti vyjít vstříc duchovní žízni a hladu našeho lidu po jednotě v Kristu. Přejeme si, aby se tato rána v Kristově těle zahojila. To je cílem našich ekumenických snah, ve kterých si přejeme pokračovat také obnovením našeho závazku k teologickému dialogu.

Prosíme Boha, aby katolíci a luteráni dovedli společně dosvědčovat evangelium Ježíše Krista, zvali lidstvo k naslouchání a přijímání dobré zvěsti o vykupitelském božím díle. Prosíme Hospodina o inspiraci, povzbuzení a sílu, abychom mohli společně sloužit, bránit lidskou důstojnost a práva, zejména práva chudých, pracovat pro spravedlnost a odmítat všechny formy násilí. Bůh nás volá, abychom byli nablízku těm, kdo touží po důstojnosti, spravedlnosti, pokoji a smíření. Zejména dnes pozvedáme svoje hlasy, aby skončilo násilí

a extremismus, kterými bylo postiženo tolik zemí a společenství, bezpočet bratří a sester v Kristu. Vybízíme luterány a katolíky, aby se společně zasazovali o to, aby cizinci byli vítáni, aby pomáhali těm, kdo byli nuceni uprchnout kvůli válce a pronásledování, a bránili práva uprchlíků a žadatelů o azyl.

Více než kdy dříve si uvědomujeme, že naše společná služba ve světě musí zahrnovat celé Boží stvoření, které trpí vykořisťováním a důsledky nenasytné chtivosti. Uznáváme právo budoucích generací těšit se z neumenšeného potenciálu a krásy světa, který je Božím dílem. Modlíme se za takovou proměnu srdcí a myslí, která by vedla k laskavé a odpovědné péči o stvoření.

Jedni v Kristu

Při této nadějně příležitosti vyjadřujeme svoji vděčnost bratřím a sestrám z různých světových křesťanských společenství a sdružení, kteří jsou zde přítomni a připojují se k naší modlitbě. Znovu se hlásíme k našemu závazku nahrazovat vzájemný konflikt společenství; činíme tak jako údy jednoho Kristova Těla, k němuž ve křtu náležíme. Zveme naše ekumenické druhy, aby nám naše závazky připomínali a povzbuzovali nás. Prosíme je, aby se za nás nadále modlili, šli s námi a podporovali nás, abychom závazky, které jsme dnes modlitbou vyjádřili, svým životem dosvědčovali.

Výzva katolíkům a luteránům celého světa

Povzbuzujeme všechny luterské i katolické farnosti a sbory k odvaze a kreativité, radosti a naději v jejich závazku pokračovat v této velké pouti, která se před námi rozprostírá. Spíše než minulé konflikty ať nás boží dar vzájemné jednoty vede ke spolupráci a prohlubování naší solidarity. Vírou v Krista, společnými modlitbami, vzájemným nasloucháním a zakoušením Kristovy lásky ve vztazích se my, katolíci a luteráni, otevřeme moci Trojjediného Boha. Zakořenění v Kristu, svědectvím o něm obnovme naše rozhodnutí být věrnými hlasateli nekonečné lásky Boží k celému lidstvu.

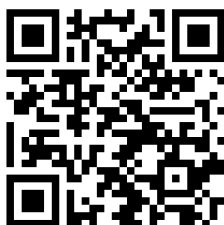
Předseda Světové luterské federace, Reverend Mounib Younan, a papež František,
v luterské katedrále v Lundu, 31. října 2016.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 1. 2017.

Únorové číslo vyjde asi 29. 1. 2017

Kalendář na leden 2017

Bohoslužby	1. 1. s VP	Pavel Ruml
ve sboru -	8. 1.	Pavel Ruml
neděle 9:30	15. 1.	Pavel Ruml
	22. 1.	Petr Gallus
	29. 1.	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	5. 1. a 19. 1. v 17 hod., Suchdol – každý pátek 14 hodin	
Mládež a dorost	Nedodáno, bude na webu a v ohláškách	
x-cátníci	Nedodáno, bude na webu a v ohláškách	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	Porada 8. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	12. 1. v 9:30, vzpomínání Pavla Proska	
Hodina pohybu	Nedodáno, bude na webu a v ohláškách	
Setkání s hostem	26. 1. Matěj Novák, potomek zakladatelů firmy KOH-I-NOOR, změna programu vyhrazena	
Staršovstvo	5. 1. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
 Adresa redakce:
 Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
 tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
 Adresa sboru:
 Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
 tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)
 tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN únor 2017

„Neb Bůh je nám vždycky slunce, *nejmocnější náš ochránce“*, (Žalm 84, píseň 84)

rádi někdy zpíváme ze zpěvníku. Bratr Daniel Heller nás v lednu úvodníkem krásně (těžko uvěřitelně) vnadil na léto, ale k němu vede ještě dlouhá cesta. Ovšem od samého začátku církevního roku – tedy od adventu – už církev vede jakýsi soubor o slunce.

Celá tři první staletí po Kristu vystačilo církvi jediné sváteční období v roce – a to bylo období Velikonoc. Každá neděle byla svátkem, den vzkříšení Páně dával celému roku jediný ráz – radost. Vánoce se vyvíjely od 4. století, protože se bohoslovci přeli o podstatu Kristovy osoby a bylo třeba vědět i zít, že Ježíš je pravý Bůh i pravý člověk. Do tohoto vnitrocírkevního hledání se míchaly v různých částech tehdejšího světa různé oslavy kultu boha Slunce a víra v něho. Tak se postupně objevovaly v církvi různé svátky a rok dostal rytmus, kterému dnes říkáme „církevní rok“.

6. ledna se slaví v církvi svátek zjevení Páně (Epifanie). Zatímco Vánoce v prosinci připomínají chudobu a slabost přirozenosti Kristovy, začátek ledna už triumfálně oslavuje Boží majestát, který skrze Krista Pána osvěcuje svět; tak se Kristus stává pravým sluncem ... a Římané i Egypťané se svou „sluneční“ vírou „utřeli“. Skutečně? Jednou provždy?

Určitě ne, také v dnešní náboženském světě vnímáme neustálé potkávání i utkávání se různých věr a pověr. Ani dnes po dvou tisíciletích vlastně křesťanských dějin není pozice křesťanů ve světě o nic pevnější, přesvědčivější, naprosto jasná. Stejně jako tehdy, platí i dnes, že křesťanská víra je neustálým bojem, hledáním, nalézáním i ztrácením.

V těchto týdnech se potěšujeme, že víra je mj. zápasem o slunce. Provedou nás jím následující neděle. Po několika nedělích „po zjevení Páně“, kdy se lidé veselí

Obsah čísla:

1-Neb Bůh je nám vždycky slunce | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Hrabákoví
5- Hlasovné údy | 6- Umění života ve stáří | 7- To není pohádka | 11-Jubilanti
v únoru | 11-Radost | 12- Noví členové sboru se představují | 13-Poznámka
k potvrzením o daru | 14-Pěší pout' pro Aleppo | 16-Kalendář na únor 2017

a plesají, přijde poslední z nich – Devítník (9. neděle před Velikonocemi, tj. 70 dní před nimi) a neděle masopustní (50 dnů do Velikonoc). Tu letos prožijeme 26. února s bohoslužbami prosvícenými Našimi pěvci.

Pět postních nedělí rámuje nedlouhé postní období a pak již další neděle se jmenuje Květná. A velikonoční záře přemůže temnoty; i tu nejtemnější. A my si znovu vzpomeneme na lednový úvodník Dana Hellera o létě a rádi si řekneme, že se ani v těch nezvykle krutých zimních mrazech vůbec nespletl!

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 1. 2017 v 19:00

Instalace br. faráře Pavla Rumla 19.2.2017 od 15 hod. (a další věci spojené s jeho nástupem)

- instalaci povede konsenior br. Firbas. Předpokládáme, že vystoupí nějaká menší skupina NP. Pozvánky bývalým farářům rozešle br. kurátor, osobní pozvání Pavel Ruml, e-mailem bude posláno do seniorátního zpravodaje a sborům v seniorátu
- nájemní smlouva na farářský byt podle směrnice SR za 2 500,- Kč.

Příprava VSS - schválen termín 12. 3. 2017

- účetní zpráva bude, v případě nepřítomnosti br. Černohorského přednese br. Mašek
- na příště připravit aktualizovaný seznam členů s hlasovacím právem. Br. Mašek připomene pravidla v únorovém Souterrainu.

Středisko Diakonie Praha

- br. Mašek je na pozván do Nuslí na informativní schůzku o sloučení středisek Praha a Zvonek

Finanční záležitosti

- prosincové sbírky –na bohoslovce a vikariát 10 993,- Kč
- do střediska diakonie Stodůlky odesláno 6 000 Kč (dary došlé v průběhu roku na účet sboru)
- podněty seniorátních revizorů se podle br. Černohorského našeho sboru netýkají
- br. Černohorský a Mašek připraví novou smlouvu na úklid

Hospodářské záležitosti a další úkoly

- poděkování br. Hejlovi za vánoční stromek a hospodářům za provedené opravy
- uspořádání sborového archivu – provedou s. Hřebíčková s br. Maškem – proběhla instruktáž s. Fůrovou ze SR, zakoupíme profesionální archivní krabice.

Z došlé pošty

- žádost sboru Libčice n.Vlt. o půjčku 200 000,- Kč na rekonstrukci fary se splatností do 5 let. Vzhledem k finančnímu majetku sboru to lze, odsouhlaseno.
- 15. 1. instalace faráře T. Cejpa v Libčicích
- žádost sboru Ústí nad Labem o pomoc formou kontroly zpracování účetnictví – schválena finanční podpora pro naše účetní, kteří jsou ochotni tuto práci provádět (zatím na 1 rok)

Různé:

- konfirmační cvičení - seznam kandidátů ve věku 12-16 let podle kartotéky, 2 děti budou konfirmovány ve Střešovicích za účasti našeho faráře
- sborový „rozvrh hodin“ na nástěnce
- křesťanská služba – doporučovat nové členy (generační obměna)
- začne nově fungovat setkávání maminek s dětmi – uvést inzerát v měsíčníku Šestka
- nešpory s Našimi pěvci – Filip Härtel – předpokládané období květen/červen
- sborový kantor – diskuse o potřebě jeho jmenování, nutno vyjasnit úlohu ve sboru
- bazar oblečení – 15. 5. s určením výtěžku pro Diakonii Praha; je třeba zajistit dost lidí, kteří se budou celý týden starat o provoz – oslovení pražských sborů (Strašnice, Střešovice, Nusle)
- br. farář bude na Dukle trénovat fotbal s 12-tiletými chlapci, považujeme za vhodnou formu působení mimo sbor
- setkání presbyterů u Rumlů (12. 1. 2017 v 19:00 hod.) – otázky k rozmyšlení

Hrabákovi

V únoru by se dožili shodně 93 let Alena a Jarka Hrabákovi. Žel oba nás v minulém roce opustili. Mám na ně však pěkné vzpomínky.

V roce 1950 jsem docházel do pražské Imky (YMCA) - krátce před jejím dlouhodobým zrušením -, a to na biblické hodiny mladičkého docenta Jana

M. Lochmana. V přední řadě sedávaly tehdy se svou přítelkyní také jednovaječná dvojčata Alena a Věra Zvoničkovy, studentky Přírodovědecké fakulty. O řadu let později jsme se už s hotovou dr. Alenou setkali na dovolené v církevním rekreačním středisku v Herlíkovicích. To již ale byla odbornicí ve svém oboru (konzervování potravin) a byla provdána za docenta elektrofakulty Jarku Hrabáka, rovněž bývalého ymkaře. Sblížili jsme se tehdy, poněvadž jsme měli děti přibližně stejného věku. Brzy potom jsme se definitivně sešli v dejvickém sboru.

Alena milovala „teologické rozhovory“. V mládí je vedla přes zahradní plot se sousedem Janem Merellem, novozákoníkem katolické bohoslovecké fakulty, později doma v kruhu přátel. Vyznala se však dobře i v botanice a vaření. S problémy vysokého stáří se vyrovnávala celkem lehce: „Dokud jsem potřebovala dobrou paměť, tak mi sloužila, teď ji už ale nepotřebuju.“ Co však měla vždycky na paměti, byl dejvický sbor. Od každé návštěvy si nechala vyprávět, co se v Dejvicích děje, a nikdy neopomněla při loučení opakovat: „A nezapomeň/te pozdravovat ve sboru!“

Jarka byl specialista na magnetismus a dosti obávaný zkoušející. (Nesnášel třeba, aby studenti přicházeli ke zkouškám ledabyly oblečení, když on sám přichází slušně oblečený.) Jeho koníčkem byla manuální práce. Z maličkého půdního prostoru, který Hrabákovi obývali až do penze, dovedl vytvořit neuvěřitelně útulné mnohoúčelové královstvíčko – stejně jako po letech z bytečku v novostavbě na Barandově. Líbila se nám jeho prostá, nekomplikovaná víra: „Mně by se bývalo líbilo být truhlářem, ale Pán Bůh chtěl patrně ze mě mít toho elektrikáře, tak se o to snažím.“ V mládí se učil na klavír a během života shromáždil výběr desek a nahrávek s klasickou hudbou, ve které se výborně vyznal.

Mimo neděle jsme se s Hrabákovými vídali i ve skupině čtyř manželských dvojic, které se scházely čas od času také v soukromí. Měli jsme v církvi ovšem i jiné milé přátele, ale při těchto domácích setkáních a společných procházkách jsme prožili opravdu mnoho duševně osvěživých a požehnaných chvil.

Bývalá dejvická mládež uspořádala před lety anketu a jedna otázka zněla: „Jak bys jednou chtěl/a vychovávat své děti?“ Na tuto otázku odpověděl Jenda Hrabák, syn Aleny a Jarky: „Tak, jak mě vychovávali rodiče.“ Taková odpověď vydá za mnoho jiných vět.

Daniel Henych

Z církevního žargonu II: Hlasovné údy

V prosincovém čísle Souterrainu jsem se věnoval saláru. Nyní se blíží termín výročního sborového shromáždění (12. března) a staršovstvo se na své únorové schůzi bude mj. věnovat aktualizaci seznamu členů našeho sboru s hlasovacím právem. Je tedy namístě připomenout, podle jakých kritérií se o tom rozhoduje, a také jak to bývalo „za starých časů“.

Nejdříve ale chci připomenout kázání br. seniora Mazura při instalaci sestry farářky Ridzoňové a slibu staršovstva v loňském roce. Mluvil o rozvrstvení sboru do slupek. Nejvnitřnější slupku sboru tvoří staršovstvo, které spolu s farářem nese hlavní zodpovědnost za dění ve sboru, za jeho směřování, hospodaření atd. Druhou slupku tvoří další aktivní členové, kteří si berou na starost nejrůznější činnosti, které umožňují a zpříjemňují fungování sboru, ať již jde o varhaníky, křesťanskou službu, úklid a údržbu, kávoovou službu – jen namátkou. Pak tu je vrstva těch, kteří se na to necítí, ale svou účastí na bohoslužbách a dalších sborových setkáních vytvářejí sborové společenství. Nebo už nemohou, ale jsou s ním spjati a na jeho fungování přispívají alespoň finančně. Poslední slupku tvoří ostatní členové sboru, které vedeme v patrnosti, vždy je mezi sebou rádi vidíme, ale kteří z nejrůznějších důvodů necítí potřebu do sboru přicházet a ani jej finančně podporovat.

Právě toto rozvrstvení sborů je důvodem, proč rozlišujeme členy s hlasovacím právem – „hlasovné údy“, a bez něj. Je to docela logické, o volbě faráře i staršovstva a o rozpočtu sboru rozhodují ti, kteří se sborem žijí a kteří jej podporují i finančně. Ale právě tak to znamená, a to zdůrazňuji, že i bratři a sestry bez hlasovacího práva jsou ve všech ostatních ohledech plnohodnotnými členy sboru.

V minulosti se takto o aktivnějších a pasivnějších členech sborů nepřemýšlelo. V toleranční době a rovněž později, až do začátku 20. století, byly sbory jednoduše rozděleny podle majetkového postavení na salárníky (tedy ty, kterým byl uložen salár v předepsané výši) a ostatní (jejich rodinní příslušníci a sociálně slabší členové), kteří na chod sboru přispívali jen do sbírek a případně dobrovolnými dary. Hlasovací právo měli pouze salárníci.

V dnešní době církevní řády přiznávají hlasovací právo všem členům sboru starším 18 let, „kteří se činně podílejí na životě sboru, především též účastí na jeho shromážděních“. Jak ukázal mj. průzkum ve sborech pražského seniorátu, jednotlivé sbory aplikují toto ustanovení různě.

V dejvickém sboru jsme již před lety přijali pro zapsání do seznamu hlasujících dvě kritéria. Především alespoň občasnou účast na bohoslužbách. To samozřejmě není rigorózně definováno, máme na mysli více než jednou do roka. A za druhé to je finanční příspěvek na provoz sboru v předchozím roce. Tím je míněn salár, personální fond, obecně dar sboru apod., nikoli příspěvky do charitativních sbírek nebo např. pro děti v Kongu. A protože se může stát, že někdo prostě zapomene, tak se přihlíží i k předminulému roku.

Jan Mašek

Umění života ve stáří

O umění života ve stáří přemýšlím už nějakou dobu. Myslím tím najít si i ve vyšším věku motivaci pro život. Protože jsem už sama v seniorském věku a posledních více než patnáct let mám se stářím zkušenosti přímo z rodiny i ze svého okolí, pokusím se podělit o ně v několika případech.

1. Kousek od našeho domu bydlí paní, které 2. dubna 2016 bylo 101 let. Někteří členové našeho sboru ji znají. Občas za ní zajdu. Je neuvěřitelná. Sice už téměř neslyší a chodí jen málo s chodítkem, ale jinak je obdivuhodná. Když chci jít k ní na návštěvu, pošlu jí na mobil SMS, kdy přijdu a co by chtěla koupit, ona mi odepíše, já nakoupím a jdu za ní. Na začátku každé návštěvy se pravidelně opakuje stejná situace. Já nechci zaplatit za nákup, ona mi vždy ty peníze vnutí, ale nejvíc mě dostane, když jí řeknu, kolik stálo grilované stehýnko, kolik koláčky, apod. – a ona to má ve mžiku v hlavě sečtené. Nepotřebuje k tomu ani kalkulačku, ani papír a tužku. Pak mě pošle do vedlejšího pokoje, kde má vždy nějaké lahvinky, abych něco přinesla, na stolku má vždy sušenky, obě si dáme stopku vína, něco sušenek a hezky si popovídáme. Akorát moje hlasivky jsou po každé návštěvě poněkud unaveny. Nikdy jsem jí neslyšela stěžovat si na nějaké bolesti, nemoci, nebo vůbec na nic. I nepříjemné věci v životě dokáže říct klidně, bez velkých emocí. Jdu od ní vždy optimistická a dobře naladěná.

2. Naproti tomu mám sousedku, která si pořád na něco stěžovala. Jednou to byla dcera, pak lékaři, pak zas někdo jiný a hlavně pořád jí něco bylo, nacházela si různé choroby. Až se nakonec přece jen dostala do nemocnice a pobyla si tam několik měsíců. Tam jí doporučili domov seniorů. Dostala i seznam domovů, kam by mohla nastoupit. Strach z toho, že by se už neměla vrátit domů do svého bytu byl tak velký, že se zmobilizovala natolik, že dnes občas chodí i bez hůlky, je doma a zvládá postarat se o sebe a dokonce i o svého invalidního vnuka, který byl u ní o Vánocích.

3. Měla jsem známou, byla neukázněná diabetička a onemocněla. Protože žila sama, dostala se do LDN-ky. Začala tam očividně chřadnout. Bylo mi jí líto, sehnala jsem jí domov seniorů, prodala byt a v domově žila ještě více než čtyři roky. Kdyby v důsledku své nemoci a hlavně neukázněnosti ve stravě neoslepla, mohla by tady ještě být. Když přišla o zrak, ztratila motivaci žít.

4. Moje máma. Celý život byla aktivní, chodila do práce, vedla celou domácnost, jako žena faráře pracovala i s dětmi ve sboru. Když pak onemocněla, nemohla už pracovat, ztratila motivaci a vzdala to.

5. Táta – evangelický kněz. Když umřela máma, žil ještě nějakou dobu, pak přestal brát léky, které měl a do týdne umřel. Neměl motivaci žít, i když ještě žila jeho sestra, která se o něj starala a byla starší než on.

6. Teta. Starala se o mámu když byla nemocná, pak o svého bratra (mého tátu). Když umřel táta, ještě chvíli to zvládala, pak najednou přestala mít o všechno zájem a zanedlouho po něm odešla taky. Byla z nich nejstarší. Když umřela, bylo jí 94 let. Po každé, když jsem k ní přijela, kladla mi na srdce: „Len neopust' Pána Boha.“ Po odchodu svého bratra ztratila motivaci.

7. Ještě jeden příklad. Paní, které je více než devadesát let, pořád je aktivní, čte, poslouchá hudbu, cestuje a ovládá několik jazyků. Je to neuvěřitelné ještě v devadesáti letech vydávat se na cesty i do zahraničí. A to všechno si vyřizuje sama.

Ze všech těch sedmi příběhů nebyl ani jeden z nich ateista. Každý byl věřící, někdo víc, někdo méně, někdo se jen hlásil k církvi, že byl pokřtěn. Dospěla jsem k závěru, že ve stáří víra v Boha hodně pomáhá, ale kromě toho je důležitý přístup amotivace k životu. Jeden můj známý kdysi řekl: „Když ti bude hodně zle, musíš mít nějaké intelektuální zázemí.“ Tím myslel cokoli, kam si může člověk zalézt, když mu není dobře na duši. Číst, vyšívát, plést, pracovat na zahradě, zkrátka cokoli, nezávisle na všem a na všech. Někteří staří lidé už nemohou mít z různých zdravotních důvodů to svoje původní intelektuální zázemí kam by si mohli zalézt, musí si hledat jinou motivaci. V tom bychom jim mohli pomáhat my o něco mladší a především nejbližší rodina, což je ve stáří to nejdůležitější. Důležité je neztratit svoji víru, zahnat špatné a negativní myšlenky, někdy třeba i hezkými vzpomínkami na mládí.

Nad'a Sleziaková

To není pohádka...

„Nestává se příliš často, aby vliv profesora filosofie přesáhl prostory universitních poslucháren, a aby se myslitel... stal uznávaným teoretikem

praktického hnutí. Ale nová levice, která se formuje v západní Evropě a ve Spojených státech, hledá své programové teoretiky: jednoho z nich objevila v Herbertu Marcusovi, dnes profesorovi filosofie na kalifornské univerzitě v San Diegu. Negativní studentské hnutí, namířené proti existující společnosti, se zvláště v Západním Berlíně a v Německé spolkové republice podivuhodně setkalo s představitelem negativní filosofie, negativní dialektiky, která po léta vyvrávala v tichu a ústraní univerzitnípracovny. Mluvíci tohoto levicového hnutí studentské mládeže, z nichž nejznámější je Rudi Dutschke, převzalizákladní Marcusovy myšlenky... a přenesli je do praktických hesel programu politických a sociálních změn. Na řečnických tribunách a v ulicích se objevuje Dutschke, Francouz Cohn-Bendit a jejich druzi...“ (DC-B a jeho druzi působí dodnes! M. S.) Herbert Marcuse (naroz. 1898 v Berlíně) se nebojí mluvit otevřeně o Marxovi a marxismu. A patří také k modernímu a svobodomyšlnému marxismu dneška, představuje jeden z jeho vrcholů... Marcusova negativní dialektika již tehdy směřovala k pozitivnímu, ke koncepci svobodné společnosti a k cestám, které k ní mohou vést... Jasně o tom svědčí přednáška, kterou proslavil vloni v červnu (1967) na londýnském mezinárodním kongresu o dialektice osvobození ... L.S.

Dialektika osvobození

Zabýváme se dialektikou osvobození (je to ve skutečnosti nadbytečná věta, protože si myslím, že veškerá dialektika je osvobození), a nikoli jen osvobozením intelektuálním, nýbrž osvobozením, jež zahrnuje ducha i tělo, celou lidskou existenci. Platonova myšlenka: Osvobození z života v jeskyni.

Hegelova myšlenka: Osvobození ve smyslu dějinného pokroku a svobody.

Marxova myšlenka: V jakém smyslu je tedy veškerá dialektika osvobozováním? Je to osvobození z represivního, špatného, falešného systému, ať je to organický systém, sociální nebo duchovní či intelektuální systém. Je to osvobození silami, které se rozvinuly uvnitř tohoto systému. To je rozhodující teze. Osvobození v důsledku protikladů, které zplodil tento systém, právě proto, že je to špatný, falešný systém.

Záměrně používám morálních, filosofických, hodnotících výrazů „špatný“ a „falešný“. Neboť bez cíle lepší, svobodné lidské existence, bez cíle, jenž je objektivně zdůvodnitelný, nemá žádné osvobození význam: přinejlepším je to pokrok v rabství. Jsem přesvědčen, že také u Marxe socialismus má být. Toto „má“ patří k samé podstatě vědeckého socialismu. Socialismus má být. Můžeme téměř říci, že je biologickou, sociologickou a politickou nutností. Je biologickou nutností, protože socialistická společnost by se podle Marxe měla shodovat

s logosem života, s podstatnými možnostmi lidské existence, a to nejen v duševním, intelektuálním smyslu, nýbrž i v organickém smyslu.

Osvobození ze společnosti blahobytu

Myslím, že se setkáváme s novou historickou situací, protože dnes se musíme osvobodit z poměrně dobře fungující bohaté a silné společnosti... tj. z pokročilé industriální společnosti... nejde ani o osvobození z teroristické společnosti, nýbrž ze společnosti, která ve velkém rozsahu rozvíjí materiální, a dokonce i kulturní potřeby člověka, která - užíjeme-li běžného hesla - poskytuje hmotné statky stále větší části obyvatelstva... Domnívám se, že jsme byli příliš rozpačití a nepochopitelně ostýchaví při zdůraznění integrálních radikálních rysů socialistické společnosti, jejich kvalitativních odlišností od všech zavedených společností. Jde o kvalitativní rozdíl, který činí ze socialismu negaci existujících systémů, ať jsou sebestproduktivnější a ať jsou nebo se zdají být sebestilnější. Jinými slovy, naše chyba nebyla v tom, že jsme byli příliš neskromní, nýbrž v tom, že jsme byli příliš skromní. Takřka jsme potlačili velkou část toho, co bychom bývali měli vyslovit a zdůraznit... je to právě forma, v níž se tyto radikální rysy musí jevit, mají-li být určitou negací existující společnosti - jestliže totiž socialismus je opravdu předělem v dějinách, radikálním zlomem, skokem do říše svobody, totální roztržkou...

V tomto smyslu bych se zde chtěl zabývat potlačenými nezbytnostmi kvalitativní změny. Říkám záměrně „kvalitativní změny“, nikoli „revoluce“, protože známe velmi mnoho revolucí, které zachovaly kontinuitu represe, revolucí, které nahradily jeden systém panství jiným. Musíme si uvědomit podstatně nové rysy, které odlišují svobodnou společnost jakožto určitou negaci existujících společností a musíme začít formulovat tyto rysy, byť by se mohly jevit jako sebemetafysičtější, sebeutopičtější a řekl bych dokonce i jako sebesměšnější normálním lidem ve všech táborech, na levici právě tak jako na pravici.

Socialismus a osvobození

...je osvobození ze společnosti blahobytu totožné s přechodem od kapitalismu k socialismu? ... Je totožné... definuje-li se socialismus svými nejutopičtějšími rysy. Patří k nim mezi jiným zrušení práce, zrušení boje o existenci tj. život jako cíl o sobě a nikoli jako prostředek k nějakému cíli, a osvobození lidské sensibility a sensitivity nikoli jako soukromého faktoru, ale jako síly k přeměně lidské existence a jejího prostředí... To předpokládá... totální přehodnocení hodnot, novou antropologii. Předpokládá to typ člověka, který zavrhne princip výkonnosti, ovládající existující společnosti... jenž se zbaví agresivity a brutality,

kteřé tví v organizaci existující společnosti a v její pokrytecké puritánské morálce. Typ člověka, který není biologicky s to vést války a způsobovat utrpení ... a který individuálně i kolektivně pracuje pro společenské i přírodní prostředí, které takovou existenci umožní... kvalitativní změna osvobození zahrnuje biologické, organické změny, změny pudů právě tak jako změny politické a společenské... Dialektika osvobození tak vyvolává... zlom v kontinuitě represe, která sahá do hlubin samého organismu...

Nové potřeby a jejich uspokojení mají zcela materiální základ. Není to něco vymyšleného... Jsou obsaženy v produktivitě pokročilé industriální společnosti a jsou jejím výrazem. Tato společnost už dávno prokázala zastaralost všech forem asketismu a veškeré pracovní kázně, na níž spočívala judaisticko-křesťanská morálka... tato nová neslýchaná a dosud neznámá produktivita umožňuje pojem technologie osvobození... jako je sbližování techniky a umění, sbližování práce a hry, sbližování říše nutnosti a říše svobody... Jakmile by nebyly podrobeny diktátu nouze, který je dnes trvale udržován kapitalistickou organizací společnosti, staly by se a mohly by se stát... stále vědeckější. Technické experimenty, věda a technologie by se mohly stát hrou se skrytými možnostmi lidí a věcí společnosti a přírody, s možnostmi, které jsou dosud metodicky blokovány a zastírány... Znamenalo by to „estetickou“ skutečnost, společnost jako umělecké dílo. To je dnes nejutopičtější, nejradikálnější možnost osvobození... Biologové již zdůraznili, že existují organické potřeby lidského organismu, a že jejich potlačení, komolení a ničení kapitalistickou společností opravdu mrzáčí lidský organismus, a to nikoli obrazným způsobem, nýbrž zcela skutečně a v doslovném smyslu... Domnívám se, že jen v takovém světě může být člověk opravdu svobodný a jen zde se mohou ustavit opravdu lidské vztahy mezi svobodnými bytostmi. Domnívám se, že idea takového světa vedla také Marxovo pojetí socialismu.

Hippies a revolta mládeže

Zdá se mi, že je to vážný jev. Mluvíme-li o vzniku instinktivního odklonu od hodnot společnosti blahobytu, můžeme jej hledat právě zde. Myslím, že hippies se štěpí, jako každé levicové nonkonformní hnutí... je v tom mnoho maškarády a soukromého klaunovství, což je... zcela neškodné. Hnutí hippies ...obsahuje také politický prvek... Projevují se v něm opravdu nové instinktivní potřeby a hodnoty... revolta proti vynucované čistotě puritánské morálky a proti agresí živěné touto puritánskou morálkou, jak to dnes mezi jiným vidíme ve Vietnamu. Alespoň tato část hippies, u níž se jaksi spojuje sexuální, morální a politická vzpoura, představuje opravdu neagresivní způsob života. Je to demonstrace

agresivní neagresivnosti, která směřuje k důkazu, že jsou možné kvalitativně odlišné hodnoty, demonstrace, která vede k přehodnocení hodnot.

Tuto přednášku i se sporadickým seznámením autora uvedl Lubomír Sochor v Literárních novinách (LL 13/1968). Po přednášce autor uvedl v témže čísle i rozhovor s Herbertem Marcusem.

Z výše uvedeného čísla Lit. nov. vybral a připravil Marek Světlík

Jubilanti v únoru

Hana ADAMOVÁ	94 let	Vladimír KOHOUT	80 let
Světlá BEDRUNKOVÁ	93 let	Jiří SVATOŇ	75 let
Drago FIŠER	92 let	Tamara BÉMOVÁ	70 let
Kamila MACHOTKOVÁ	91 let	Eva MARKELOVÁ	70 let
Jarmila DRAHOKOUPILOVÁ	90 let	Daniela ŽENATÁ	60 let
Ina SÁDLOVÁ	85 let		

Pán nechť řídí vaše srdce k Boží lásce a k trpělivosti Kristově.

2. ep. Tes. 3, 5

Radost

Káva je radost!

Dáte si kávu? Tak, správně si vybrat, připravit a vychutnat.

Já a moje dvě kamarádky jsme seděly v zaplněné kavárně v centru Prahy a u kávy přebíraly věci života. Co bylo, je, bude nebo mohlo by být.

Kavárna šuměla, hosté se měnili, židličky si nás držely.

Hovor se náhle stočil.

Časově ohraničené podvečerní setkání držené naším společným přátelstvím pootevřelo vrátka k náhledu na v tu chvíli zjevené a důležité téma. Bytostně důležité téma! Přiznání se k radosti. Kdo má radost, jak radost vzniká, co je její příčinou, důvodem či záměrem. Je radost naší součástí nebo přichází zvně....

Ke konci loňského roku jsem byla pár dní u svých dlouholetých kamarádek v Milevsku. Bylo již po silvestrovské večeři. My tři vybavené nočními úbory usazené před kamny, z kterých sálalo hřejivé teplo opravdového ohně, četly jsme si v pohádkové knížce. S radostí a bez ohledu na to, že věk náš dětský již

sám by mohl býti pohádkou.

Vybraly jsme K. J. Erbena pohádku O třech zlatých vlasech děda Vševěda. Po přečtení jsme ji podrobily filozoficko-eticko-sociálně-psychologickému rozboru. Velmi nás to bavilo a dodalo chuti ke čtení dalších osudových pohádek.

Knihy, pouze některé, jsou uměním. Svým slovním obsahem, svojí fyzickou podobou, typem písma, vůní.

Nejen na obsahu záleží! Cituji-li dva páraře, pana Bouvarda a Pécucheta, tak ti prohlašuji: „Mám o tom knížku s obrázky.“

Kdepak knížky. Jsou mojí neměnnou radostí a práce s nimi je mým povoláním. Doslova a do písmene.

Ano, jsem povolána nejenom knihami k radosti.

„Radost, kterou sami pocítíme ve chvíli životní vyprahlosti, ve chvíli, kdy voláme druhého a uslyšíme odpověď, taková radost je pramenem naší vlastní ochoty odpovědět na volání toho, kdo je v nouzi.“

(Jiří Mrkvička: Knížka o radosti, strana 105)

31.12.2016: ze silvestrovského čtení Eva Javornická

Noví členové sboru se představují

V životě jsem jako novinářka napsala hodně článků a textů, ale v Souterrainu jsem dostala to nejtěžší zadání: napsat o sobě. V první řadě bych chtěla ze srdce poděkovat sboru za přijetí mé dcery Josefíny a mne. Velmi si toho vážím. Nejsme „zdejší“, dělí nás a zároveň sblížíže Stromovka, bydlíme v Holešovicích na Praze 7. Ale má cesta k Vám vedla hlavně přes Olomouc. Tam jsem se před pětaticeti lety narodila a tato část mé rodiny nese evangelickou tradici. Díky své babičce, člence olomouckého sboru Českobratrské církve evangelické jsem se před lety poprvé setkala s panem farářem Pavlem Rumlem. Když jsem se dozvěděla, že se stane dejvickým farářem, přiznám se, že jsem to osobně cítila jako podanou ruku třeba i překonat ostych a víru sdílet. Místně mám k Praze 6 vztah díky tomu,

že jsem zde studovala gymnázium Nad Alejí. Nedaleko sídla sboru jsem také pracovala, a to na velvyslanectví Státu Izrael v ČR v Badenihovské ulici, kde jsem v letech 2013-2015 působila jako poradkyně pana velvyslance pro politické a tiskové záležitosti. Tato práce měla přirozený přesah i do křesťanského společenství, můj šéf i všichni Izraelci, s nimiž jsem se setkala, si vždy velmi vážili přátelství a podpory českých křesťanů, projevovaných i v nelehkých chvílích. Jak jsem ale již uvedla v začátku, mojí profesí je novinářina, psala jsem do Lidových novin, Hospodářských novin a online deníku Aktuálně.cz. Věnovala jsem se politice, především české zahraniční politice a diplomacii. Dalo by se říct, že jsme novinářská rodina, můj otec byl dlouholetým editorem české redakce BBC a můj manžel je politický komentátor Jindřich Šídlo, dnes šéfreportér a analytik redakce Seznam Zprávy. V současnosti to podle stále častějších vyjádření mnohých mocných, jimž vyhovuje oslabovat důvěru v média, která pro ně jsou nežádoucí kontrolou, vypadá, jakoby novináři byli zloduši veřejného života. Ze své zkušenosti ale mohu říct, že většina z nich - nás -, kteří se zabývají seriózní žurnalistikou - i přes občasné lidské chybování a často v podmínkách, které mají daleko k ideálním, hledá pravdu a zaslouží si důvěru. V novinářské práci se podle mého názoru odráží křesťanské hodnoty. S Jindřichem, který má z prvního sňatku dceru Magdalenu a Emu, jsme svoji od roku 2012. Já jsem v současné době s Josefinkou na rodičovské dovolené. Děkuji za pozornost a těším se na setkávání.

Tereza Šídlová

Poznámka k potvrzením o daru

Od 22. ledna manželé Černohorští vydávají potvrzení o daru pro daňová přiznání za rok 2016. Potvrzení jsou připravena pro všechny dárcy, kteří přispěli na provoz sboru nebo prostřednictvím sboru na celocírkevní a charitativní účely, ať již jde o členy našeho sboru nebo lidi zvenčí. V případě manželů zákon umožňuje, aby se příspěvek jednoho z nich zcela nebo zčásti převidoval na druhého. V jiných případech takovou možnost neposkytuje. Protože je více důvodů, aby církev byla daňově korektní, v našem sboru chceme tuto skutečnost respektovat. To se týká i nyní vydávaných potvrzení. I když v minulosti jsme tomu nevěnovali pozornost, staršovstvo nyní rozhodne, jak přesně v budoucnu postupovat, pokud např. rodiče budou chtít zaplatit salár za své dospělé děti.

Jan Mašek

Pěší pout' pro Aleppo

foto Veronika Karlíková

Součástí této akce jsme se stali i my, Dejvičtí. Na zelňačku (kterou jsme pod velením šéfkuchaře Joži v sobotu s br. f. Mikulášem Vymětalem vařili), guláš, hummus (oboje mistrně připravil a dovezl br. f. Petr Špirko), chleba, cukroví a bábovky a na horké a studené nápoje přišlo okolo 200 lidí. Až na zbylé cca 3 porce zelňačky, cca 30 dkg hummusu a ošatku chleba padlo úplně všecko.

Myslím, že jsme pomohli dobré věci.

Děkuji všem zúčastněným za spolupráci.

D. Molnár

Další akce v našem sboru

Zpívání ze Svítá – pražská mládež: 7.2. 18:30

Modlitební večer – pražská mládež: 16.2. 19:30

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 2. 2017.

Břežnové číslo vyjde 26. 2. 2017

Kalendář na únor 2017

Bohoslužby	5. 2. s VP	Pavel Ruml
ve sboru -	12. 2.	Pavel Ruml
neděle 9:30	19. 2.	Michael Otřisal
	19. 2. 15:00 Instalace	Petr Fírbas
	26. 2.	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	2. 2. a 16. 2. v 17 hod., Suchdol – pátek 14 hodin (kromě prázdnin 10. 2.)	
Mládež a dorost	7. 2., 21. 2. v 19 hod	
x-cátníci	14. 5. 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 5. 2. po bohoslužbách	
Klub poznávání	9. 2. v 9:30, s. Kohoutová: Jak žili naši předci	
Hodina pohybu	6. 2. a 20. 2.	
Setkání s hostem	23. 2. 19:00 Sagar Rakinová z Afganistánu	
Staršovstvo	2. 2. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú **2400319773/2010**

„VSS“

Tajemná zkratka, která se v evangelických sborech objevuje v měsících únoru a březnu. Není součástí liturgického ani církevního roku, ale přesto bez ní život sboru nějak není možný.

V měsíci březnu, který začíná středou, a to zvanou Popeleční, se nám otevírá postní období s pěti tzv. postními nedělemi. Toto období se prý v církvi objevilo mnohem později než velikonoční svátky, až někdy ve 4. stol. A církev jej spojovala s péčí o „výchovu a vzdělávání“ začínajících křesťanů. Období zahrnuje čtyřicet dnů před Velikonoce a spolu se zmíněným vzděláváním, sloužilo také jako příprava na ty největší svátky. Byl kladen důraz na výklad biblických textů, které připomínaly boj s hříchem a pokání, a logicky se k tomu mluvilo o smlouvě křtu, věrnosti křestní smlouvě i péči o členy církve.

Naše církve doporučuje, aby v postním období byli navštěvováni nově pokřtění ve sboru, bývalí konfirmandi, a aby všem znělo jasné pozvání k velikonoční Večeři Páně.

Ve sboru během měsíce března bude zahájeno konfirmační cvičení s novou skupinou dospívajících.

A co to „VSS“? Nějaká tajemná postní zkratka? Víte dobře, že jde výroční sborové shromáždění. Většinou trochu „nudná“ stereotypní povinnost (pokud není zrovna spojena s nějakými volbami), ale přesto velmi důležitá událost. Vlastně trochu může souviset i s postním obdobím. VSS totiž nabízí příležitost nejen k rekapitulaci, ale také k jakémusi úklidu; očistě. Uzavřeme minulý rok, přepočítáme a odsouhlasíme peníze, srovnáme poštu, nepotřebné věci dáme řádně do skříní a archivu, to, co má pokračovat bude po rekapitulaci „vzkříšeno“ k dalšímu životu.

Obsah čísla:

1-“VSS“ | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Madona u sv. Gotharda | 6-Kdo zpívá, dvakrát se modlí... | 7-Zpráva o životě sboru v roce 2016 | 15-Statistika za rok 2016 | 19-Noví členové sboru se představují | 20-Jubilanti v březnu | 20-Biblické postavičky | 22-Instalace P. Rumla v obrazech | 23-Prímlyvy | 23-Další akce v našem sboru | 24-Kalendář na březen 2017

Ale ještě jedno může ten stereotyp jarního výroční sborového „úklidu“ velmi zesvátečnit. Že si při něm uvědomíme, jak bohatý čas je za námi, co všechno jsme mohli prožívat, co všechno jsme dostali a co jsme mohli rozdat. A to celé nás může právem naplnit vděčností a spokojeností.

Mám radost, že v naší církvi má tento „úřednický byrokratický šiml“ své místo v části nedělních bohoslužeb. To znamená, že církev vnímá, že vše, čím žije „patří Pánu“.

Přeji vám vděčnou radost z dalšího dožitého VSS a pokojný postní měsíc.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 2. 2. 2017 v 19:00

Příprava VSS - schválen termín 12.3.2017

- Připravený aktualizovaný seznam členů s hlasovacím právem vyvěšen na nástěnce.

Středisko Diakonie Praha

- s. Dana Caldová, Kryštof Sýkora – příprava aukce uměleckých děl, hledáme hlídání výstavy na MÚ v Praze 13 – poslední týden v březnu a pomoc našich členů celý den 1. 4. 2017 přímo ve středisku ve Stodůlkách při bazárku a aukci - 3 mládežníci přislíbili.
- br. Mašek podal zprávu o setkání s nuselskými – pozitivní atmosféra.

Finanční záležitosti

- tarify pronájmu sborových prostor schváleny. 11. 2. 2017 bude setkání účetních naší církve – manželé Černohorští se zúčastnili.

Hospodářské záležitosti

- od dubna potřebujeme nového člověka na úklid sborových prostor
- bude třeba objednat ladiče na piano v JAK; navrženo obstarat pro sbor barevnou tiskárnu; br. Hejl navrhl pamatovat finanční částkou na repasování dveří do kanceláře a do místnosti NŠ.

Další úkoly - hledáme dalšího pokladníka.

Z došlé pošty

- kurz pro presbytery, který se bude konat 25. 3. 2017
- časopis pro děti Duha

Různé

- křesťanská služba - doporučovat nové členy (doplnění stavu mladšími členy)

- stanovit pravidla užívání facebooku – skupina, která má přístup ke zveřejňování informací na FB se domluví a podá zprávu na příští schůzi (Hejl, Sýkora, K. Tichá, Ruml, Študentová)
- nešpory s Našimi pěvci – Filip Härtel – 7. června
- sborový kantor – br. Mašek vysvětlil, co ho na minulé schůzi vedlo k otevření diskuse o potřebě sborového kantora v Dejvicích. Rozhodnutí o problému bylo hlasováním odloženo
- podáme žádost o grant Městského úřadu P6 na Setkání s hostem, br. farář, kurátor, sborová sestra, Jana Cihlová
- Michael Otřisal pořídil nahrávku koncertu Tomáše Najbrta do sborového archivu
- bazar oblečení – týden od 15. 5. 2017 - výtěžek pro Diakonii Praha
- konfirmace – čtyři přihlášené děti - br. farář navrhne rodičům v tomto pololetí konfirmační přípravu v neděli po bohoslužbách
- ekumenická snídaně v prosinci v CB – práce ve velkoměstě; malá „hustota“ farností na velkou Prahu 6
- 20. 2. 2017 PO SR ekumenický; br. farář Ruml je předsedou
- supervize v církvi - br. farář DPP se SR ČCE – pomoc pro staršovstva i sbory
- br. far. pozván k dobrovolnické práci na Dukle - mládež (pondělí a středa 16:30-18:00)
- farářský kurz – téma Moc; viz program a kázání 29. 1.2017 ; (doporučení s. Zadražilové – členky SR – zveřejňovat výsledky hospodaření příp. nějakou Výroční zprávu – jako vzor – sbor Poděbrady)
- P. Ruml navrhuje, aby hostujícím kazatelům (včetně kazatelů z vlastních řad) byla dáována odměna 500 Kč - návrh schválen všemi přítomnými
- s. far. Magdaléna Trgalová požádala o možnost pronájmu sborových prostor v pátek dne 3. 3. 2017 (16:00 – 22:00) a Eva Javornická požádala o pronájem sborových prostor v sobotu 25. 3. 15:00 – 20:00. Staršovstvo souhlasí

Madona u sv. Gotharda

Nedávný ekumenický Koncert podané ruky v kostele sv. Gotharda pořádaný zdejší farností v neděli 22. 1. 2017 pro mě byl mimo pěkného hudebního zážitku i malým mementem rodinné historie. V kostele je při levé straně oltáře socha Madony pocházející z řezbářské dílny Františka Charváta v Kutné Hoře.

SOCHY

oltáře, jesličky, křížové
cesty, kazatelny, zpo-
vědnice atd.,
rekonstrukce,
konservování starých
zařízení dokonale umě-
lecky a pečlivě provádí

**FRANTIŠEK
CHARVÁT**

řezbář-sochař

KUTNÁ HORA

číslo 545.

Podle naší rodinné tradice a dochovaných fotografií na této soše pracoval můj děd, řezbář František Molnár, zaměstnan právě v dílně F. Charváta. Děda Molnár se narodil 23.12.1908 v etnicky maďarské vesnici Eseni u Čopu na tehdejší území Podkarpatské Rusi v rodině reformované tradice. V letech 1921 – 1925 se vyučil řezbářem v Československé „Státní učební dílně řezbářské v Jasině“ a prakticky ihned po vyučení se za práci přestěhoval do Kutné Hory. O fotografii sochy se stručným tužkou psaným popiskem na rubové straně „Madona (Praha-Bubeneč)“ jsem věděl již od svého dětství, ale až v době mého studia v Praze, kdy jsem bydlel v Bubenči na koleji v Terronské ulici, mně došlo, že ze všech míst v Bubenči to s největší pravděpodobností bude právě kostel sv. Gotharda, kde se tato socha nalézá. Ale teprve až v roce 2013 mě

konečně napadlo zajít se do kostela podívat během Noci kostelů. A ejhle – byla tam! Vnuček ve svém třicátém pátém roce života žasne nad dědovým dílem a dozvídá se od místních, že Madona je zde již 71 let. Jestliže sem byla socha instalována v roce 1942, je téměř jisté, že zakázku u dílny F. Charváta zařizoval

Dílna F. Charváta: Řezbářská dílna Františka Charváta v Kutné Hoře začátkem 40. let. František Molnár je druhý zprava, přímo za ním je vidět dosud nehotová socha Madony.

zdejší farář-děkan František Krupka, který v téže roce zemřel v internaci v Zásmukách a na jehož památku je v současnosti pojmenováno bubenečské náměstí. Domnívám se, že okolnosti pořízení sochy Madony budou možná samy o sobě zajímavým příběhem - snad naschvál a arcinavzdory pravděpodobně nejtěžší válečné době bylo zdejší farností realizováno něco takového jako nová kostelní výzdoba...

Výše nastíněné by se dalo vyjádřit jedinou větou: Evangelík, Čechoslovák František Molnár původem z Podkarpatské Rusi, jehož mateřtinou byla maďarština, vyřezal v Kutné Hoře Madonu pro římskokatolický kostel sv. Gotharda v Praze-Bubenči.

Něco mi napovídá, že i panu faráři od Sv. Gotharda, P. Milošovi Szabo, tato věta určitě na tváři vyloudí úsměv, až si ji přečte nebo až mu ji sdělím osobně. ☺

K návštěvě Koncertu podané ruky jsem přinutil i své děti, desetiletou Aničku a osmiletého Václava, mimo jiné právě proto, aby pradědovo dílo také konečně viděli, když ode mě slýchají: „V tomhle kostele je socha Madony, co vyřezal váš praděda,“ kdykoli, když jdeme okolo na procházku do Stromovky. Ačkoli Aničce se

zpěv vcelku líbil a evidentně si užívala povznášející atmosféru místa, Vašík se kabonil a jen stěží přemáhal všechny čerty, co s ním v kostelní lavici šili. Celkem hodinový poslech s modlitbou ale přesto ustál (totiž usedl :-)) na svůj věk důstojně. Když jsem za to obě děti na schodech kostela chválil, Vašík na to odpověděl temně: „Ale příští rok se mnou nepočítejte!“ Trudomyslná nálada opustila Vašíka až na eskalátoru do metra. Sděloval jsem dětem, že jsem opravdu rád, že konečně viděli dědovu sochu a taky jsem pravil: „Vem si to takhle, Vášo – jen asi opravdu málokterý kluk jako ty – a dost možná, že jsi jediný takový v Praze – může říct něco takového: „Můj praděda vyřezával Madonu, která je v kostele sv. Gotharda!““ „No jo...“ zamyslel se Vašík a opáčil už s tváří rozjasněnou: „...Tý jo, to je fakt dobrý!“

Daniel Molnár

Kdo zpívá, dvakrát se modlí...

...je nápis na tričku dirigentky na velké fotografii v katolickém kostele v Ostravě.

A právě na něj jsme si s manželkou vzpomněli, když s dalšími asi 25-30 lidmi (věkový průměr taktéž asi 25-30) jsme u nás ve sboru v Dejvicích v úterý večer „hodně nahlas“ zpívali ze Svítáku. To vše za dokonalého doprovodu klavíru, kytary a basové kytary, o bicích nemluvě - ve známém složení našeho Evanswingu (Pavel Prosek, Dan Heller & syn, Kryštof Kučera), 2 klarinetů mně neznámých slečen a další kytary organizátora akce, Pavla Bláhy.

Číst si biblické úvahy lze zajisté i doma. Kázání lze si také číst, ale lépe je mu naslouchat ve společenství. A u písni je možnost vlastního zpěvu, ba dokonce s kapelou tím, co zásadně mění jejich prožití. Možná to mělo také misijní rozměr – i přes zavřená okna nás bylo bezpochyby slyšet až na ulici. A což teprve, když jsme je občas pootevřeli, abychom občerstvili vzduch!

Zdálo se, že většinu písni ve Svítáku všichni vlastně znali a ke zpívání by ho možná ani nepotřebovali. Je to dobře. Slova mnohých písni jsou dokonalá. Třeba Svatba v Káni - jak zaznělo v kázání Pavla Rumla v lednu - ta píseň libozvučně, zkratkovitě a hezky vyjadřuje, oč v textu jde. Těžko v kázání k ní ještě něco přidat. Ba dokonce - píseň je v něčem lepší než kázání, protože se snadno zapamatuje.

Prožité dvě hodiny byly elixírem čisté radosti, kterou jsme si s sebou odnesli i domů.

Dobrá zpráva: nebylo to naposledy, putování po sborech pokračuje – příští štace prý bude ve čtvrtek 9. 3. 2017 ve sboru na Jarově, U Kněžské louky 9, od 18:30 hodin!

Karel Řežábek

Zpráva o životě sboru v roce 2016

LEDEN

- slib nově zvoleného staršovstva a instalace Lenky Ridzoňové za farářku našeho sboru na třetinový úvazek - za účasti br. seniora Mazura
- v kostele U Martina ve zdi složil slib nový seniorátní výbor, v němž jsou činní Daniel Heller, Lenka Ridzoňová a Jan Mašek
- výlet rodičů a dětí do Únětic, školní děti pak ve sboru přespaly, uvařily postní polévku – výtěžek z jejího prodeje byl poslán do Konga do školy v buši (nadace manželů Schmidových)
- dostali jsme pozvání na ekumenickou bohoslužbu ke sv. Vojtěchovi
- br. Daniel Henych připravil sluchátka, která je možno při bohoslužbách využít
- setkání s hostem: Miroslav Matouš, jeden z posledních žijících pamětníků Přemysla Pittra
- klub poznávání: Jana Jindrová ESBU
- setkání x-cátníků na téma biblického pojmu Dům, Karel Řežábek
- oslava kulatých narozenin sestry Mejsnarové
- tři úmrtní oznámení: prof. Filipi, senior Soušek, bratr Hřebíček

ÚNOR

- Naši pěvci při bohoslužbách, návštěva velvyslance Lotyšska, který si přišel poslechnout hudbu krajana
- vernisáž výstavy Lydie Šloufové z Plzně: Biblické motivy v textilní tvorbě
- setkání s hostem: manželé Ženatých
- klub poznávání: návštěva výstavy Tizian
- x-cátníci: Mlčení v Bibli, Eva Javornická
- celocírkevní sbírka na církevní tisk (3 311,- Kč)

BŘEZEN

- výroční sborové shromáždění

- seniorátní konference ve strašnickém sboru: přechod naší církve na samofinancování
- náš sbor se zapojuje do projektu vaření polévek pro bezdomovce
- na Zelený čtvrtek zahrála mládež velmi působivé pašijové divadlo
- bohoslužby na Velký pátek se nově konaly dopoledne
- na Bílou sobotu proběhly U Martina ve zdi Velikonoční vigilie
- setkání u pomníku škpt. V. Morávka spolu se střešovickými
- klub poznávání: židovské svátky, zvyky a tradice I., M. Študentová
- x-cátníci Moudrost, Ivka Hellerová
- informace o domě v Truhlářské ul., kde byla první toleranční modlitebna v Praze
- sbírka na HDL pro sbor v Krnově (13 455,- Kč)

DUBEN

- Naši pěvci nahrávají CD Biblické písně A. Dvořáka
- končí výstava textilií Lydie Šloufové
- setkání s hostem: Eduard Stehlík - zbožný pistolník V. Morávek a virtuální procházka Bubenčí a Dejvicemi
- klub poznávání: návštěva výstavy o Karlu IV.
- x-cátníci: Víra, Martin Volný
- křest Kristýny Bártíkové

KVĚTEN

- benefiční koncert Pavla Šporcla pro zahradu Diakonie ve Stodůlkách
- bazar šatstva za pomoci manželů Hudcových
- dokončení rekonstrukce prostor klubovny pro děti a mládež v suterénu pod kanceláří a zprovoznění sousední koupelny
- zpíváme a svítáme s dejvickým Evangswingem
- informativní schůzka příspěvatelů na školné v Kongu
- setkání s hostem Otou Pavlíčkem o Jeronýmu Pražském se ruší z důvodu nemoci přednášejícího
- klub poznávání: výstava o Karlovi IV., druhá část
- x-cátníci Víra, Martin Volný
- zemřel bratr Jaroslav Hrabák, rozloučení ve sboru - Lenka Ridzoňová
- posezení s manželí Čapkovými a oslava životního jubilea Dany Caldwellé
- celocírkevní sbírka Den pro Diakonii - rehabilitační pobyty pro zdravotně

hendikepované (3 350,- Kč)

- generální úklid sborových prostor
- SR vydala prohlášení k vandalskému činu, který se dotkl i naší Diakonie

ČERVEN

- sborová dovolená v Alpách, organizují manželé Tichých jr.
- benefiční koncert Našich pěvců pro Cestu domů U Klimenta
- víkendový výlet našich dětí a dětí ze Střešovic do Hvozdnice
- tradiční ekumenická bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách
- Jeroným Pražský - vzpomínkové akce
- dotisk 500 ks DVD P. Pittra nebo již v květnu
- x-cátníci u Evy Javornické
- křest Pavla Hájíčka
- zemřel bratr Pivoňka, rozloučení v krematoriu v Motole, Lenka Ridzoňová
- uzavřena sbírka darů Jeronymovy jednoty (48 665,- Kč)
- celocírkevní sbírka na solidaritu sborů (3 921,- Kč)
- zpráva Generace 21 o iráckých uprchlících
- pobyt seniorů v Chotěboři

ČERVENEC

- Filip H. Härtel úspěšně ukončil Seminář církevní hudby
- Vladimír Jenček po operaci nohy, Eva Muzikářová se zotavuje po mozkové příhodě
- svatba Ivanky Muzikářové a Adama Kvapilíka - Pavel Ruml

SRPEN

- děti na táboře společně se střešovickými a nosislavskými

ZÁŘÍ

- schůzka učitelů NŠ a jejich schůzka s rodiči dětí
- slavnostní otevření zahrady ve Stodůlkách (středisko Diakonie Praha)
- v Berouně seniorátní den
- mazání chlebů pro bezdomovce
- přespávání dětí v kostele
- klub poznávání: Císařův prezident (TGM), Jana Oliveriusová
- x-cátníci, Martin Volný

- zemřel Vráťa Študent
- oslava založení sboru v Libštátě
- Vít Henych zahájil studium v Seminári církevní hudby v Olomouci
- celocírkevní sbírka na EA (3 340,- Kč)
- vyhlášen tříletý seniorátní kurz Základy evangelické teologie

ŘÍJEN

- ekumenická bohoslužba vděčnosti u nás ve sboru - farář Ort
- vernisáž fotografií Karla Cudlína z diakonických rozvojových projektů v Gruzii
- produkty země - prodej podzimních plodů z produkce našich sester ve prospěch křesťanské služby
- rozloučení s farářkou Lenkou Ridzoňovou s tím, že naše další spolupráce bude pokračovat
- Naši pěvci v Jičíně
- setkání s hostem: naše nová paní farářová Marie Rumlová
- klub poznávání: návštěva výstavy Slovanská epopěj
- x-cátníci: Víra, Martin Volný
- výtvarná dílna s Danem Molnárem
- rozloučení s Vráťou Študentem ve sboru - Lenka Ridzoňová, Pavel Ruml, sbírka zaslána středisku Diakonie ve Stodůlkách do speciální školy na piano
- celocírkevní sbírka na Fond charitativní pomoci - humanitární katastrofy (3 400,- Kč)
- vyhlášena sbírka na pomoc Haiti
- sbírka na Jubilejní toleranční dar (10 204,- Kč)

LISTOPAD

- nástup Pavla Rumla do služby, zpívali NP
- konvent pražského seniorátu v prostorách našeho sboru, členové sboru (hlavně členky) připravili velmi přátelské prostředí
- ekumenická bohoslužba v Nebušicích, kázal P. Ruml, zpívali NP
- Naši pěvci v přímém přenosu 1. adventního koncertu ČT
- zpíváme a svítáme - dejvický Evangswing
- prodej Obchůdku jednoho světa
- výběrové řízení na post ředitele Diakonie Praha, petice sboru
- děti z NŠ předaly svoji sbírku 5 000,- Kč panu řediteli spec. školy Diakonie Praha Černému na piano, poté piano zakoupeno

- přijetí do sboru Elišky Härtelové, manželky Filipa Härtela
- setkání s hostem: starokatolický kněz, gen. tajemník ERC a člen NP Petr Jan Vinš
- klub poznávání: židovské svátky II., M. Študentová
- x-cátníci, Martin Volný
- křest Sary Marianne Stoklasové
- křest Jakuba Matouše
- křest Terezy a Josefíny Šídlových
- adventní seniorátní sbírka (3 671,- Kč)

PROSINEC

- vánoční sborový dopis
- Naši pěvci při bohoslužbách
- prodej výrobků ze Stodůlek
- 4. adventní neděle dětské bohoslužby (Judith Stoklasová a Filip Härtel) a společný oběd
- vánoční koncert Našich pěvců u Salvátora
- koncert skupiny Syringa v našem sboru
- vánoční besídka ve škole ve Stodůlkách
- štědrovečerní ekumenické setkání s Biblií a koledami v Suchdole
- silvestrovské posezení pod taktovkou Pavla Proska, tentokrát také s připomenutím 60. narozenin sborové sestry a našeho faráře
- klub poznávání: adventní posezení s manželi Henychovými
- x-cátníci: Biblický kánon
- pokřtěn Samuel Eki Moliba
- zemřela bývalá presbyterka Alena Hrabáková
- celocírkevní sbírka na bohoslovce a vikariát (10 993,- Kč)
- manželé Tichých Jr. opět organizují společnou dovolenou v Alpách

Marta Študentová & Jan Mašek, obrázky doprovodil J. Hlavsa

Statistika za rok 2016

K bohoslužbám jsme se sešli celkem 54 x za průměrné účasti 108

VP jsme slavili 20x za průměrné účasti 87

Nedělní škola byla 43x za průměrné účasti 13 dětí

Biblická hodina

organizaci má na starosti Pavel Prosek
od podzimu do svatodušních svátků každé úterý v podvečer
celkem 33x za průměrné účasti 12

V roce 2016 jsme se hlavně věnovali knize Genesis s Martinem Prudkým

Biblická hodina pro mladší děti

Lenka Ridzoňová a Pavel Ruml

scházejí se občas ve čtvrtek navečer, někdy se účastní i maminky
celkem 9x za průměrné účasti 3 kluci

Náboženství v ZŠ Suchdol

28x za průměrné účasti 4

Lenka Ridzoňová, Pavel Ruml

Klub poznávání

organizují Jana Kohoutová, Draga Bošková a Marta Petříčková
celkem 9x za průměrné účasti 15 lidí

Otevřená skupina aktivních seniorů, schází se většinou druhý čtvrtek v měsíci,
navštěvuje s odborným výkladem výstavy a zamýšlí se nad různými tématy
s hosty

X-cátníci

organizaci má na starosti Martin Volný
celkem 10x za průměrné účasti 7

Mezigenerační skupina se schází 1x měsíčně a zamýšlí se nad základními
biblickými pojmy

Setkání s hostem

organizuje Marta Študentová
celkem 5x za průměrné účasti 42

Otevřená skupina nejen členů sboru, hosté jsou zváni tak, aby pokrývali aktuální,
závažná či zajímavá témata. Schází se 1x měsíčně.

Mládež

schází se pravidelně 1x za 14 dní
celkem 20x za průměrné účasti 7

Křesťanská služba

organizuje Mirjam Růžková
celkem 10x za průměrné účasti 9

Křesťanská služba se stará o doručování přání k narozeninám seniorům. První přání dostanou 60letí, pak v 65 letech a od 70 výše každý rok. Jde o to, že tímto způsobem mapujeme situaci seniorů i na okraji sboru. Poznatky se zapisují a jsou pak dále vyhodnocovány.

Hodina pohybu

vede Jana Prosková

celkem 14x za průměrné účasti 8

Určeno pro všechny, kteří mají v pondělí odpoledne čas. Skupina se schází zpravidla 2x do měsíce a pod vedením Jany Proskové cvičí-tančí při hudbě.

Za kazatelnou jsme přivítali tyto kazatele:

Pavel Ruml, Lenka Ridzoňová, Zdeněk Susa, Jakub Malý, Petr Jan Vinš, Pavol Bargár, Petr Sláma, Jaroslav Vetter, Martin Prudký, Daniel Henych, Lydie Härtelová, Petr Hudec, Roman Mazur, Marie Jüptnerová, Jan Roskovec, Daniel Ženatý, Jan Čapek

Na varhany nás doprovázeli:

Pavel Prosek, Tomáš Černohorský, Filip Härtel, Lydie Härtelová, Tomáš Najbrt, Blahoslav Rataj, Jana Jasná

V Nedělní škole učili:

Ivana Hellerová, Daniel Heller, Michaela Petříčková, Jan Petříček, Karolína Härtelová, Gabriela Mužíková, Kateřina Tichá, Anna Hejlová, Judith Stoklasová, Marek Stoklasa, Benjamin Hejl, Václav Henych

Biblické hodiny vedli:

Martin Prudký, Lenka Ridzoňová, Daniel Henych

Posezení u kávy a čaje připravovaly sestry:

Oliveriusová Jana, Petříčková Marta, Černohorská Jiřina, Minárová Bohunka, Sleziačková Naděžda, Jílková Martina, Dobrovská/Javornická, Zukalová Jindra, Prosková Jana, Uhlířová Marie, Caldová Dana, Susová Marie, Jechová Květa, Kohoutová Jana, Janská Ludmila, Nedvídková Jarmila

V křesťanské službě působí:

Mirjam Růžková, Daniel Henych, Jana Jasná, Jana Poláčková, Jana Oliveriusová, Jindra Zukalová, Jana Kohoutová, Milada Pražáková, Hana Volná, Jarmila Nedvídková, Marta Študentová

Pokladnu vede Vladimír Jenček

O církevní tisk a prodej knih se stará Marta Petříčková

O zásoby v kuchyni se stará Martina Jílková

Souterrain připravují a vydávají manželé Eva a Dan Henychovi

Naše pěvce vedla Lydie Härtelová a Filip Hanuš Härtel

Počet členů: 45-50

Počet vystoupení / akcí: 10

(3x Dejvice / 1x Vinohrady - natáčení CD / 1x Kliment / 1x Salvátor / 1x Smetanova síň / 1x ČCE Jičín / 1x ekumen. bohosl. Nebušice / 1x Terezián. sál Břevnovského kláštera)

Průměr. účast na vystoupení: 43

Počet zkoušek: asi 40

Průměrná účast na zkoušce: asi 35

Evangwing Dejvice:

Pavel Prosek, Daniel Heller, Michal Heller, Kryštof Sýkora a Wanda Dobrovská
2x zpíváme a svítáme ve sboru v neděli navečer

Zpívání ve Stodůlkách:

Karolína Härtelová, Michal Heller, Jan Machovec, Pavel Ruml

Ekumenická setkání:

Bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách

Bohoslužba vděčnosti ve sboru

Bohoslužba v Nebušicích 17. listopadu

Setkání s Biblií a koledami na Suchdole

Charitativní akce:

- koncert Pavla Šporcla ve Vinohradském kostele pro zahradu Diakonie Praha, středisko Stodůlky, výnos 65 020,- Kč
- benefiční koncert Našich pěvců U Klimenta pro Cestu domů, výnos 12 500,- Kč
- bazar šatstva – výnos 90 000,- Kč, z toho 50 000,- dar pro sbor v Jičíně, 20 000,- Kč pro sbor v Libštátě a 20 000,- Kč přidáno k výtěžku koncertu P. Šporcla pro Stodůlky
- sbírka z rozloučení s Vráťou Študentem na piano pro děti ze speciální školy ve Stodůlkách, výnos 28 953,- Kč
- postní polévka - akce dětí - pro školu v buši v Kongu, výnos 5 000,- Kč
- mazání chlebů pro bezdomovce
- sbírka z Nedělní školy - akce dětí - na piano pro děti ze speciální školy ve Stodůlkách, výnos 5 000,- Kč

- podzimní bazar plodů pro křesťanskou službu (Bošková, Kohoutová, Petříčková, Cihlová), výnos 4 016,- Kč

Ze sboru se odstěhovali:

Tomáš Tichý Jr. a Marie a Jan Jüptnerovi

Do sboru se přistěhovali:

Daniela a Daniel Ženatých, Pavla Běliková a Tereza Šídllová

Pokřtěni byli:

Kristýna Bártíková, Pavel Hájíček, Sára Marianne Stoklasová, Tereza Šídllová, Josefina Šídllová, Jakub Matouš a Daniel Eki Moliba
do sboru byla přijata Eliška Härtelová

Rozloučili jsme se s těmito sestrami a bratry:

Jaroslav Hrabák, Miroslav Pivoňka, Vratislav Študent a Alena Hrabáková

Marta Študentová & Jan Mašek

Noví členové sboru se představují

Jmenuji se Tonda Gallus a chtěl bych vám představit naši rodinu.

Tatínek se jmenuje Petr, stejně jako maminka pochází z Brna. Vystudoval Evangelickou teologickou fakultu v Praze a získal doktorát ze systematické teologie. Rok učil na univerzitě v Heidelbergu, pak byl na vikariátě v Českých Budějovicích a devět let byl farářem v Sázavě. Od loňského září učí na Evangelické teologické fakultě. Naše postupně se rozrůstající rodina ho po všech těchto místech věrně doprovázela, až jsme nakonec skončili zase tady v Praze.

Maminka Jana vystudovala Farmaceutickou fakultu v Hradci Králové a specializuje se na klinickou farmacii. Už několik let pracuje jako klinická farmaceutka v Nemocnici Na Homolce.

Moje nejstarší sestra Maruška se narodila před 11 lety v Praze, chodí do 6. třídy, ráda hraje na klavír a plave. Můj brácha Vilém bude mít 10 let, narodil se v Českých Budějovicích, chodí do 4. třídy a rád hraje tenis. A nakonec jsem se loni v květnu narodil v Havlíčkově Brodě já. A spolu s mým křtem 5. 3. se celá naše rodina stane členy dejvického sboru.

Antonín Gallus

Jubilanti v březnu

Věra HEROLDOVÁ	95 let	Jiří VÁVRA	75 let
Anna SALÁKOVÁ	91 let	Jiří HEJLEK	65 let
Eva MUZIKÁŘOVÁ	90 let	Libor HOMUTA	60 let
Jaroslav ŽÁČEK	80 let		

Pán necht' řídí vaše srdce k Boží lásce a k trpělivosti Kristově.

2. ep. Tes. 3,5

Biblické postavičky

Co jsou biblické postavy? Na to je snadná odpověď: přece Abraham, Jakob, Izák, ... Sára, Ráchel, ... a mohli bychom pokračovat dál. A co jsou „biblické postavičky“? To už možná každý neví. Do našeho sboru je přinesla farářka Lenka Ridzoňová. Postavičky vysoké 20 – 30 centimetrů, obuté do těžkých olověných botek, aby měly dobrou stabilitu, s kostrou z pevného ohebného drátu, takže jim můžete ohnout, zvednout ruce, nohy, posadit je do tureckého sedu nebo je nechat pokleknout. Oblečené do nejrůznějších oblečků, halen, šatů, plášťů, na hlavě jemné vlasy z kožešin, rozčepýřené, uhlazené nebo učesané do copu. Jejich tváře nemají výraz, chybí oči, ústa, nos. Mimiku obličejů však nahrazují gesta rukou, skloněná či zvednutá hlava, celkový postoj postavičky.

Dají se dobře využít při práci s dětmi, vyprávění biblických příběhů. Při jedné rodinné neděli je Lenka postavila i v modlitebně na stůl Páně: dvě ženy kněze Eliho, jedna sebevědomá, úspěšná matka, druhá schoulená se modlí v chrámu a prosí o dítě. Na konci příběhu se ta smutná postavička zvedne a napřímí a povzbuzena odchází.

Foto Anna Hejlová

Když se s námi v říjnu loňského roku Lenka loučila jako farářka, nechala nám ve sboru jednu postavičku jako dárek. Starou ženu s šedivými dlouhými vlasy, v tmavě modrých šatech. A k tomu nám, učitelům nedělní školy, nabídla možnost si pořídit, tedy vyrobit postavičky další. Tyhle postavičky se totiž nikde nedají koupit, ty se vyrábějí ve speciálním kurzu, který se přímo nazývá kurz výroby biblických postaviček. Pořádá jej České katolické biblické dílo a poslední proběhl v evangelickém sboru na Žižkově v Prokopově ulici v pátek a sobotu 17. a 18. února, organizovali jej společně Pavel Kalus a Lenka Ridzoňová. Do tohoto kurzu jsme tedy byli přizváni, a já během těch dvou dní mohla vyrobit taky jednu postavičku. Za to patří organizátorům veliký dík.

Byla to zajímavá a pěkná zkušenost, byť časově dost náročná. Kurz vedla Marie Klašková z Českého katolického biblického díla, která působí na katedře křesťanské výchovy na teologické fakultě při Univerzitě Palackého v Olomouci. Výroba postavičky skutečně potřebovala svůj čas. Každou fázi lektorky pečlivě vysvětlily a předvedly. Sobotní program začal přednáškou o tom, jak postavičky vznikaly, z jakých materiálů a jakými postupy se vyrábějí. A následovala instruktáž, jak s hotovými postavičkami pracovat. Zkusili jsme ztvárnit příběh o Josefovi a jeho bratřích, hovořilo se přitom, diskutovalo. A tak to mělo být. Nakonec jsme měli co dělat, abychom svoje dílka vůbec dokončili do čtyř hodin odpoledne. Ale stálo to za to, užili jsme si ruční práci v příjemné společnosti, seznámili jsme se, pohovořili, v každé postavičce je kus nás, kus naší práce. A také kus příběhů, které třeba jednou pomůže ztvárnit.

(Na internetu se toho o biblických postavičkách dovíte ještě víc. Vznikly ve Švýcarsku na začátku šedesátých let, byly inspirovány vánočními betlémy. Jejich tvůrcům šlo o to, aby postavičky byly stabilní a ohebné. Postupně se vylepšoval materiál i technologie. S postavičkami je spojena řada patentů, a také sporů o autorství. Ze Švýcarska se rozšířily postavičky do Německa, Rakouska, Francie. První kurz pro zástupce Biblických institutů ze střední a východní Evropy se konal v Heiligenkreuz u Štýrského Hradce v roce 2001. Odtud si tři účastníci z Českého katolického biblického díla přivezli do Čech deset postaviček, plni nadšení pro věc. Hned začali pracovat na tom, aby tyto kurzy zavedli i u nás. Znamenalo to proškolení lektory, zakoupit licenci, obstarat vhodný materiál, zajistit výrobu drátěných koster a dalších součástí. První kurz se konal v Dolanech u Olomouce na podzim 2002 a trval od pátečního odpoledne až do pozdního nedělního večera. Další informace o kurzech najdete na stránkách Českého katolického biblického díla <http://biblickedilo.cz/kurzy/>)

Anna Hejlová

Instalace b. Faráře Pavla Rumla 19. 2. 2017 v obrazech J. Hlavsy

Přímluvy, neděle 5. 2. 2017

Pane Ježíši, zemřel jsi za nás všechny, abychom už nežili sami sobě. Oprost' nás od naší sebestřednosti a otevři nám oči, uši i srdce pro potřeby druhých. **Pane, smiluj se.**

Pane Ježíši, děkujeme ti, že nás pozveš ke svému stolu. Dej, ať tvůj pokrm obnoví naše síly a ať tvoje odpuštění nám pomáhá odpustit druhým. **Pane, smiluj se.**

Pane Ježíši, děkujeme ti za náš sbor, za společenství, které nás potěší a povzbuzuje. A zvláště děkujeme za všechny nově příchozí. Dej, ať je umíme srdečně přivítat, aby se tu cítili dobře. **Pane, smiluj se.**

Pane Ježíši, děkujeme ti za všechny, kteří převzali nějaký úkol v našem sboru. Dej jim sílu, ať svou službu vykonávají rádi a dej jim pokoru, ať neslouží sebestředně svým vlastním zájmům, ale ať se stále snaží prospívat soužití nás všech. A ať si ostatní váží jejich služby a neberou je za samozřejmou. **Pane, smiluj se.**

Pane Ježíši, prosíme tě za menší sbory v naší církvi. Dej, ať na ně nezapomeneme, ať jsme otevření pro jejich problémy a ať je dokážeme podporovat se štědrostí. **Pane, smiluj se.**

Pane Ježíši, prosíme tě za slabé, nemocné v našich rodinách, v našem sboru a v našem okolí. Dej, ať je nepřehlízíme a dej nám sílu a ochotu jim pomáhat. **Pane, smiluj se.**

Judith Stoklasová

Další akce v našem sboru

- 4. 3. v sobotu plánujeme společné přespání dětí dejvických a střešovických, tentokrát v kostele ve Střešovicích. Bližší informace sdělí Lenka Ridzoňová (605 081 279)
- 5. 3. postní neděle, večere Páně, křest Antonína Galluse, Pavel Ruml, po bohoslužbách setkání konfirmandů
- 16. 3. odpoledne vaření polévky pro bezdomovce, zájemci se hlásí u M. Jílkové
- 19. 3. setkání u pomníčku škpt. Morávka spolu se střešovickými v 11:30

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 3. 2017.

Dubnové číslo vyjde 26. 3. 2017.

Kalendář na březen 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 3. postní neděle s VP 12. 3. výroční sbor. shromáždění 19. 3. 26. 3.	Pavel Ruml Pavel Ruml Pavel Ruml Jaroslav Pechar z Braníka
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	2. 3. v 9:30 setkání maminek s dětmi 2. 3. a 16. 3. v 17:00, Suchdol – pátek 14:00 4. 3. spaní v kostele - děti ve Střešovicích	
Konfirmandi	5. 3. - setkání konfirmandů v neděli po bohoslužbách	
Mládež a dorost	7. 3., 21. 3. v 19:00	
X-cátníci	14. 3. 19:00, Inspirace Bible,	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 5. 3. po bohoslužbách	
Klub poznávání	9. 3. v 9:30, M. Študentová - Život Židů od kolébky po hrob	
Hodina pohybu	6. 3.	
Setkání s hostem	23. 3. 19:00: Jindřich Šídlo, politický komentátor, šéfreportér a analytik redakce Seznam Zprávy, manžel naší nové členky Terezy Šídlové	
Staršovstvo	2. 3. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Libov
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú 2400319773/2010

„Jarovizace“

Nejkrásnější svátky jsou zde. Cože, zase už Vánoce? Nikoli, Velikonoce! O Velikonocích je tu řeč. Marná sláva, je veden stálý spor, který z obou těchto svátků je krásnější. Spor je to kvalitní, protože obě dvě strany mají dobře „nabito“; argumenty pro i proti jsou nezpochybnitelné i neoddiskutovatelné. O to komplikovanější situace nastává, když se do všeobecně lidské diskuse vloží křesťané. Ó já, oba svátky jsou závislé a odvíjejí se od života Božího Syna. Od jeho běhu tímto světem, kterému říkáme náš. Běhu od kolébky (tedy žlabu v chlévě), po smrt (tedy mučednického nástroje ve tvaru kříže).

Náš svět ovšem odvozuje tyto svátky také od běhu přírody; proto jsou diskuse v církvi a mimo církev o větší kráse jednoho či druhého svátku trochu odlišné. Oba nějak kopírují běh slunce, jeho „sluno-návraty“ nebo „sluno-obraty“. S jarním prodlužováním doby, kdy můžeme sluníčko na obloze mít, souvisí krásný termín, který jsem dal do nadpisu tohoto úvodníku.

„Jarovizace neboli vernalizace je proces v individuálním vývojovém koloběhu rostlin, kdy se semena či cibule vystaví přesně stanovené teplotě po určitou dobu. V důsledku teplotní změny se vyvolá změna fyziologická, nakvétání“ (internet).

Letošní zima byla výjimečně studená. Jako „nový, mladý, začínající, patřičně vykulený“ farář jsem ji prožíval také v našem suterénu. A vadilo mi, že naše prostory byly občas studené a nehostinné. Nechtěl jsem zasahovat do nějak dlouhodoběji nastaveného režimu kotle a topení, ale pro příští zimu slibuji „otepleni“ ☺. Vadilo mi, když si na biblické hodině oblékáme kabáty a bojíme se, aby se malé děti, jejichž přirozeným prostorem je podlaha, nenastydly. Rád bych, aby bylo u nás útulno.

Obsah čísla:

1-„Jarovizace“ | 2-Výtah z jednání staršovstva | 4-Čtvrt století se Souterrainem
5-Z počátků Souterrainu | 6-Náš drahý farář | 7-Jubilanti v dubnu | 7-Polévka z Dejvic
pro bezdomovce | 8-Kalendář na duben 2017

Přesně stanovená teplota je podmínkou úspěšné jarovizace. Ta se projeví nádhernou fyziologickou změnou, totiž nakvétáním. Možná že devatenáct stupňů na našem sborovém kotli je ta přesně stanovená a vyzkoušená teplota pro přebohaté nakvétání sborového života a já se ve své kritice chladu mýlím ☺.

Uvědomuji si, že rozhodnutí, který ze zmíněných svátků je krásnější, ovlivňuje také věk respondenta. Jako dítě bych určitě hlasoval pro Vánoce a pro dárky. Jako počínající kmet – nemohu si pomoci – hlasuji pro Velikonoce. Bývají v době, kdy končí jarovizace a všechno nasazuje na květ. Třeba na mě taky ještě nějaký zbyte.

A k tomu ještě přidávají Velikonoce jen těžko uvěřitelnou zprávu. Běh Božího Syna našim světem neskončil velkopátečním křížem, ale nejnádhernější velikonoční „božohodovou“ nedělí!

Kristus byl vzkříšen! Haleluja!

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 2. 3. 2017 v 19:00

- **Duchovenská práce** a další shromáždění ve sboru
 - 26. 3. Jaroslav Pechar z Braníka (Pavel Ruml v Braníku)
 - Velký Pátek (letos 14. 4.) budou bohoslužby od 9:30 hod. dokud bude VP státním svátkem
- V březnu se uskutečnilo:
 - 19. 3. ve 12.00 hod. se uskutečnilo setkání u pomníčku škpt. V. Morávka (spolu se střešovickými)
 - 23. 3. setkání s hostem: Jindřich Šídlo, politický komentátor, šéfreportér a analytik redakce Seznam Zprávy, manžel naší nové členky Terezy Šídlové
 - 24. 3. seniorátní konference v 17:30 hod.
- **Středisko Diakonie Praha**
 - s. Caldová, br. Sýkora – info o připravované akci - výstava a aukce uměleckých děl spolu s bazárkem ve středisku ve Stodůlkách;
 - na hlídání obrazů na radnici se přihlásily některé sestry, aukce tři z mládeže
 - J. Soběslavský, nový ředitel Diakonie, pozvání na společné jednání střediska Praha se střediskem Zvonek 15. 3. 2017 – tématem je ujasnění si podmínek výběrového řízení na post ředitele nově sloučeného střediska Diakonie Praha

- **Finanční záležitosti**
 - br. Jiří Svatoň slíbil pomáhat br. pokladníkovi (jako pokladník v „záloze“)
 - návrh na volbu revizorů na další 3 roky, do konce volebního období staršovstva, s revizory projedná br. Kurátor
 - nabídka využití služeb finančního poradce br. Miliče Kaštánka
- **Hospodářské záležitosti**
 - ladič pianina objednan, řekne, zda je třeba generálka či jen naladění
 - navrhnutá barevná tiskárna pro sbor – (br. Černohorský cca 7 000,- Kč)
- **Další úkoly**
 - archivaci mírně odkládáme, začneme na jaře
- **Z došlé pošty**
 - časopis pro děti Duha – 1 výtisk pro sbor na 1 rok – posoudí učitelé NŠ
 - SR pro P. Rumla – pozvání na 1. 4. - bohoslužby – rozloučení s br. Frey – Reininghausem a uvedení nových tajemníků SR 16:00 hod. U Sv. Martina Ve Zdi
 - 25.-28. 5. Kirchentag Berlin (27. 5. svatba na Praze 6)
- **Křesťanská služba**
 - bývalý presbyter bratr Fišer
 - bývalá presbyterka Eva Muzikářová – 3. 3. 2017 oslaví narozeniny - 90 let
- **Různé**
 - od 5. 3. VP – i bezlepkové
 - přenos bohoslužeb do kuchyně – matky s dětmi – br. Hejl a br. Henych
 - stanovit pravidla užívání facebooku – bratři Hejl, Sýkora, Ruml, s. Študentová – zprávu o výsledku podal br. Sýkora
 - strategická komise žádá zpracovat dlouhodobé Plány a výhledy sboru (sborová zásilka) - návrhy: - církve začíná mít nedostatek farářů, je třeba zajistit jim důstojné platy i s vědomím, že v době, kdy mají ostatní členové rodiny volno, farář pracuje; - finanční podpora malých sborů, podpora v oblasti účetnictví menším sborům; - jakým způsobem Slovo šířit dále; - duchovní podpora malých sborů - další náměty je možné zaslat br. Maškovi do 11. 3. 2017
 - sborový kantor – br. F. Härtel – tajné hlasování – schváleno (13 pro, 1 se zdržel)
 - L. Härtelová – bude jmenována čestnou sborovou kantorkou z důvodu, že v době jejího působení nebyla tato funkce specifikována a ani nebylo možné získat na ni patřičné církevní oprávnění; při 20. výročí stěhování by bylo možné oficiální uvedení br. Härtela do funkce

- příprava dotace, zatím objednan výpis z registru MK, připraven koncept
- koncem května 20 výročí stěhování do „Wintrovky“; připomeneme 28. 5. 2017, kázání M. Rejchrt; M. Študentová zajistí fotodokumentaci a příspěvky i do Souterrainu
- bazar oblečení – 15. 5. - výtěžek dáme Diakonii Praha – pražské sbory (Strašnice, Střešovice, Nusle) osloveny e-mailem s prosbou o pomoc
- nedělní škola z Poličky 12.-14. 5. 2017 u nás ve sboru; kázání Jiří Tengler
- 14. 3. pastorálka u nás v Dejvicích 9:00 hod.
- br. Molnár – Tibet – návrh vyvěsit Vlajku pro Tibet na budově, či na nástěnce
- proběhla diskuse a hlasování – 2 pro, většina se zdržela, návrh nebyl přijat
- „povolební“ program - stůl Páně + paramenty – pokračovat v dotvoření již předložených námětů; P. Ruml dojedná s br. H. Härtelem
- kancelář – odsouhlasena výměna koberce a dalších drobnějších úprav
- výměna kazatele na kazatelně 1x měsíčně. 6x zajistí br. farář, 6x bude mít br. farář volno, kazatele si sbor zajistí sám

Čtvrt století se SOUTERRAINEM

Milí čtenáři, asi jsme si už zvykli, že vstoupíme-li do před síně bubenečské modlitebny, najdeme hned u vchodu na stolečku sborový měsíčník Souterrain. Jeho žertovný název souvisí s tím, že stejně jako bývalá modlitebna ve Wuchterlově ulici i naše současné sborové prostory ve Winterově ulici jsou umístěny v suterénu čili podzemí budovy.

Když v dubnu před 25 lety vyšlo z iniciativy mladé manželské dvojice první číslo Souterrainu (v počtu 8 výtisků), mělo posloužit jako přehled či oznamovatel sborových aktivit v nadcházejícím měsíci. Jeho obsah se však rychle rozrostl. Sborový „časopejsek“ rozhodně neměl konkurovat obsáhlejší celocírkevním periodickým tiskům. Mělo to být zábavné, populární „počtení“, věnované především tomu, co nějak souvisí s životem a zájmy všech generací, které tvoří náš místní sbor. Za pravidelným biblicky laděným úvodníčkem našly své místo články o knihách zajímavých z křesťanského hlediska, o cestovních zážitcích „Poutníka“, krátké vzpomínky na zesnulé členy sboru, zážitky z rozmanitých setkání, ale též rébusy a kvízy pro děti. Výjimkou byla obsáhlejší letní dvojčísla, přinášející četbu na dovolenou Václava (např. o vztahu Jana Karafiáta k ženám, o křesťanském humoru aj.). V současné době zaujaly pevné místo na stránkách Souterrainu také stručné informace o jednáních staršovstva a konkrétní sdělení důležitá pro členy sboru. Osvěživě působí už delší dobu fotozáběry ze života dejvických evangelíků nebo představování nových členů.

Během let se měnili dobrovolní redaktori i jejich v pozadí stojící techničtí spolupracovníci. Nenápadně se měnila i tvář měsíčníku. Jak to bude dál? Záleží i na vás – čtenářích. V pražském deníku „Metro“ nacházíme občas výzvy tohoto rázu: „Ovlivněte tvář deníku!“ – „Tvoříme noviny společně!“ A tak apelujeme také na vás: Pište do Souterrainu (spíše však stručně než rozvláčně)! Vaše úvahy, vzpomínky, zkušenosti a postřehy i dobře míněné, konstruktivní kritiky jsou vítány!

heda

Z počátků Souterrainu

„Církev ukazuje za horizont běžných hodnot, zpochybňuje zakořeněnou víru moderního člověka, že to, do čeho investuje nejvíc času a úsilí, majetek, peníze, kariéra atd., je tím nejdůležitějším. Marná věc, církev musí provokovat svým poselstvím, že všechny tyto hodnoty sice mají své oprávněné místo v životě člověka, ale nemají stát na prvním místě. Musí ukazovat na to „jediné potřebné“, na Toho, jemuž můžeme říkat „Pravda a Láska“...“

(Tomáš Halík)

OHLÉDNUTÍ ... ZA KVĚTNEM

Ve dnech 7.-10. května 1992 jsme přijali pozvání našich přátel z Rothenburgu. Náš program byl nabitý a pestrý. Hned druhý den nás na místní radnici slavnostně přivítala starostka města a sklep mistr nás donutil vypít 3¼ litru vína. Pak nás paní far. Burmannová provedla po městě a podala podrobný výklad o kostele sv. Jakuba. Večer bylo společné posezení v místní jakubské škole zpestřené lahodným vínem, studenou oblohou a nečekaným hobilem k narozeninám jednoho z účastníků zájezdu. V sobotu jsme se pak vypravili do Würzburgu, kde se nám pro změnu věnoval farář Burmann. Nádherná je místní rezidence. Při cestě nazpátek jsme se zastavili na jedné soukromé farmě. V neděli po bohoslužbách jsme se rozloučili s našimi hostiteli a přijeli do Norimberka, kde už na nás čekal jiný průvodce. Do Prahy jsme přijeli večer. Již se těšíme zase na další zájezd.

(Čestmír Muzikář)

Z archivu L. Härtelové

Náš drahý farář (ještě k VSS)

Při své instalaci jsem měl mj. velikou radost ze setkání s bývalými faráři dejvického sboru. Bylo cítit, jak moc vám jsou drazí. Pohlížel jsem na to s radostí a bez žárlivosti a říkal si, že bych si také po letech přál být vám tak drahý. Vede k tomu zajisté dlouhá cesta, s chutí vnímám, jak se na jejím začátku vzájemně okukujeme a čekáme, co z toho druhého vypadne □ □

V určitém smyslu už vám ovšem „drahý“ jsem. Došlo mi to na základě diskuse při Výročním sborovém shromáždění. A protože jsem si uvědomil, že ne všichni členové sboru jsou úplně informováni, rád bych zrekapituloval „ekonomický dopad“ přítomnosti faráře na sbor.

Sděluji tedy, že jsem od června 2015 (rok a půl před svým nástupem na sbor) užíval – z rozhodnutí staršovstva – Váš farní byt za částku sedm tisíc Kč měsíčně. V listopadu a prosinci 2016, kdy jsem se již stal Vaším farářem, jsem platil nájemné za byt ve výši tři tisíce Kč a od ledna t. r. platím dva tisíce pět set Kč. Výši stanovuje staršovstvo na základě směrnice Synodní rady ČCE, která „ošetřuje“ nesrovnatelné druhy bydlení farářů v celé církvi, a dává je do pořádku vzhledem k daňovým zákonům ČR. Tato částka je vypočítána tak, aby odpovídala současné výši platů kazatelů (můj měsíční příjem je cca čtrnáct a půl tisíc Kč – v něm je ovšem zahrnut jeden tisíc Kč za moji práci v odborech Synodní rady – tedy farář, který na celocírkevní úrovni nepracuje nebo k tomu nedostal příležitost, má plat o uvedenou částku nižší; k příjmu kazatele pak ještě patří, jako benefit, zaměstnanecké stravenky a malý příspěvek k penzijnímu spoření).

K částce, kterou musíme doplácet plnou výši nájmu Synodní radě za byt, patří ještě další náklady, které sbor se svým duchovním má. Je mi hrazena Lítačka (po mých šedesátinách 1 100,- na pět měsíců), příspěvek na telefon (430,- Kč měsíčně; v rámci Církevní mobilní sítě jde o zvýhodněný tarif) a cestovné (v případě jízdy autem).

Sbor, který má vlastního faráře na plný úvazek, odvádí v současné době ročně jedno sto tisíc Kč na Personální fond. Tato částka bude z rozhodnutí synodu každoročně navyšována tak, aby v době, kdy skončí státní dotace na platy duchovních, byla církev připravena hradit platy svých duchovních plně a sama ze svých prostředků.

Velmi bych si přál, abych se já i další faráři v tomto sboru i v celé církvi, sborům skutečně „vyplatili“ a ještě k tomu, abychom byli a zůstávali drazí (Řím 14,18).

Pavel Ruml

Jubilanti v dubnu

Jaroslava Svobodová	102 let	Dana Pelková	85 let
Alena Vlčková	91 let	Stanislav Vybíral	75 let
Zdeněk Pouzar	85 let		

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho.

Žalm 37,5

Polévku z Dejvic pro bezdomovce

... jsme zřejmě poprvé vypravili ve čtvrtek 16. 3. Byla skvělá, podle objednávky a doporučení patřičně hustá - 31 litrů vůně a kvality. Zapomněl jsem vyfotit kuchařskou partu, která ji pod vedením s. Marty Jílkové, ve složení manželé Drahomíra a Vojtěch Boškovi a sestra Judith Stoklasová s dceruškou Sárrou, zkušeně „vystříhla“.

Polévka je poskytována u Hlavního nádraží do plastových misek s chlebem a čajem. Zájemců přišlo víc než sto, včetně dvou mladých těhotných žen.

Polévku v pondělí a úterý připravují další náboženské skupiny, ve středu a ve čtvrtek křesťanské sbory z Prahy.

„Bezdomovci“ děkují (že byla skvělá), pozdravují a těší se na podzim na další dejvickou rundu (vaříme 23. 11. – zájemci o vaření se již můžete houfovat u s. Jílkové).

Text a foto Pavel Ruml

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 23. 4. 2017.

Květnové číslo vyjde 30. 4. 2017.

Kalendář na duben 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 4. 9. 4. Květná neděle 13. 4. Zelený čtvrtek – pašijový 14. 4. Velký Pátek 16. 4. Boží hod velikonoční 23. 4. 30. 4.	Pavel Ruml Leonardo Teca z Kladna zajišťuje mládež od 19:00 Pavel Ruml od 9:30 Pavel Ruml Pavel Ruml Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	6. 4. v 9:30 setkání maminek s dětmi 6. 4. a 20. 4. v 17:00, Suchdol – pátek 14:00	
Konfirmandi	2. 4. - setkání konfirmandů v neděli po bohoslužbách	
Mládež a dorost	4. 4., 11. 4., 25. 4. v 19:00	
X-cátníci	11. 4. 19:00, Mezi Příslovími a Písní	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 2. 4. po bohoslužbách	
Klub poznávání	13. 4. v 9:30, cestopisné DVD o Lisabonu	
Hodina pohybu	3. 4., 24. 4.	
Dejvické křeslo pro hosta	27. 4. Bohdan Pivoňka, emeritní hlavní kaplan Věžeňské služby	
Staršovstvo	6. 4. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. Ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN Květen 2017

Ohlížet se...

...za Velikonocemi nemá na cestě víry nějaký veliký smysl. Ony přece znamenají nový začátek, nový věk, novou éru. Zlom. Důležité je přece jenom to před námi. (Kromě toho Calvin tvrdil, že největším církevním svátkem je každá neděle, tedy každou neděli v přeneseném smyslu slova slavíme Velikonoce; církevní otcové zase chápali povelikonoční dobu jako jeden svátečný den – každý den tohoto období byl nedělí). Ani učedníci při cestě do Emauz už se neotáčejí. Putují dopředu, za nose... ale vlastně, když spolu rozmlouvají, mluví o tom, co se stalo. Když se k nim připojil neznámý poutník a ptal se, o čem si vyprávějí, začali mu rekapitulovat velikonoční svátky a události při nich.

Ohlížel jsem se za letošními našimi svátky a hlavou mi šla vzpomínka na „zeleno-čtvrteční“ pašije mládeže. Byly pozoruhodné. Interiér našeho kostela ve večerním šeru otevírá a poskytuje nové rozměry svého prostoru. Hru světla, tmy, stínu při ranních nedělních bohoslužbách lze stěží takto prožívat. Bohoslužebný prostor se stolem Páně se proměnil v divadlo, ve scénu i scénérii, kdy lidská fantazie i představitivost dostala velikou svobodu.

Od toho čtvrtka se mi vrací scéna, při které Pilát – aby zachránil nevinného – využívá obvyklý sváteční zvyk – propustit jednoho z vězňů. Doufal, že si vyberou Ježíše. Zfanatizovaný dav volá po propuštění Barabáše. V pašijích naší mládeže jeho jméno vůbec nezaznělo. Dav má volit, může vybrat, volá po kříži pro nevinného.

Proč se mi tento obraz znovu a znovu vrací? Já to úplně nevím; ale myslím, že asi pro to, že jsem čekal, kdy na scéně zazní ta nabídka – Barabáš nebo Ježíš? Jméno Barabášovo však nezaznělo a zahraná scéna Pilátova soudu tak získala výmluvnou sílu jakoby aktuální, úplně současné situace. Žádná minulost; žádné

Obsah čísla:

1-Ohlížet se... | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-500 LET REFORMACE - ukončeme rozdělení církve! | 4-Horský domov v Herlíkovicích funguje | 5-Aukce uměleckých děl pro Diakonii Praha | 6-A ještě jednou „Aukce...“ | 8-Bohoslužba za krajinu | 9-Ozvučení sálu – anketa | 10-Luteráni věří, že dohoda o interkomunium se blíží... | 10-Jubilanti v květnu | 11-Další zprávy | 12-Kalendář na duben 2017

otáčení se zpět o týden či dva tisíce let. Po Velikonocích přichází Vzkříšený Pán a zdraví pozdravením pokoje.

Znovu a znovu v historii stojí lidé před volbou; výběrem. Podle čeho se to jenom rozhodují? Rozhodujeme? Vybíráme a volíme? Mládeži díky za letošní pašije!

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 6. 4. 2017 v 19:00

- bratr Fišer přestěhován do Rychnova nad Kněžnou, je možno mu volat mezi pátou a půl šestou odpoledne
- 15. 3. – schůzka SRD a obou DRS – návrh neorganizovat výběrové řízení a přímo jmenovat br. Suchela ředitelem. Zástupci SRD se této variantě nebrání...
- aukce a bazar ve Stodůlkách – hlavní zátěž na s. Caldové za pomoci členů sboru; výtěžek aukce obrazů Kč 22 000,-, další činnost a prodej Kč 22 000,-
- postní sbírka Diakonie (Barma) – Kč 4 253,-
- celocírkevní sbírka na tisk – místo 5. 3. vykonána 2. 4. – Kč 3 443,-
- klavír naladěn, schválena rekonstrukce, měla by se vejít do částky 15 000,- Kč, bude provedena během letních prázdnin
- barevná tiskárna zakoupena a nainstalována
- práce v kanceláři (v období letních prázdnin) – koberce, malování (br. Černohorský)
- přebalovací pult sklápěcí (WC handicap) – zakoupí s. Stoklasová
- přenos bohoslužeb do kuchyně – matky s dětmi, hotovo, doladění br. D. Henych jun.
- ozvučení sborového sálu - květnové číslo Souterainu, anketa
- na MČ Praha 6 byly podány 2 žádosti o grant (NP ano, Křeslo ne)
- pozvání pro důchodce do Chotěboře
- polévka pro bezdomovce – 3 kuchařky, účast na Hlavním nádraží, cca 120 lidí
- 11. 4. a 10. 5. pastorálka v prostorách našeho sboru (2. úterý v měsíci)
- nedělní škola z Poličky přespí ve sborových prostorách 12.-14. 5.
- konfirmandi – zmenšení skupiny s ohledem na věk na 4 (1 dívka, 3 chlapci)
- schválena pravidla užívání facebooku

- strategický plán ČCE – uvedl D. Heller , J. Mašek zpracoval podněty z minula – bez dalších připomínek schváleno k předání sen.výboru
- bazar oblečení – 15. 5. - 3 auta a řidiči zajištěni; K. Sýkora zajistí inzerci v tiskovinách, náklady na inzerci a bannery se srazí z výtěžku.
- 20. výročí přestěhování sboru do Wintrovky – sháníme fotky a vzpomínky pamětníků
- podzimní sborový výlet na Podřipsko s návštěvou několika sborů ústeckého seniorátu 23. září, podle zájmu objednáme autobus (M. Študentová, P. Ruml)
- ustavení sborového kantora dle dohody s F. Härtelem
- dokončení prostoru kolem stolu Páně a návrh nového stolu Páně - odsouhlasen již v minulých letech, bude diskuse ohledně textilních doplňků
- k označení kostela zvenčí – staršovstvo bude diskutovat; dohodnuto požádat br. H. Härtele o návrh informační tabule do Eliášovy ul.

500 LET REFORMACE - ukončíme rozdělení církve!

výzva Hanse Künga

Je velmi potěšitelné, že 6. února 2017 vykonal předseda Rady Německé evangelické církve (EKD), zemský biskup Heinrich Bedford-Strohm, v doprovodu předsedy Německé biskupské konference kardinála Marxe oficiální návštěvu u papeže Františka v Římě, a to u příležitosti reformačního jubilea. Papež hovořil o „již smířené rozdílnosti“. Podle svých slov oceňuje duchovní a teologické dary, které jsme od reformace přijali, a chtěl by všemi silami „usilovat o to, aby byly dosud existující překážky překonány.“ Biskup Bedford-Strohm a kardinál Marx představili již v září 2016 společné prohlášení „Uzdravit paměť – svědčit o Kristu“. ...Po pěti stoletích vymezování a vzájemného odmítání chtějí obě velké německé církve tuto památku oslavit jako „svátek Krista“. Dne 11. března 2017 má Německá biskupská konference a Rada EKD v Hildesheimu společně slavit kající a usmiřovací bohoslužbu, chápanou jako další krok na cestě ke společné paměti a uzdravení. Memoranda a výzvy k pokání a usmíření jsme však z římské strany slyšeli už mnohokrát. My, ekumenicky angažovaní křesťané, očekáváme konečně činy. Společné prohlášení se bohužel nevyjadřuje k nečinnosti oficiálních církevních představitelů v rozhodujících otázkách a ignoruje praktickou ekumenu, která se již dlouho pěstuje v mnoha evangelických i katolických obcích a skupinách. Vzájemné uznávání církevních úřadů a eucharistické společenství pro ně už dávno nepředstavují žádný problém. Za těmito pokroky vedoucí činitelé církví daleko pokulhávají. Pouze oni ponесou

odpovědnost před Bohem a před lidmi, pokud se jim nepodaří vypořádat se s „dosud existujícími překážkami“. V jubilejním roce 2017 by měli odpovědní církevní představitelé důsledně uskutečňovat závěry komise pro ekumenický dialog, které jsou částečně k dispozici již po několik desetiletí. Pro katolickou církev to znamená: 1) rehabilitaci Martina Luthera, 2) zrušení všech exkomunikací z období reformace, 3) uznání protestantských a anglikánských církevních úřadů, 4) vzájemnou eucharistickou pohostinnost.

Bezpočet křesťanů si přeje, aby byly tyto postuláty vztaženy také z evangelické strany na katolickou církev, a to nikoli bez žádoucí sebekritiky. Pouze oslavovat pětisté výročí reformace bez skutečného ukončení rozdělení církve znamená klást na sebe novou vinu. Tlak ze strany teologie a církevní základny, obcí a mnoha angažovaných žen a mužů by mohl napomoci tomu, aby často úzkostlivé a váhavé církevní vedení v Římě i jinde nezmeškalo tuto historickou příležitost a probudilo se. Jinak se ještě více lidí od církve odvrátí, a ještě více obcí a společenstev se uchýlí ke svépomoci! V dnešním globalizovaném a sekularizovaném světě bude křesťanství působit důvěryhodně jen tehdy, když se bude prezentovat jako společenství ve skutečně usmířené různorodosti.

Prof. **Hans Küng** (nar. 19.3. 1928) se zasazoval za ukončení rozdělení církve. V prvním svazku svého souborného díla, vydávaného nyní u Herder Verlag, shromáždil své spisy týkající se nauky o ospravedlnění. Küngův impuls před 60 lety způsobil, že bylo v této klíčové sporné otázce dosaženo evangelicko-katolického konsenzu a že se dnes přiblížila katolická rehabilitace Martina Luthera. Následujících 23 svazků souborného vydání dále dokumentují Küngovo po šest desetiletí trvající úsilí o ekumenické porozumění a usmíření mezi konfesemi a náboženstvími. Spolu s Josephem Ratzingerem, papežem Benediktem XVI., je posledním dosud aktivním koncilním teologem.

Horský domov v Herlíkovicích funguje

Před časem jsme byli znepokojeni situací, zda krkonošský Horský domov v Herlíkovicích bude prodán nebo dán do pronájmu někomu mimo církev. Je radostnou zprávou, že se našla odvážná a velice pracovitá mladá dvojice, která si troufla ujmout se této náročné a odpovědné činnosti. Jsou to Benjamin a Olga Klinečtí. Oba pocházejí z naší církve a jsou do správcovství zapálení. Počátky ovšem nemají jednoduché. Zcela novou a neznámou situaci však uchopili velmi aktivně. Celý objekt Horského domova svépomocně vymalovali, vyčistili a dále upravují esteticky. Mají plány i do budoucnosti, jak středisko nadále postupně

vylepšovat. Důležité je, že jim záleží na tom, aby se v něm lidé cítili dobře. Lze mít přání, aby jejich elán je neopustil a také, aby Horský domov byl dostatečně využíván.

Jana a Pavel Proskovi

Aukce uměleckých děl pro Diakonii Praha

Pravděpodobně většina členů našeho sboru ví, že elektronická aukce darovaných obrazů proběhla v měsíci březnu tohoto roku. V posledním týdnu měsíce března proběhla i výstava nabízených děl ve dvoraně místního úřadu v Praze 13 a prvního dubna společně s bazárkem oblečení a knih proběhla ještě následná aukce děl, které se neprodaly v aukci internetové.

Výtěžek samotné aukce byl 22 tisíc Kč, celkový výtěžek společné akce byl cca 45 tisíc Kč.

Tyto peníze jsou věnovány na konečnou úpravu dolní části zahrady v Diakonii Praha-Stodůlky.

Jelikož jsem byla iniciátorkou tohoto podniku, nebo jak se dnes říká akce, byla jsem vyzvána, abych o aukci napsala něco do Souterrainu. Tak se o to pokusím, i když nevím, jestli se mi podaří podat vám ty informace dost poutavě.

Na počátku byl pocit, že už je to dost dlouho, co se konalo poslední Bienále pro Diakonii, a že bez spolupráce s Hudcovými se k takové velké aktivitě asi nevzmůžeme. Navíc jsem věděla, že právě probíhá Bienále pro Diakonii na Moravě, včetně velkolepé aukce s krásně vytištěným katalogem, který jsem měla možnost si prohlédnout. Tak jsem si říkala, že by nám možná pro začátek stačilo něco komornějšího, třeba koncert, spojený s menší aukcí darovaných obrazů.

Můj problém základní byl, že jsem neměla téměř žádnou zkušenost s organizací a spoluprací při minulých Bienále pro Diakonii, poněvadž jsem ještě v té době v Diakonii ve Stodůlkách pracovala a proto zřejmě mi bylo svěřeno hlídání výstavy. Svěřila jsem se se svým nápadem Kryštofu Sýkorovi a Martině Študentové. Kryštof řekl nesmlouvavě „Napiš něco jako ideový návrh jakou máš představu, jak toho chceš dosáhnout a kolik peněz plánuješ získat“. Tak jsem to sepsala, bylo to zhruba před rokem a půl. Pak nastalo vyjednávání se sborem v Praze 10, jestli s naším sborem budou chtít na benefiční akci spolupracovat. Do vyjednávání se zapojil i bratr Mašek. Strašničtí tenkrát ještě s farářem Pavlem Klineckým se rozhodli, že mají zkušenost s pořádáním koncertů a že se budou držet toho a budou si je zatím pořádat dál sami. Nakonec naše staršovstvo rozhodlo, že v první fázi se bude konat i naším sborem pořádaný samostatný

koncert a aukce se bude dále připravovat. Na jaře minulého roku se podařilo Kryštofovi, Martině a dalším dobrovolníkům našeho sboru zorganizovat krásný a finančně úspěšný koncert s houslistou Pavlem Šporcem a další dobrovolníci zorganizovali pětidenní úžasný a také finančně úspěšný bazar šatstva. Na úpravu zahrady v Diakonii ve Stodůlkách bylo sborem darováno v roce 2016 přes osmdesát tisíc korun.

Mezitím jsem pomalu shromažďovala slíbené obrazy „Z domácích depozitářů“, jak jsem pracovníě připravovanou aukci nazvala. Nakonec jsme se domluvili s ředitelem Suchelem, že se bude aukce konat letos na jaře ve spolupráci se střediskem Diakonie Praha Stodůlky, spolu s jejich tradičním bazarem šatstva. Do příprav se velmi aktivně zapojila pracovnice střediska Tereza Háčková, se kterou jsme nafotily připravená díla k aukci, napsala jsem popisky k jednotlivým autorům a Tereza zařídila grafickou úpravu katalogu a převedení fotografií děl na internetový aukční portál, který byl spuštěn od začátku března. Koncem ledna jsem si na náledí vykloubila rameno a na měsíc jsem z příprav odpadla, takže ani pořádně nevím, kdo další se na přípravě plakátů a pozvánek podílel, nejspíš to byli Martina a Kryštof. Martina ještě předběžně organizovala nábor dobrovolníků na hlídání výstavy. Výstavu jsme nainstalovali v posledním týdnu měsíce března t. r. na Místním úřadě Prahy 13, hlídání se zúčastnili bratr Světlík, Jenček, sestry Jindrová, Hřebíčková, Poláčková a Uhlířová. Pomoc při organizaci závěrečného dne bazárku ve Stodůlkách v sobotu 1. dubna se zúčastnila sestra Jelínková mladší a bratři Hellerovi.

Všem výše jmenovaným pomocníkům a spoluorganizátorům i těm, které jsem případně nezvládla jmenovat, děkuji jménem svým i jménem Střediska Diakonie Praha za jejich obětavou pomoc.

Daniela Caldová

A ještě jednou „Aukce...“

V sobotu 1. dubna se ve středisku Diakonie ČCE ve Stodůlkách od 10 do 18 hodin konal charitativní bazar oblečení a aukce uměleckých děl s názvem Poklady z podpalubí. Přesněji aukce trvala celý březen a touto událostí vyvrcholila. Z našeho sboru se na realizaci akce podíleli Tereza Jelínková, můj bratr Michael a já. Terka se, myslím, pohybovala kolem oděvů, my s Michalem jsme společně se sympatickými zaměstnanci Diakonie Hankou a Honzou především obsluhovali návštěvníky zpoza baru. Za doporučené ceny bylo k mání leccos, nealko, káva, čaj, červené i bílé víno a točené i lahvové pivo. Na zahradě

bylo možné si zakoupit různé grilované pochoutky, chlebičky nebo rozmanité koláče. Celým dnem nás prováděli dva moderátoři (Tadeáš Balát a Josef Trnka) a jeden zdatný saxofonista (Martin Heyzl), který nám hudebním doprovodem zpříjemňoval teplý a slunečný den. Zahlédl jsem tam štáb lokální televizní stanice TV 13 a nedlouho po poledni dorazil starosta městské části Praha 13 David Vodrážka, pod jehož záštitou se akce konala. Promluvil i ředitel pražské Diakonie Jakub Suchel, například o plánech do budoucna. Vizualizace a nákresy rozšíření budovy a přestavby zahrady bylo rovněž možné si prohlédnout. Pod širým nebem byly k vidění také fotografie pořízené jedním z klientů Diakonie, jež byly na prodej. Později proběhla i samotná aukce, prodalo se několik obrazů, které byly velice různorodé. Večer přišel na řadu úklid, při němž se nosily věci sem a tam, až mě nakonec překvapilo, jak se prostory proměnily. Umně ho řídila Tereza Háčková, které patří hlavní dík za skvělou organizaci. Mimo jiné jsme přenášeli stůl přes dvorek jedním oknem ven a druhým dovnitř. Celý tento podnik vynesl Diakonii asi 40 000,- Kč. Jsem rád, že má náš sbor silné vazby na středisko ve Stodůlkách a že jsem se mohl podílet na dobré věci. Až se tam bude příště něco pořádat, přijďte se třeba podívat.

Matouš Heller

V Praze dne 24. 4. 2017

Milí přátelé z dejkického sboru,

s vděčností se ohlížíme za proběhlou beneficí s názvem „Poklady z podpalubí“, která proběhla minulý měsíc na podporu našeho střediska Diakonie Praha. Rádi bychom touto cestou poděkovali Vám všem, kteří jste nás podpořili – ať už zakoupením obrazu, či oblečení nebo zapojením do samotné organizace.

Aukce uměleckých děl by se neuskutečnila bez hlavní iniciátorky paní Dany Caldwellé. Velké díky také patří Kryštofovi Sýkorovi, Martě Študentové a všem, kteří hlídali po celý týden díla na městském úřadě Prahy 13. V samotný den akce nám byli velkou pomocí Matouš a Michael Hellerovi a Tereza Jelínková. Každá taková pomoc je velkou vzpruhou pro naši práci. Děkujeme za to, že na nás stále pamatujete!

Výtěžek z akce ve výši 45 512,- Kč umožní handicapovaným klientům týdenní rekreační pobyt v létě 2017. Část výtěžku bude také využita na podporu našeho dlouhodobého projektu obnovy zahrady pracoviště ve Stodůlkách.

Letní pobyt je pro mnoho našich uživatelů akcí velmi speciální a jedinečnou. Plánujeme chodit na výlety do přílehlých borových lesů, projet se lodí po jezeře,

navštívit místní pouťové atrakce nebo si opékat buřty u večerního táboráku. Každopádně být prostě jinde a jinak než během celého roku v pražském prostředí stacionáře. Cílem projektu obnovy zahrady je snaha o vytvoření příjemného a zároveň didakticky účelného prostředí, které uživatelům, jejich pečovatелům, rodičům poskytne potřebný prostor pro specifický a v mnoha ohledech velmi náročný způsob života. Zahradu navíc chceme v duchu komunitního centra otevřít širší veřejnosti.

Těšíme se, až Vám dokončený projekt představíme. Kdybyste měli zájem seznámit se s naší činností blíže, jste u nás vždy vítáni.

Za celý tým Diakonie
Praha zdraví,

Tereza Háčková
Koordinátorka PR a FR

Fotografie z benefiční akce
můžete zhlédnout na:

<https://goo.gl/ORvZZS>

Bohoslužba za krajinu

A kdožkoli z vás chtěl by býti přední, budiž služebník všech. (Mk 10,44b)

A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ (Gn 1,28)

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s OS Nad Drahaňským údolím, z.s., OS na ochranu památek v Dolních Chabrech z.s., Spolkem pro Ďáblice, městskou částí Praha Suchdol a občany Suchdola a Sedlce, Čimic a Dolních Chaber

Vás srdečně zvou na již desátou

EKUMENICKOU BOHOSLUŽBU ZA KRAJINU

v sobotu 27. května 2017 v 15 hodin na levém břehu Vltavy, na zahradě na Sedleckých skalách

Pouť na bohoslužbu

– odchod v 11 hodin od kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech,

prohlídka kostela možná již od 9 hodin

– na kratší trasu sraz ve 14 hodin u Sedleckého přívozu v Roztocké ulici

Při bohoslužbě v 15 hodin

kázáním poslouží P. Matuš Kocian z farnosti sv. Matěje v Praze Dejvicích a duchovní správce ČZU v Praze. Účast dále přislíbili farář Obce křesťanů Milan Horák, laický kazatel Českobratrské církve evangelické Jiří Nečas, kazatel Církve bratrské Pavel Plchoť, farářka Církve československé husitské Renata Wesleyová.

Po bohoslužbě (cca 15:45)

uveče ge- a teolog RNDr. Martin Hrubeš besedu o vztahu člověka a stvoření.

Bohoslužba se koná jako obvykle na zahradě na Sedleckých skalách (GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) nedaleko žlutě značené cesty ze Suchdola do Roztok. Místo je dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (147 Budovec, 107 a 147 Kamýcká), od železniční zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Praze-Sedlci (odtud po poměrně prudkém výstupu).

Více na www.drahan.chabry.cz

Anna Hejlová

Ozvučení sálu – anketa

Ozvučení sálu je, jak jsem se nedávno dozvěděl, opakovaně se vracejícím tématem v našem sboru. Staršovstvo se jím opět zabývalo na své poslední schůzi a z ní vzešlo rozhodnutí toto téma opět otevřít. Prvním krokem k tomu má být anketa mezi účastníky bohoslužeb, která staršovstvu ukáže možnost dalších případných kroků.

Rozhodl jsem staršovstvem doporučenou otázku ještě rozšířit o jakýsi průzkum, s kterou skupinou vystupující od stolu Páně máme v otázce srozumitelnosti problémy.

Prosím Vás, abyste se ankety účastnili, za prosbou označit tišeji či nesrozumitelněji mluvící skupinu řečníků není snaha je nějak zahanbovat, nebo ještě hůře – vyloučit je ze služby u stolu Páně (u skupiny farářů by to bylo zřejmě docela kontraproduktivní ☹ ☹ Naopak jde o pomoc staršovstvu hledat další dobré kroky a poskytnutí odborníkům zpětnou vazbu.

Již jste si zajisté, milé sestry a milí bratři, mohli všimnout, že mám nejen rád, když se u stolu Páně během bohoslužeb vystřídá více lidí než jenom farář, ale dokonce si myslím, že je to správné a má to tak být!

Anketní lístek bude k dispozici na stolcích v předsáli a tam také bude krabice na jejich odevzdání. Díky Vám moc za spolupráci.

Pavel Ruml

Luteráni věří, že dohoda o interkomunium se blíží...

Papežova účast na protestantských oslavách 500. výročí reformace v Lundu otevřela nové cesty na poli vzájemných vztahů – konstatuje předseda Světové luteránské federace biskup Munib Younan. Zdůrazňuje, že katolíci na celém světě po vzoru papeže Františka stále více spolupracují s protestanty.

Největším přelomem ve vzájemných vztazích je však, jak se domnívá, zahájení diskuse nad interkomuniem, tedy vzájemném sdílení stolu Páně. Církev vždy učila, že to není možné, protože luteráni nesdílejí katolickou víru v eucharistii a jejich pastoři nejsou kněžími ve svátostném smyslu, a tedy ani jejich liturgie není svátostná. Luteránský biskup Younan je nicméně přesvědčen, že za deset či nejdéle patnáct let se podaří dojít v této věci k dohodě:

„Před setkáním v Lundu nebylo možné o interkomunium vůbec mluvit. Nyní je tomu jinak. Na tiskové konferenci v Malmö kardinál Kurt Koch řekl, že je musíme považovat za otázku, o níž se dá diskutovat. A to je velmi důležité. Na příštím setkání Světové luteránské federace a Papežské rady pro jednotu křesťanů budeme hovořit o eklesiologii, duchovní službě a eucharistii. Jsou to tři otázky, v nichž se neshodujeme.

Dnes ovšem ekumenismus už nespočívá výlučně na teologickém dialogu, ale také na vzájemné důvěře a přátelství. A právě díky této důvěře a přátelství, díky otevřenosti a síle, která vyplývá ze setkání v Lundu, věřím, že za deset, maximálně patnáct let, dojdeme v této věci k dohodě. Během deseti let naše společná smíšená komise vypracuje dohodu stvrzující, že se naše dvě církve navzájem uznávají. Věřím, že to bude požehnáním“ – řekl Vatikánskému rozhlasu předseda Světové luteránské federace.

www.krestandnes.cz

Jubilanti v květnu

Květa MALÁ	95 let	Miroslav LEHMANN	75 let
Natálie BOHÁČOVÁ	92 let	Blanka MAREŠOVÁ	70 let
Květa JECHOVÁ	85 let	Pavel JERIE	70 let
Věra PILNÁ	80 let		

Bud' věrný až na smrt a dám ti vítězný věnec života.

Zjevení J. 2,10

Další zprávy

Dejvické křeslo pro hosta: Jindřich Šídlo

- V neděli 28. května si vzpomeneme na **20. výročí přestěhování našeho sboru** z ulice Wuchtelovy sem do Wintrovky. Po kávě se společně vypravíme, kdo budete chtít, na starou adresu a odpoledne se setkáme společně zase u nás ve Wintrovce. Budeme společně zpívat, jíst a pít a dobře se spolu mít. Bližší informace se dozvíte během první poloviny května.
- V týdnu od 15. do 19. května proběhne v našich prostorách již **tradiční bazar oblečení**, tentokrát pro Diakonii Praha, středisko ve Stodůlkách. Budeme potřebovat dost lidí na pomoc v pondělí 15. května večer, kdy se přivezou pytle s oblečením a je třeba to rozřídít. Dále pak během bazaru dobrovolníky, kteří mohou přijít dopoledne a pomoci s přerovnáním a odpoledne jednak s hlídáním a opět s rovnáním. Pokud někdo v uvedeném termínu můžete, pošlete mi e-mail. Děkuji.

M. Študentová

Kalendář na květen 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	7. 5. s VP 14. 5. 21. 5. 28. 5.	Pavel Ruml Jiří Tengler z Poličky Pavel Ruml z Bubenče Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	4. 5. v 9:30 setkání maminek s dětmi 4. 5. a 18. 5. v 17:00, Suchdol – pátek 14:00	
Konfirmandi	21. 5. - setkání konfirmandů v neděli po bohoslužbách	
Mládež a dorost	9. 5., 23. 5. v 19:00	
X-cátníci	9. 5. 19:00, Rút a Koloským	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 30. 4. po bohoslužbách	
Klub poznávání	11. 5. v 9:30, přednáška s. S. Hřebíčkové „Bubenečské vily“	
Hodina pohybu	15. 5 a 29. 5.	
Dejvické křeslo pro hosta	25. 5. Benedikt Stránský, biskup Starokatolické církve	
Staršovstvo	4. 5. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 21. 5. 2017.

Červnové číslo vyjde 28. 5. 2017.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**

SOUTERRAIN červen 2017

Tý joooooo...

... ozývalo se opakovaně ve čtvrtek 17.5. na Nové scéně Národního divadla. Toto novodobé citoslovce údivu či uznání patřilo také Farnímu sboru ČCE v Praze Dejvicích. Jako každým rokem už po sedmnácté setkaly se tam nominovaní na Cenu Ď, což je česká výroční cena určená mecenášům a dobrodincům v oblasti kultury, charity, vědy, vzdělávání a morálních hodnot v ČR. Navrhla nás – jako sbor – Diakonie Praha, za dlouhodobou spolupráci a podporu.

Z našich interních zdrojů lze vyčíst, že tato naše podpora se od r. 2005 projevila celkovou částkou dosahující výše téměř 700.000,- Kč. Uvážíme-li, že pravděpodobně celá částka vznikla z „dobrovolnické práce“, pak radost pohledět. Připadal jsem si tam dost nepatřičně, protože já osobně jsem k celé „sklizení“ neměl zatím příležitost nikterak přispět. Ale říkají mi tady někdy v Dejvicích, že jsem „statutár“, tak jsem se v ND jako statutár patřičně neparoval.

Vzpomněl jsem si na dávný zážitek. Zastavil jsem kdesi na Moravě u osamělého ořechu u silnice a sbíral popadané vlašáky, zapadané ve vysoké neposečené trávě. Najednou jsem ze vzdáleného statku zaregistroval blízkící se postavu hromotluka s „bejkovcem“ v ruce. Přišel až ke mně a pronesl dutě – „něsázals, tak něsbíraj“. Vzal jsem oněch deset ořechů, které jsem chtěl cestou slupnout, dal je majiteli a omluvil jsem se. Pro cenu Ď jsem taky „něsázal“, ale chutě si nasbíral. Hlavní cenu za tento rok dostal Mgr. Vlastimil Venclík za dlouholetou podporu Bílého kruhu bezpečí. Panu Venclíkovi, stejně jako Pánu Bohu, kdysi zabili kluka. Díky vám všem za dlouholetou práci pro Diakonii Stodůlky a za pocity hrdosti, které jsem si mohl užít.

Tý jooooo z úst téměř tři sta lidí zní velmi dobře. Je to citoslovce, které obohatilo český jazyk, rozšířilo ho, je naprosto srozumitelné, nepostrádá prvky

Obsah čísla:

1-Tý joooooo... | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Kázání Pavla Rumla v neděli Rogate 21. 5. 2017 | 7-Sborová sestra s hvězdičkou | 8-Marie Uhlířová | 9-Martin Luther - 500 let | 9-Nové logo ČCE | 10-Slovo synodu k volbám | 11-Aktuality z církvi | 13-Jubilanti v červnu | 13-Noví členové sboru se představují | 14-Naši pěvci | 14-Další... | 16-Kalendář na duben 2017

krásného humoru i nadsázky. Štve mě na něm jenom to, že je to opět ústup k většímu pohodlí a pohodlnosti. Nemusím si dát žádnou práci, abych někomu květnatě složil poklonu, např. že si „velice a hluboce vážím jeho ušlechtilosti a děkuji mu co nejsrdečněji za jeho dobrodiní a neuvěřitelné skutky dobra“, ale bez jakékoli námahy vyrazím jediné – tý jooooo...

Hluboký údiv provázel v tomto období roku od nepaměti také církve. Ježíš požehnal učedníkům a byl nesen do nebe, oni padli na kolena. Učedníci dostanou v Jeruzalémě dar Ducha svatého a zbožní ze všech končin světa žasnou, jsou ohromeni a diví se. Myslím, že tehdy ještě neuměli „tý jooo“ a je mi to jedno; z čeho se však raduji velikou „svatodušní radostí“ je to, že církev ještě někdy, někdy, občas vzbudí uznalý úžas a díky.

Přeji pokojné „letnice“ a pěkné léto – plné úžasle radostných citoslovcí.

Pavel Ruml

Výťah z jednání staršovstva – čtvrtek 4. 5. 2017 v 19:00

- Křesťanská služba:
 - je třeba najít nové členy
- Středisko Diakonie Praha (Dana Caldová, Kryštof Sýkora)
 - 27. 4. 2017 schůze DR ve Strašnicích – téma sloučení středisek
 - p. řediteli nabídnuto prodloužení smlouvy o dva roky se zadáním konkrétních úkolů jako např. - dostavba komunitního centra, spuštění sociálního podnikání, diskuse nad dalším směřováním rané péče (vysoká poptávka po této službě, velký rozsah správy území), hledání reálného řešení služeb pro děti s autismem
- Finanční záležitosti (T. Černoهورský)
 - hlavní dar lásky JJ – 14 507,- Kč; - vyhlášena sbírka na JJ – odvod ke konci měsíce
 - repartice a PF již uhrazeny
 - Ústí n. Labem - pomoc s rekonstrukcí účetnictví za rok 2015 zpracování účetnictví pro roky 2016 a 2017 - manželé Černoهورští
 - aktualizace stavu účtu sbírek na Kongo (odvod na konci školního roku)
- Hospodářské záležitosti
 - rekonstrukce klavíru během léta
 - úklid – Martin Volný (prozatímně)

- práce v kanceláři (proběhnou v období letních prázdnin): nové koberce v obou místnostech, dveře, malování, omýt žaluzie nebo nové, křesla – (br. Černohorský)
- přebalovací pult sklápěcí (WC handicap) – zakoupí s. Stoklasová - odsouhlaseno
- přenos bohoslužeb do kuchyně – matky s dětmi, hotovo, ale ještě chce doladit (D.Henych ml.)
- anketa k ozvučení sálu – během měsíce května
- varhany – br. Černohorský navrhl vyčištění – provede v součinnosti 3 bratří
- Další úkoly
 - archivace – práce začne počátkem letních dětských prázdnin - spojit s digitalizací – odsouhlaseno (Jan Mašek)
- Různé:
 - žádost o grant – P 6 – Křeslo zamítnuto – možno žádat znovu – (“Jednoleté dotace v oblasti kultury pro období - květen/září-prosinec 2017”), odsouhlaseno, stejně jako
 - jednorázová platba za snad zářijového hosta 2 000,- Kč - paní, která přežila gulag,
 - organizuje se přes Paměť národa
 - 20. výročí přestěhování sboru do Wintrovky - vyjde spec. číslo Souterrainu - MŠ a JM
 - 24. 9. podzimní sborový výlet do Roudnice n. L.
 - ustavení sborového kantora v říjnu při bohoslužbách, kde budou zpívat NP
 - 8. 9. 2017 – zahradní slavnost Diakonie Stodůlky – otevření rekonstruované dolní části zahrady
 - br. Kuthan požádal o přijetí do sboru s celou rodinou – odsouhlaseno
- Povolební“ program
 - dovybavení modlitebny a venkovní označení – diskuse ve staršovstvu emailem a na dalších schůzích
 - nutnost opravení bohoslužebného nádobí pro VP
 - zjednodušení webových stránek - diskuse

Kázání Pavla Rumla v neděli Rogate 21. 5. 2017

Milí přátelé, nemám příliš rád, když se kázání – připravené jako mluvený projev – dává k dispozici v napsané formě. Nemám čas je „redakčně“

přepracovávat. Toto poskytnutí textu bez redakce v sobě skrývá jistá nebezpečí (viz např. můj rozhovor s br. Drápalem v bránickém sborovém časopise Brána; http://branic.evangelnet.cz/brana/br17_04.pdf). Nicméně jsem měl v neděli 21. 5. od Vás tolik žádostí o zveřejnění kázání, že tak činím touto formou a děkuji Vám za zájem i slova uznání.

Kázání: 1 Timoteovi 2,1–4

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přimluvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.

Milí bratři a sestry,

Milý Pane Bože, dnes celá církev po celém světě, jak ji svým laskavým pozváním každou neděli shromažďuješ, učí se modlití. Neděli pojmenovali tvoji křesťané Rogate, což je z latinského slova prosit, žádat, dotazovat se. To všechno by měla správná modlitba určitě obsahovat a já jsem se rozhodl, že dnes místo toho, abych kázal, jak má správná modlitba křesťana vypadat, budu se k tobě Bože přímo modlit. Že neděli Rogate nejlépe uctím modlitbou přímo než o modlitbě mluvit. Děkuji, že si s tebou mohu, Bože, povídat.

Vím, že jsi skrze svého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista, nás upozorňoval, že nemáme být v modlitbě moc upovídaní, já se o to chci dneska snažit, tak bude moje modlitba trochu delší, než když se modlím normálně sám v pokojíku srdce svého, ale bude dlouhá jenom jako jedno kratší kázání.

Modlím se rád a někdy jsem na modlení také hodně líný. A někdy bývám unavený, že ještě dřív, než dojde na večerní modlení, tak usnu jako špalek. A taky mi někdy nejde modlitba úplně snadno přes ústa. Někdy mám problém se modlit v kostele a mezi lidmi; někdy mám problém se modlit sám; vůbec se nemůžu soustředit a jak začnu, tak mi hned do hlavy vjedou různé starosti, anebo taky úplné blbosti. Vím, že někdo z církevních vědátorů říkal, že d'ábel, ten „zláč“, je nejvíce při díle tehdy, když chceme být úplně svatí. Takže právě při modlitbě posílá svoje přísluhovače, aby mě vyrušovali. Je mi kolikrát líto, jak těžké to je, chtít se pravidelně modlit; to, co mě ovšem fascinuje, je, že když jsem sám a někde v přírodě, kde jsou stromy a řeka a ptáci, že tam se modlím moc rád a jde to úplně samo. Jako by srdce najednou samo od sebe začalo adorovat tebe, Domine; a taky když mi do toho hulákají ptáci, kteří jsou teď na jaře úplně na roztrhání, tak mi to přijde, jakoby mě ta nemá tvář, která tak líbezně umí zpívat, k modlitbě přímo zvala a vyzývala.

Jsem moc rád, že mě hodně lidí učilo, jak se mám modlit a co to všechno znamená. Vzpomínám na mámu a na tátu a taky na babičku. A ještě si vždycky vzpomenu, jak podprahově mi ten modlitební postoj do hlavy vsunul Jan Karafiát, který napsal, že brouček jednou při svém svícení seděl v okně kostela a koukal se dovnitř. A moc se mu líbilo, jak najednou všichni lidé stáli a měli sklopené hlavy a strejdové že se koukali do klobouku. To se mi moc líbilo a rodiče mě naučili, že si mám při modlitbě sepnout ruce... a o hodně později mi psychologové potvrdili, jak důležité někdy v životě je, když si člověk sepne ruce, uzavře se, soustředí se, opře se o sebe, zapře se do sebe... A taky mně je líto, že někteří lidé si umí u modlitby kleknout; to já moc neumím, protože jsem se narodil jako evangelík a evangelíci zvláště pak reformovaní si klekat moc nechtějí. Jsem rád, že mě nebolí kolena, že mě taky nevřžou, ale na druhou stranu si myslím, že to je dobrá věc, když se někdy takhle člověk může pokořit a poklonit. A nejvíc ze všeho mi je líto, že vždycky zpíváme a naše mládež už to tisíckrát v písni zopakovala, že kdo na kolenou klečí, vídá dál... a přitom si kleknout neumíme. A taky zpíváme... když já na kolenou zřím, jak slunce vychází, óhóóó, smiluj se Pane nade mnou. Jsem rád, že jsem se v životě mohl kamarádit s lidmi, kteří to umí a vedle mě při modlitbě klekají.

A nejvíc ze všeho mám taky rád – když jsem s tebou ticho. A to mi je taky líto; že i u nás v našich kostelech není chvilka klidu. Jeden voják, který v tebe vůbec nevěří, ale celý půlrok chodil na zahraniční misi na mši, říkal mému kolegovi kaplanovi – padre, já jsem chodil k tobě do kostela kvůli tomu, že´s tam vždycky nechal chvíli úplné ticho. A tak já si teď, Bože, odpočinu a chvíli se sednu a dopřeju sobě i všem nám chvíli úplného ticha... aby srdce bylo klidné...

Rád bych ti teď, Bože, s velikou vděčností v srdci vylíčil, co všechno jsem prožil v minulých dnech. Nejvíc mě na tom fascinuje, že jsem se o nic z toho téměř nepříčinil... a přece to mohl prožít a zažít a nesmírně užít. Vzdávám tobě díky a taky za všechny lidi, které jsem při tom potkal a oni to pro mě zařídili.

Byla u nás v kostele i tady ve sklepě skupina dětí z nedělní školy z Poličky; byly nadšené Prahou a náš prostor jim umožnil laciné a dobré zázemí, protože by se jinak v Praze nedoplátili a možná by si to ani nemohli dovolit.

V pondělí jsem potkal farářku Míšu Grimm. Matka od šesti dětí dělá dobročinný bazar někde u Domažlic a výtěžek z bazaru je fascinující. Kromě toho umožní mnoha lidem si za lacino či téměř za nic pomoci k dobrému oblečení či hračkám. A dostal jsem tam bagetu a pito, a protože bylo horko, bylo to jako pohlázení. A pak tady večer u nás se kostel změnil v obchod a neuvěřitelně se tady makalo a lidi běhali jako mravenci a přenášeli těžké pytle... a celý týden to

takto pokračovalo. Víš, děkuju ti, že jsi proměnil lidská srdce; lidi, kteří mohou sedět doma a koukat se na bednu a reklamy; anebo fňukat, co všechno je bolí a jak je svět zkažený nelitují ničeho – ani času, ani zdraví a přerovnávají tu hadry – aby se někteří dobře a lacino oblékli; a postižené děti na Stodůlkách, aby poznali, že na ně někdo myslí. Víš, tam jsou ty děti moc postižené a je jich nesmírné množství. A dejvická mládež jim tam každý pátek zpívá... a teď jim tam pošleme sto tisíc z dobrovolnické práce – a to je hodně. Je to, Bože, z víry v tebe... a taky díky tomu, že svůj svět pořád proměňuješ a tvoříš.

V úterý profesor Jakub Trojan slavil devadesátiny a zamýšlel se nad Augustinovou etikou z jeho díla O Boží obci. A říkal, že podle Augustina mají být křesťané angažovaní; kromě víry a církve mají se starat taky o obec lidskou. A já byl pln vděčnosti za chartisty, ve vzpomínkách jsem byl zase na studiích a vzpomínal, jak nám statečnost pár lidiček ulehčila i proměnila náš život. A Trojanova žena Kája mu ukazovala palce dolů, že už má končit, když on se právě rozohnil nad neuvěřitelnou samotou člověka ve vesmíru. Že už to jako je nuda, tak Jakub, který už sedmdesát let vypadá úplně stejně mladě, raději skončil.

Odpoledne v Bohnicích vyprávěl Prokop Remeš nemocničným kaplanům, jak bible může být použita v léčení těch strašlivých duševních bolestí, které tam tolik lidí trápí. Žasl jsem nad vírou o těch lidech, kteří na začátku minulého století rozhodli postavit dodnes největší psychiatrickou léčebnu na světě. 64 hektarů měří ten pozemek a v něm je park a mnoho krásných budov a největší z těch budov je kostel, hned naproti hlavní bráně. Museli být velmi empatictí a soucitní; a taky velmi erudovaně odborní, protože věděli, že lidská bolest je nezměrná. A dole v kostele se stále prodávalo a my měli také biblickou hodinu a bylo nám líto, že už tam s námi nesedí Maruška Uhlířová. Ach jo.

Ve středu jsem zastupoval tvůj evangelický sbor z Dejvic v Národním divadle; byli tam navrženi lidé nebo organizace v akci Ď, tedy ti, kteří příkladně pomáhají druhým. A já v Dejvicích ještě nic neodmákal, ale šel jsem tam za ty, kteří to tu odmakali v minulosti i v přítomnosti. A bylo tam na tři sta všelijakých dobrodinců a hlavní cenu dostal pan Venclík, kterému zabili sedmnáctiletého syna, a proto založil Bílý kruh bezpečí. Venclík je na tom podobně jako ty, Bože, přišel o syna. Ach jo; ale nedal se zlomit a pomohl mnoha lidem. Podobně jako ty, Bože.

A už jsem se chystal na tuto neděli a četl si slova apoštola, který psal asi čtvrté nebo páté generaci křesťanů, jak a za co se mají modlit. Oni tehdy byli křesťané všelijak ohroženi; podobně jako dnešní křesťané, ale ne my tady, ale jinde ve světě. A apoštol asi proto vyzývá ty křesťany, aby se modlili za vládcy a za všechny, kteří mají v rukách moc. A já na ně začal myslet, na ty mocnáře a říkal

si, že je obdivuji, že se stále najde dost těch, kteří jdou do politiky; a prosím, aby se mezi těmi statečnými, kteří se nebojí vzít zodpovědnost našlo nejvíc těch, kteří to zvládnou. Víš, bylo to v době, kdy náš prezident zrovna do celého světa vytroubil vtípek, že novinářů je moc, a proto by bylo dobré je likvidovat: Mrazilo mě při těch slovech, zvláště že to řekl v Rusku, kde někteří novináři byli zlikvidováni. A já ti říkal, jak se mám, Bože za tohoto modlit... Jsou tu dnes s námi hosté z USA. Jejich nový prezident jezdí po světě na své první zahraniční cestě a oni si asi říkají to samé. Jak se modlit za něj...

Povídal jsem si s jednou vrchní sestrou. Přišla na své oddělení, kde se měly zaučovat na praxi nové sestry. Nikde žádné neviděla, a tak se ptala služby, kde že ty mladé novicky jsou. „Poslaly jsme je domů, nejsou těla“. Ne že není dost pacientů, u kterých by se zaučovaly; nejsou těla. Bože to je docela hrůza, když o druhých lidech začneme mluvit jako o tělech. A ta vrchní mi říkala, že se úplně mění jejich profese, protože mladí nevědí, že mají být k pacientům laskaví. A kdoví, co jim ukazují ti zkušeni.

A ve čtvrtek jsme se loučili s Maruškou Uhlířovou, a mně bylo líto, že jsem s ní skoro nic nezažil a nestihl se s ní poznat. A v pátek zase množství lidí naložilo nákladák se zbylým ošacením pro Diakonii, uklidilo kostel, aby byl zase kostelem a spočítalo ty tisíce. Veliká služba, veliké dobrodiní. Včera jsme s Martinou Študentovou ve Stodůlkách při jejich „bazárku“ vyřídili dobrou zprávu o velikém daru pro ně.

Apoštol píše křesťanům o modlitbě za mocné, aby křesťané mohli žít v opravdové zbožnosti, čestně, tiše a klidně. Ne nervózně, jestli jsme dost zajímaví a jestli nás vezmou. Ne uraženě, že nás neberou. Ne halasně, aby si nás všimli. Ale čestně, tiše a klidně. Protože vše je v této dobré vůli Boží ke všem. A podle toho jdou věci kupředu, podle toho i dějiny a naše životy směřují.

Děkuji ti Bože za všechny dobré dary, které nám dáváš. Z tvé ruky Pane můj, co dáváš, chci vzít, Ty líp nežli já, víš co mi prospívá. Amen.

Sborová sestra s hvězdičkou

U některých označení se těžko určuje, co se za nimi skrývá. Máme třebaš přesnou představu, kdo je manažer? Je to ředitel? Odborný poradce? Organizátor? - A kdo je vlastně sborová sestra? Dovedli bychom ji charakterizovat?

Sborové sestry byly a jsou výsadou větších sborů, protože ne každá farnost si je může dovolit. Jejich úloha na církevním pracovišti bývá chápána různě. Ještě než vznikl samostatný dejevický sbor, setkal jsem se na jiných místech v naší církvi se

dvěma zcela odlišnými typy sborových sester. První z nich neopouštěla prostor farní kanceláře, vyřizovala úřední poštu a dělala zápisy do církevních matrik. Druhá sborová sestra si naopak už při svém pověření jasně vymínila, že nebude dělat „kancelářskou myš“, ale vypracovala si časový rozvrh a během let vykonala stovky návštěv, a to nejen u „kmenových“ členů sboru, ale i u těch „okrajových“.

V Dejvicích po vzniku samostatného sboru se vystřídal pět sborových sester. Sestra Marie Zelinková a sestra Jarmila Dudková tuto funkci zastávaly jen kratičkou dobu a nestačily se výrazněji zapsat do sborové historie. Současná sborová sestra Marta Študentová si svůj image teprve vytváří. Zbývající dvě dejvické sborové sestry však představovaly během své dlouholeté služby „těžký kalibr“ této funkce. Společenská Bohunka Fischerová sice měla po těžkém úrazu pohybové potíže, ale z ponuré sklepní kanceláře v Kujbyševově ulici dokázala vytvořit vyhledávané místo, kde se v úředních hodinách „netrhly dveře“. S nedostupnými členy sboru pak udržovala bohatý telefonický styk, takže nikdo neunikl její pozornosti.

Dodnes mezi námi žije a působí Mirjam Růžková (nar. v červnu 1937). Možná, že bychom ji mohli označit za dobrého ducha, který pomáhal dlouhá léta vytvářet ve sboru jeho atmosféru. Duch je většinu času skrytý. Také sestra Mirjam se nerada zviditelňovala. Např. když slavila narozeniny, většinou se kamsi vytrácela a objevovala se, až když jubileum odeznělo. Jinak však její působení bylo dobře patrné. Rozmlouváte-li s ní, poznáte, že to je vzdělaný člověk se širokým všeobecným rozhledem, sledující i současné dění. A tato její informovanost se týká také dejvického sboru. Od doby, kdy bohužel na sborech přestaly existovat tištěné členské kartotéky, do nichž se zaznamenávala rozmanitá cenná zjištění, zůstává sestra Růžková jedním z mála lidí, kteří jsou schopni vybavit si konkrétní životní okolnosti, změny i rodinné vztahy dejvických členů. Pokud pak o svých poznatcích referuje (při poradách Křesťanské služby), činí tak vždy citlivě a diskrétně. Ve styku s lidmi se nesnižuje k lacinému lichocení, získává si však oblibu tím, že měla a má pro lidi s jejich radostmi, bolestmi, ale též slabostmi opravdové porozumění. Dá Pán Bůh, že také v budoucnu bude moci svými obdarováními obohacovat svou rodinu, dejvický sbor i širší okolí!

heda

Marie Uhlířová (*18. 10. 1944, †9. 5. 2017)

Odešla Maruška, moje nejbližší a nejmilejší kamarádka.

Mohly jsme se spolu sdílet o všem, většinou jsme si dobře rozuměly. Ale uměly jsme si zachovat i určitý odstup, pokud jsme cítily, že bychom se zcela

neshodly. Měly jsme se rády.

Byla otevřená, všem ochotna pomoci. Pomáhala radou i nesením břemen.

O všechno se zajímala, stále se vzdělávala. Ráda poznávala nová místa a ráda se sdílela o všem, co poznala. Chtěla přijít věcem na kloub. Když se jí to podařilo, vytvořila si názor, a ten byl pevný. Z něho neustupovala.

Ráda dávala dárky a myslela na to, aby udělaly radost.

Nikoho nezarmoutila. Byla sluníčko. Milovala svou rodinu i své přátele.

Pevně věřila, že Pán Ježíš přišel na svět i pro ni.

Bude mi chybět. S její ztrátou se musím vyrovnat. Jsem Pánu Bohu za ni vděčna. Za to, že jsme mohly jít kus cesty spolu.

Neodešla do nicoty. Odešla do věčného domova k našemu Pánu.

Jana Jasná

Martin Luther - 500 let - 10. září 2017 v Ratiboři

Pětisté výročí evropské reformace spojené s Martinem Lutherem si letos připomíná celý ekumenický křesťanský svět.

ČCE si toto výročí připomene církevní slavností v neděli 10. září 2017 v Ratiboři. Program začíná bohoslužbami s kázáním synodního seniora, které také budou v přímém přenosu přenášeny Českým rozhlasem. Odpoledním programem se pak prolne koncert, přednáška, divadelní představení nebo komentovaná prohlídka. Chybět nebude program pro děti, stánky s knihami nebo občerstvení. Na závěr akce je připravené symbolické sázení stromu.

Bližší informace k této akci i dalším výročím slavené ČCE najdete na <http://www.nase-reformace.cz/>.

Pavel Ruml

Církev bude od roku 2018 používat nové logo

Českobratrská církev evangelická bude od 1. ledna 2018 používat nové logo, které vzešlo z veřejné soutěže. Vítězný návrh zaslala kreativní agentura Kreatura, jeho autorem je MgA. Petr Kincl a na doporučení Synodní rady jej následně přijal letošní synod.

Vybrané logo obsahuje tradiční symboliku církve (bibli a kalich) a zároveň reflektuje moderní cestu církve.

Autor návrhu jej popisuje takto:

Pod praporem s kalichem k modernímu pojetí víry a života podle evangelia.

Základní symbolika značky se odvolává ke korouhvi, šíří vizuální poselství po způsobu prvních nositelů reformace. Kalich jako základní motiv symbolizuje poselství ČCE. Druhý pohled na navrhovanou značku vnáší symboliku knihy – nositele evangelia se záložkami v jejím obsahu. Posledním čitelným znakem je litera „E“, která odkazuje na moderní a současné směřování Českobratrské církve evangelické s upozorněním na webovou doménu e-církev.cz.

Pavel Ruml

Slovo synodu k volbám

V České republice stojíme před dvojími důležitými volbami. Na podzim budou volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a začátkem příštího roku volby prezidenta republiky.

Už téměř třicet let žijeme v politické svobodě, ale důvěra v politické strany a v politiky je nízká. Jsme přesvědčeni, že stojí za to usilovat o zlepšení správy veřejných věcí a že má cenu se občansky angažovat. Nechceme se vzdávat odpovědnosti za veřejné věci. Jako občané se snažme poznat ty, kdo usilují o veřejné funkce, jejich programy i jejich dosavadní působení, abychom mohli posoudit, komu dát svou důvěru.

Křesťanství není politický program. Následující výzva není vázána na žádnou politickou stranu, ale na respekt k základním hodnotám lidského soužití.

Při volbě podporujeme kandidáty, od nichž lze očekávat, že ve své politické funkci

- budou mluvit pravdu a jednat v souhlase s tím, co pověděli,
- budou dávat přednost obecnému prospěchu, a nejen soukromým nebo skupinovým zájmům,
- budou usilovat o spravedlnost a dosavadním osobním příkladem dosvědčují úctu k právu, vzdělání a tradičním hodnotám slušnosti,
- budou zvyšovat respekt k pravdě a ke svobodě a čelit tak těm, kteří šířením strachu usilují o lacinou popularitu,
- budou i ve vypjatých chvílích povzbuzovat k odvaze hájit lidská práva a pomáhat tam, kde jsou lidé postiženi neštěstími,
- budou naslouchat bolestem a starostem spoluobčanů, hledat pokojná řešení a zabývat se problémy postihujícími celou společnost,
- budou si vážit lidí úspěšných, poctivých, nesobeckých a zároveň věnovat pozornost lidem v jakémkoli ohledu slabým a společností vyřazovaným,
- budou brát vážně problémy týkající se životního prostředí a podporovat rozhodnutí odpovědná vůči životu následujících generací a stavu planety vůbec,
- budou připraveni zasahovat aktivně do událostí překračujících naši domácí politiku, hledat prospěch širšího celku a pěstovat solidaritu uvnitř Evropské unie i mimo její hranice.

Nadcházející volby chápeme jako příležitost pozitivně ovlivnit roli, kterou bude Česká republika hrát v následujících letech v evropské i světové politice. V řadě zemí získávají převahu – ani u nás nechybějí – hlasy, zpochybňující základní pilíře demokracie, svrchovanost práva, svobodu slova, solidaritu, a tím i sám unikátní evropský politický projekt, jehož jsme součástí. Historie nás poučila, že odvržení těchto hodnot by mohlo mít neblahé dopady na životy nás všech.

Mějme naději, že každý z nás může běh věcí ovlivnit a že apatie a sobectví nepřeváží nad touhou po pokojném a tvůrčím spoluzití.

Poslanci synodu Českobratrské církve evangelické, v Praze 20. 5. 2017

Pavel Ruml

Aktuality z církví

- **Synodní rada ČCE** přijala na svém pravidelném zasedání v úterý 2. května

vzácného hosta – **kandidáta pro prezidentské volby 2018 – profesora Jiřího Drahoše**. Vyjádřila mu podporu v předvolební kampani a v rozhovoru otevřela některá témata.

Ukázalo se, že občansky, společensky i politicky jsou stanoviska prezidentského kandidáta i představitelů evangelické církve velice podobná. Jiří Drahoš o sobě říká, že je nepraktikující katolík, ale Desatero a evropské židovsko-křesťanské kořeny jsou pro něj přirozeným a solidním základem. Celý život jej navíc provází záliba v hudbě, která povznáší ducha – dlouhá léta zpívá v pěveckém sboru.

Obsáhlý rozhovor s prof. Jiřím Drahošem, DrSc. vyšel v Českém bratru 5/2017, hlavním periodiku Českobratrské církve evangelické.

- **K vládní krizi** během tohoto jara vyjádřila své stanoviska Česká biskupská konference. Synodní rada jej veřejně podpořila.
- **Bohoslužby s představením nových pracovníků v církvi**

V podvečer 18. května se sešli synodální a další hosté v pražském kostele u Klimenta k bohoslužbám s večerí Páně, kterou vysluhovali členové předsednictva synodu. V rámci bohoslužeb byli představeni nově ordinovaní kazatelé od minulého synodu – Noemi Batlová, Tomáš Cejp, Otmar Humplík, Simona Kopecká, Bedřich Marek, Jiří Marek, Juliana Rampich Hamariová, Martin Sabo, Jiří Šamšula, Petr Tomášek a Kamil Vystavěl. Představen byl také nový vedoucí tajemník Ústřední církevní kanceláře Jaromír Plíšek, slib složil nový ředitel Diakonie Jan Soběslavský a členové správní rady Diakonie Kamila Viktorová a Petr Neumann. Do služby učitele teologie na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy byl vyslán Jan Zámečník. Poslance synodu pozdravili zástupci domácí i zahraniční ekumény – předseda Ekumenické rady církví Daniel Fajfr a Benigna Gillová, členka církevního vedení Evangelické Jednoty bratrské.

- Chrudimský seniorát ve dnech 2.- 9. září pořádá **podzimní pobyt pro seniory v Chotěboři**.
- 28. dubna se v **Egyptě konala mírová konference** pořádaná nejvýznamější islámskou univerzitou Al Azhar s mimořádnou účastí církevních představitelů, kteří se v minulosti příliš nepotkávali – např. římský papež František, koptský papež Theodor II, ekumenický patriarcha Bartoloměj I. a také vrchní šejk univerzity Al Azhar Ahmed Tajíb. Všichni účastníci na začátku uctili památku obětí terorismu, jejichž seznam byl, žel, rozšířen v květnu v Manchesteru.
- **Do Taizé přijíždějí i muslimové** stále více zajímaví se o křesťanství. Často

doprovázejí své křesťanské přátele nebo patří ke školním skupinám. Proto bude komunita v Taizé organizovat setkání křesťanů i muslimů pod heslem: „Probudit Boží přítomnost v nás“.

Pavel Ruml

Jubilanti v červnu

Božena HAASOVÁ	93 let	Mirjam RŮŽKOVÁ	80 let
Růžena FUKSOVÁ	92 let	Jana POLÁČKOVÁ	75 let
Josef BLAŽEK	90 let		

U tebe je pramen žití

Žalmy 36,10

Noví členové sboru se představují

Robert, Anastázie, Žofie a Bohumil se představují:

Rádi bychom nejprve poděkovali všem členům sboru, kteří nás mile přivítali a přijali s neobyčejnou laskavostí do svého společenství. Robertovi je 42 let, je učitel a zajímá se o oblast filosofie náboženství. Hraje na kytaru a klavír a vyučuje anglický jazyk. Má mnoho zájmů a neumí si na všechny udělat čas. Anastázii je 11 let. Je to skautka, která hraje na klavír a flétnu. Velmi ráda čte a baví ji příběhy. Žofii je 9 let.

Přála by si zakoupit skateboard, ale tatínek jí ho nechce koupit, protože se bojí, že se zraní a ona pak nebude moci hrát na klavír a flétnu. Velmi ráda maluje a výtvarná činnost jí jde nejlépe. Bohumilovi je 7 let. Žije hlavně pro šachy a účastní se pravidelně šachových turnajů. Je velmi přátelský a z nás čtyř je největší diplomat, který dokáže urovnat každý spor. Sbírá plastové figurky, z nichž naskakuje člověku husí kůže. Jmenují se Gormiti. S tatínkem děti doma zpívají, učí se cizím řečem a čtou Bibli. Dokonce hrají biblickou vědomostní hru. S maminkou zase vaří, čtou beletrii a chodí na dlouhé procházky. Do nedělní školy musí někdy tatínek děti dotlačit, ale neutíkají odtud. Při vánočních vystoupeních ve sboru děti nejraději dostávají tiché role, protože jsou trochu nesmělé.

Robert Kuthan

Naši pěvci

Naši Pěvci zvou na hudební nešpory, které se budou konat v prostorách dejvického sboru ve středu 7. června od 18:30. Součástí nešpor budou skladby přednesené Našimi Pěvci, společný zpěv se všemi účastníky i krátké slovo a prostor pro společnou modlitbu (kázat bude farář P. Jakub Karel Berka, O. Praem. z řím. kat. farnosti v Nebušicích). Nešpor se zúčastní i sestry a bratři z ekumeny na Praze 6, vaši známí z různých církví i mimo ně jsou též velmi vítáni. Po nešporách jsou všichni srdečně zváni, aby setrvali v přátelském povídání u rozličných dobrot. Kdo může přispět něčím na zub, necht' se, prosíme, ohlásí u

Filipa Härtela.

Další ...

Ohlédnutí za bazarem: Od 15 do 19. května se naše modlitebna již tradičně proměnila ve velkou prodejnu. Tři dodávky řízené našimi muži přivezly z Luženiček u Domažlic pytle s oblečením a krabice s nádobím z Německa, které přebíráme od paní Míši Grimm, která celou akci organizuje. Ve sboru už bylo docela dost „mravenčků“, kteří se pytlů chopili, takže práce skončila ještě ve slušnou dobu před půlnocí. Oproti jiným rokům jsme se rozhodli požádat o pomoc i v dopoledních hodinách, kam obětavě docházelo několik lidí i z jiných sborů či mimo církve. A oblečení se rovnalo, třídilo, vymýšlelo se, jak co změnit. Tradičně největší nápor byl v úterý, první den bazaru. Při placení se tvořila dlouhá fronta, však také výdělek prvního dne byl přes 40 000,- Kč.

My bazárníci za ten týden vždy vytvoříme takovou specifickou rodinu, baví mě, jak si každý rychle najde své místo a pracuje.

V pátek pak naběhli další „mravenčkové“ na balení a úklid, však to je potom také velká práce, všude zůstává spousta prachu.

Kromě vydělaných hrubého 105 000,- Kč jsme ještě poslali jednu dodávku

Foto N. Sleziaková

věcí do Naděje a také do Bohnic, do centra pro drogově závislé muže.

Marta Petříčková spočítala, že nakupujících bylo kolem 550.

Tak co myslíte, dáme to příští rok znovu?

Křeslo pro hosta 25. 5. 2017: Pavel Benedikt Stránský, nově vysvěcený starokatolický biskup, který většinu svého mladého života (39 let) pracoval jako kriminalista ve zlínském kraji. Vyšetřoval vraždy, obchod s lidmi (prostituce) a zločiny na dětech. Bratr Pavel je velmi zemitý člověk, svým klidným a naprosto otevřeným projevem si nás zcela získal. Určitě bychom ho rádi uvítali ještě někdy v budoucnosti, kdo ví, třeba i za kazatelnou. Bylo nás 21.

Foto a text Marta Študentová

Z rozloučení s Marií Uhlířovou, foto J. Hlavsa

Pavel Ruml dovolená – 9. 6. - 18. 6. - zastupuje sestra Lenka Ridžoňová - tel. 605 081 279.

Kalendář na červen 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	4. 6. Svatodušní svátky s VP 11. 6. 18. 6. 25. 6.	Zdeněk Susa Magdaléna Trgalová Martin Prudký Pavel Ruml
Biblická hodina	až v září	
Děti	maminky s dětmi: 1. 6. v 9:30 1. 6. a 22. 6. v 17:00, Suchdol 23. 6. ve 14:00 24. 6. - výlet s dětmi a následně přespání školáků ve sboru, účast při nedělních bohoslužbách	
Konfirmandi	25. 6. - setkání konfirmandů v neděli po bohoslužbách	
Mládež a dorost	6. 6., 20. 6.	
X-cátníci	13. 6.	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 4. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	8. 6. výstava Praha Karla IV.	
Staršovstvo	1. 6. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 18. 6. 2017.

Prázdninové číslo vyjde 25. 6. 2017.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**

SOUTERRAIN Červenec a srpen 2017

Jak to vlastně s námi je?

Před dvaceti lety (5. 9. 1997) zemřela nositelka Nobelovy ceny míru Matka Tereza. Tato žena albánského původu (vlastním jménem Agnes Bojaxhiuová) založila řád Missionares of Charity, který se rozšířil téměř po celém světě. Prvním působištěm Matka Terezy bylo desetimilionové město Kalkata. Se svými družkami vyhledávala přímo na ulicích těžce nemocné i umírající, dopravovala je do útulků a poskytovala jim někdy až do posledních chvil života láskyplnou péči.

Takový obětavý život sice budí naši úctu a obdiv, ale pokoušet se o něco podobného a soustavně to praktikovat, to by se nám asi nechtělo. Když kterýsi žurnalista navštívil v Kalkatě Matku Terezu a pozoroval ji při práci přímo v „terénu“ mezi žebráky a umírajícími, prohlásil: „To bych nedělal ani za milion dolarů!“ A Matka Tereza mu prý pohotově a vtipně přisvědčila: „Já také ne!“ Tím chtěla naznačit, že není obětavá sama od sebe, ale že ji k tomu vede jiný, skrytý faktor.

Všecko dobré v životě nemusíme dělat vždy ze zbožného nadšení, z vědomí povinnosti ani „sami od sebe“ – z jakési vrozené lidské dobroty. Sami od sebe se totiž málokdy dokážeme přimět k soustavnému překonávání egocentrismu a k trvale sebezapíravému životu a činné lásce. Potřebujeme k tomu pádnější popud. A takovým popudem pro nás může být příklad a slovo Ježíše Krista: „Kdo mě chce sloužit, ať mne následuje!“ (J 12,26) Je sice vyloučeno, že bychom někdy dokázali dokonale Krista následovat a že bychom byli s to přinést pro někoho oběť, která by měla alespoň tisícinu hodnoty Kristovy oběti, přinesené nám všem. Ale i nedokonalé následování Krista a kusé projevy sebezapíravé lásky mají svou důležitost.

heda

Obsah čísla:

1-Jak to vlastně s námi je? | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Tři plus P P
4-Podřípské sbory | 8-Ekumenická bohoslužba za krajinu podesáté | 9-Stěhování
10-Další... | 11-Jubilanti v červenci a srpnu | 12-Kalendář na červenec a srpen 2017

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 1. 6. 2017 v 19:00

Křesťanská služba: hledáme nové členy, zemřela s. Klemperová, s. Machotková, s. Pelková v LDN.

Středisko Diakonie Praha: - K. Sýkora informoval o přípravě koncertu v říjnu tohoto roku opět společně se Stodůlkami. Staršovstvo odsouhlasilo garanci nákladů cca 61 tisíc Kč.

- Bazar šatstva 15.-19. 5. bazar byl úspěšný organizačně i čistým výtěžkem přes 98 tisíc Kč. Br. kurátor poděkuje s. M. Grimm a vyjádří ochotu staršovstva v bazaru nadále pokračovat.

Finanční záležitosti: - JJ – vybralo se do 31. 5. Kč 50 790,- odvedeno

- příspěvek do Konga pošleme o prázdninách, schůzka přispěvatelů asi v září

Hospodářské záležitosti

- během léta: oprava klavíru a varhan, práce v kanceláři, oprava dveří tamtéž, sborový archiv
- na handicap. WC instalován sklápěcí přebalovací pult – děkujene J. Stoklasové
- nové uspořádání práce sborové sestry – odpovídají statutáři
- na invalidním WC nedrží pořádně umyvadlo, M. Volný a D. Molnár opraví

Další úkoly

- je třeba zjednodušit internet, lidé se v něm špatně orientují, během léta rozmyslet, co je důležité, inspirovat se u ostatních sborů, podněty e-mailem P. R.
- opakování žádosti o grant – Křeslo na 12 měsíců – promyslí PR, JM a MŠ.

Různé:

- konfirmandi. Příprava skončí 25. 6., od září po 1 ½ hod, někdy – hledá se termín v týdnu
- 24. 9. podzimní sborový výlet do Roudnice n. L. a okolí (MŠ a PR)
- ustavení sborového kantora v říjnu při bohoslužbách, kde budou zpívat NP
- 20. července mazání chlebů pro bezdomovce
- vyvěšen papír na úklid sborových prostor
- některé nepřipravené doplňky k ohláškám dlouhé – doporučuje se je probrat s presbyterem majícím službu

- statutáři by neměli dále odkládat představení se starostovi MČ P6. V rámci této schůzky se může také otevřít téma participace MČ na úpravě okolí našeho sboru. Br. farář zjistí od kazatelů ostatních církví možnost zveřejňování informací o bohoslužbách v Praze 6

„Povolební“ program

- (a) ozvučení sálu – anketa proběhla, výsledek 50 % ANO a 50% NE; sestavena komise s předsedou K. Sýkorou, přizve D. Henycha ml., Pavla Rumla, Petra Hejla a osloví Z. Altynského.
- (b) výsledky e-mailového brainstormingu o zviditelnění sboru: je obtížné odpovědět na otázku proč se chceme zviditelnit, snazší je říci jak. Jsou nápady proveditelné bez účasti Prahy 6 a společně s měst. částí. Ustavena komise s předsedou P. Geierem, jež připraví jednání s Prahou 6, ale dále bude pokračovat rozprava o zviditelnění sboru mimo účast P6.

Tři plus P P

První nenápadné plus bratra ing. Pavla Proska je jeho svědomitost. Nikdy nic neponechával momentální improvizaci, ale pokud měl něco na starosti, staral se o to s dostatečným předstihem. Jako kurátor (a řadu let i předseda staršovstva) vítal na poradách vždy jako první všechny ostatní příchozí. Také nyní, když převzal odpovědnost za organizaci biblických hodin, nenechává nás čekat před zamčenými dveřmi na příchod velebných pánů exegetů. Také v neděli, má-li doprovázet při bohoslužbách sborový zpěv, si už dlouho před zahájením přehrává písně /ačkoli by to nepotřeboval/, zapisuje si počet slok a kontroluje rejstříky.

Další jeho plus spočívá ve snaze neponechávat žádného účastníka bohoslužeb v jeho anonymitě, ale pokud možno vypátrat, o koho jde, a seznámit se s ním osobně. Nevím, zda se tomu naučil od svého otce Oty Proska, který byl opravdu mimořádně svědomitý pastýř, nebo ho k tomu vede jeho vlastní povaha. Rozhodně to však není pouhá zvědavost. V této pastýřské činnosti ho vydatně podporuje uvážlivá manželka Jana.

Třetí plus je Pavlova láska k hudbě, která hrála od nejstarších dob důležitou roli v životě církve. Nedlouho potom, co přišel Pavel jako mladý muž do dejvického sboru, založil tu pěvecký kroužek. Nic nedbal na to, že lidský „materiál“ tvoří nevelká věková „směska“. Brzy se uplatnil také jako erudovaný varhaník a pohotový klavírní doprovoděč a organizátor seniorátního hymnologického odboru.

Že hraje vždycky celým tělem, se potvrzuje zvláště v poslední době, kdy se vrátil k hudbě svého mládí a dovede se „odvázat“ u klavíru jakožto frontman dejvického „Evangswingu“. Jak je patrné, právě tato nová Pavlova aktivita vlila novou mizu do života čerstvého osmdesátníka. Přejeme mu, aby mu to ještě dlouho vydrželo! To ovšem závisí především na vyšší Moci. O Pavlových činnostech v širším okruhu církve ať se vyjádří povolanejší bratři nebo sestry!

heda

Podřipské sbory

Na září je plánován sborový výlet do Roudnice a okolí, spojený s návštěvou některých našich sborů na Podřipsku. Povězme si něco z jejich historie, je zajímavá a přitom méně známá.

Většina vesnic na Podřipsku patřila k roudnickému panství, menší části k panství Dolní Beřkovice a Horní Beřkovice. Po třicetileté válce bylo celé Podřipsko velmi poničeno a téměř vyliďněno. To se projevilo mj. tím, že si zdejší vrchnosti byly vůči svým osadníkům poměrně tolerantnější a raději riskovali spory s arcibiskupskou konsistoří než hromadný útěk svých poddaných z náboženských důvodů do blízkého Saska. A tak třeba na roudnickém panství se již před vydáním Tolerančního patentu tiše trpělo, když některý ze sedláků si přál pokřtít dítě „nekatolicky“. Oficiálně se ale bylo možno hlásit k některému nekatolickému vyznání až po vydání Tolerančního patentu na podzim 1781. Mimo dalších omezení na vznik sborů bylo ovšem povoleno přihlásit se pouze k vyznání augsburskému (luteránskému, a.v.) nebo helvetskému (reformovanému, kalvínskému, h. v.). Nebylo možno, jak si mnozí přáli, se vrátit k víře otců, tedy k víře českých Bratří nebo Husově. A právě to zkomplikovalo situaci v kraji pod Řípem.

Nejprve se již v roce 1782 ustavil sbor ve Ctiněvsi pod Řípem jakožto centrální vsi celého okolí (údajně zde je hrob praotce Čecha). Některé vsi se přihlásily prakticky celé, v dalších jen menšina, která pak musela trpět ústrky ze strany katolických spoluobčanů. Protože v té době nebyla šance získat česky mluvícího reformovaného kazatele, dali mluvčí sboru na radu gen. Wurmsera z Prahy a povolali za svého kazatele Samuele Paulinyho ze Štiavnice. Mnozí ctiněveští sice znali podobu bohoslužeb a.v. ze svých cest do Pirny a Drážďan, ale měli zato, že srozumitelnost bohoslužeb je důležitější než použitá liturgie. V tom se ale mylili. Když měl Pauliny 1. ledna 1783 první bohoslužby, ukázalo se, jak velký je rozdíl mezi tím, jak byl on zvyklý z domova, a tím, co si přáli členové sboru. A i když se Pauliny později snažil přizpůsobit, počátkem roku 1784 se od

sboru oddělilo 136 rodin a založilo reformovaný sbor v Ledčicích. Zbytek sboru pak zrušil své sídlo ve Ctiněvsi a přeložil jej do Krabčic. Tím ale štěpení sboru neskončilo, ještě téhož roku se oddělilo dalších 190 rodin a utvořilo reformovaný sbor přímo v Krabčicích. Tím vzniklo podřipské trojsboří: k Ledčicím patřila jihovýchodní část Podřipska od Labe až do Prahy, ke Krabčicím severovýchodní část a ke sboru a.v. ti, kteří zůstali věrni původnímu sboru. Oba krabčické evangelické sbory do roku 1790 sdílely společnou modlitebnu a pravidelně se v ní střídaly.

Krabčický sbor a.v. to ale neměl jednoduché. Svědčí o tom časté střídání jeho kazatelů. Po Paulinym přišel Jan Csonka z Trnávky (1784-87), pak superintendent Štěpán Leška (1787-90), Jan Borott z Boru (1790-93), Daniel Korbély (1793-98) a Pavel Straka do r. 1831. Za jeho nástupce Václava Beneše bylo sídlo sboru a.v. přeneseno do Lipkovic, kde byl r. 1852 položen základní kámen a v r. 1855 dokončen nový kostel. To již ale přicházela nová doba a tak lipkovický kostel byl prvním českým evangelickým kostelem s věží a zvonem. Původní krabčická modlitebna byla v r. 1859 prodána a přeměněna na hospodu – brzy ji ale koupil Václav Šubert a zřídil v ní opatrovnu. Po Benešovi byli faráři libkovického sboru František Trnka a od r. 1917 do 1939 Josef Kulík. Za něj došlo ke hladkému spojení obou církví, ke kterému od svého nástupu směřoval. Po Kulíkovi se na lipkovické faře vystřídali ještě Vilém Foltýn, Karel Bakala, Pavel Pellar, Jan Široký, František Mach, vikář Daniel Pala a jáhen Hynek Schuster. V současné době je sbor administrován sen. farářem Joelem Rumlem.

Vraťme se ke krabčickému sboru h.v. Jak již bylo řečeno, v prvních letech po svém vzniku sdílel modlitebnu se sborem a.v. Jeho prvním kazatelem byl od podzimu 1785 Štěpán Szeremley z Uher (1785-88). Vlastní modlitebnu si sbor postavil v roce 1790 za jeho nástupce Jana Šimona Turoczyho (1788-1800). V 19. století se již poměry sboru ustálily, uklidnily se i vztahy s katolíky, a doba pobytu farářů na sboru se prodloužila. Sloužili zde Jan Czomor (1800-05), Petr Molnár (1806-1814), Jan Nešpor (1815-20) a Antonín Fleischer (1820-61). Významnou, nejen krabčickou osobností byl farář Václav Šubert (1861-72), zeť vtelenského faráře Pavla Španyele, který v Krabčicích založil církevní opatrovnu a později dívčí vzdělávací ústav. Do doby jeho působení patří také rozvoj činnosti v Roudnici a v celé severočeské diaspoře. Zásahu na tom měl jeho vikář se sídlem v Roudnici, Jan Karafiát (1870-71), spisovatel Broučků.

Za Šubertova nástupce Adolfa Chlumského (1872-1889) byl v Krabčicích postaven nový velký kostel s věží a zvony. Za obou těchto farářů se krabčický sbor rozrostl a dal vzniknout řadě kazatelských stanic, jeho členové se podíleli na

společenském životě české vlastenecké společnosti. Připomeňme jen slavnostní cestu základního kamene Národního divadla ze Řípu, jež byla zcela v režii místních evangelíků (Josef Titěra z Rovného, Kratochvílové z Lounek a Mlčechvost). Dalším krabčickým farářem byl Eduard G. A. Molnár (1890-1913), senior podřipského seniorátu, který se mj. zasloužil o obnovení kazatelské stanice v Roudnici a rovněž o vznik KS v Mladé Boleslavi, obojí v r. 1897, a po něm Bedřich Jerie (1913-1920), za něž se roudnický sbor osamostatnil. Po vzniku ČCE v Krabčicích působili Rudolf Lány (1920-26), J. B. Souček (1927-30), Fr. Mrázek Dobraš (1930-45), L. Vrba (1945-64), J. Slabý (1964-69), J. Potoček (od 1970), J. Opočenský (1982-90), Mír. Erdinger (1991-2), H. Schuster (1993-95), J. Zbořilová (2001-6) a J. Kubka (2008-14). Dnešní farářkou je Martina Šeráková-Vlková.

V Krabčicích také sídlí známé středisko Diakonie. Navazuje na práci faráře Šuberta před více než 150 lety. Součástí jeho areálu je i původní modlitebna krabčického sboru a v., zakoupená reformovaným sborem v roce 1864.

Ledčický sbor byl po dlouhou dobu druhým velkým podřipským sborem h. v. Jeho prvním kazatelem byl Jiří Fazekaš (1784-1791), který sem přišel na doporučení libiškého Jana Végha. Oba reformované sbory, libišský a ledčický, zasahovaly až do Prahy, hranici mezi nimi tvořila Vltava. V Ledčicích byla nejprve postavena fara (1788) a vedle ní v r. 1791 dokončena modlitebna pro 500 osob. Následovali Emerich Tsider, Štěpán Ivany a Jan Kašpar (1832-1872).

Za faráře Kašpara došlo nejprve k ustavení filiálního sboru v Libčicích nad Vltavou, kde byla početná evangelická komunita značně vzdálená od sídla ledčického sboru – až pět hodin pěšky. Zprvu se konaly podomní bohoslužby v rodinách místních a okolních sedláků. Ti se již roku 1863 rozhodli pro stavbu vlastního kostela, stavba byla dokončena v roce 1867. A protože v té době pražský evangelický sbor získal salvátorský chrám a rušil svou toleranční modlitebnu v Truhlářské ulici č. 8, byly tamější kostelní lavice přestěhovány do Libčic, kde slouží dodnes.

Známým ledčickým farářem byl Antonín Lát (1872-1912). Farářova manželka Eleonora, snad pod vlivem krabčického Šuberta, založila v Ledčicích dětskou opatrovnu, první v Čechách. Ta byla později přeměněna na dívčí sirotčinec a ještě později přestěhována do Krabčic. Mnohé příběhy i celá atmosféra té doby jsou dobře známě z knížky jejich syna Ludvíka Láta „Na lečické faře“.

Dalšími ledčickými faráři byli J. Kantorek (1912-20), V. Bureš (1920-33), B. Potměšil (1933-43), K. Bakala (1944-50), J. Matějka (1950-57), V. Otto (1957-61), M. Pechar (1964-74) a J. Potoček (1974-77), který dojížděl z Krabčic.

Již tehdy se začalo uvažovat o spojení obou sborů. V padesátých letech sice došlo k částečné přestavbě kostela, ale v důsledku vystěhování zdejších sedláků byl sbor znatelně zmenšen a tak v roce 1970 byla upravena menší modlitebna z bývalé evangelické školy. Poslední faráři ledčického sboru, E. Vejnar (1977-80), M. Pechar (1980-84) a K. Bartoš (1984) se jej ještě pokoušeli udržet, stejně jako následní administrátoři, ale v létě roku 1996 byly bohoslužby v Ledčicích ukončeny a roku 1998 byl sbor připojen ke sboru v Krabčicích. Fara s modlitebnou přešly do soukromých rukou a slavnou evangelickou minulost Ledčic připomíná jen kalich s křížem v obecním znaku.

Nejmladším podřipským sborem je Roudnice nad Labem. Původně, v tolerančním období, zde žádní evangelíci nebyli. Později, díky stěhování z vesnic do města i misijnímu úsilí krabčického faráře Šuberta se počet místních evangelíků zvětšil natolik, že zde v letech 1868-75 vznikla kazatelská stanice. Její samostatná práce je spojena se jmény Jana Karafiáta a Ferdinanda Císaře, kteří zde působili v letech 1870-71 a 1873-4. Bez systematické péče ale kazatelská stanice zanikla, byla obnovena až v roce 1897 seniorem Molnárem z Krabčic. V r. 1909 byl postaven kostel a na podzim 1919 došlo k osamostatnění roudnického sboru.

Prvním farářem se stal Bedřich Jerie (1919-1924), po něm Benjamin Fleischer (1924-48), František Janovský (1949-81) a Kurt Bartoš (1982-2015). Zejména v době přestupového hnutí šlo o početný sbor s řadou kazatelských stanic v severočeském kraji. Sbor je dnes administrován seniorátním farářem Joelem Rumlem.

K podřipským sborům můžeme okrajově počítat i sbor na Mělníce. Ten sice vznikl převážně oddělením od reformovaného sboru ve Vysoké, ale byla k němu připojena i přilehlá část sboru ledčickému a tím se ke mělnickému sboru dostaly vesnice mezi Řípem a Vltavou na levém břehu Labe. V letech 1896-97 byl na Mělníce postaven filiální kostel a zároveň v r. 1897 byl založen spolek pro zřízení samostatného sboru a v roce 1901 došlo k jeho osamostatnění. Krátce jej administroval nebuželský farář Eduard Molnár, ale od začátku roku 1902 již na Mělníce působil František Žilka (1902-1919), pozdější profesor na Husově bohoslovecké fakultě. V poslední době na Mělníce působili faráři H. Pfannová (2005-14), M. Lukášová (2014-15) a od roku 2016 dnešní Miroslav Erdinger.

Jan Mašek

Ekumenická bohoslužba za krajinu podesáté

Při letošní Ekumenické bohoslužbě za krajinu v sobotu 27. května jsme se na zahradě u Fettrů na Sedleckých skalách sešli již podesáté. Poprvé se tu bohoslužba konala na jaře 2008. A to už je dobrá příležitost k ohlédnutí a připomenutí, jak to před devíti lety začalo. Tehdy v březnu 2008 na stavebním odboru magistrátu hlavního města Prahy probíhalo veřejné projednávání dopravních staveb na severozápadě Prahy. Na chodbách se několik dní potkávali lidé z obou břehů Vltavy, unavení z bezúčelného dohadování s úředníky. A tam si Stáňa Veselková ze Suchdola a Jan Bubela z Chaber řekli, že by se raději setkali někde venku v přírodě, kde by se společně pomodlili a zazpívali. A nápad byl na světě. Ekologická sekce České křesťanské akademie měla pro ten nápad pochopení a ujala se pořadatelství. Libor a Helena Fettrovi ze Suchdola dali k dispozici svou zahradu, které říkají „pole nad Vltavou“. Z pravého břehu Vltavy přišla první skupina poutníků, kteří začali svou pout' od kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech. Poprvé kázal Matúš Kocian, biolog a římskokatolický kněz z Českého Brodu, který přijel s poutníky sedleckým přívozem i se svým kolem. Prvním hostem besedy byl Jiří Nečas, laický kazatel ČCE a ředitel Ekologické sekce ČKA. Zazněl tehdy i návrh: sejděme se tu příští rok zase. Skutečně se tak stalo a letos již podesáté.

Na zahradě se tak vystřídala řada dalších kazatelů a duchovních několika církví: evangeličtí faráři Petr Hudec, Miloš Rejchrt, Dana Rotkovská, Joel Ruml, Jan Kowalczyk, kazatel Církve bratrské Pavel Plchot, z Církve československé husitské Sandra a Jiří Silných a Renata Wesleyová, římskokatoličtí kněží z farnosti sv. Matěje v Dejvicích Andrzej Koch, Krzysztof Tomasz Labeledz a nyní i Matúš Kocian, Jiří Kusý z Nuslí, ze Starokatolické církve Dušan Hejbal a Marek Bendy Růžička, faráři Obce křesťanů Milan Horák a Stanislava Veselková.

Besedovali jsme s Václavem Cílkem z Geologického ústavu ČAV, senátorem a bývalým ministrem životního prostředí Bedřichem Moldanem, Václavem Buřtem, místostarostou Horního Jiřetína a laureátem Ceny Josefa Vavrouška, se socioložkou a publicistkou Jiřinou Šiklovou, Pavlem Štifterem, místostarostou Benátek nad Jizerou, s Jiřím Sádlem z Botanického ústavu AV ČR, s Jiřím Silným o Transatlantickém obchodním a investičním partnerství (TTIP), s vojenským kaplanem Jaroslavem Knichalem o duchovní službě v Armádě ČR, naposledy pak s geologem a teologem Martinem Hrubešem o vztahu člověka a stvoření.

Ekumenická bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách nebo na zahradě nad Vltavou, nedaleko žlutě značené cesty ze Suchdola do Roztok, (GPS

50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) se stala již tradiční akcí pořádanou ES ČKA. Technicky ji pomáhá zabezpečit MČ Praha Suchdol. Každý ročník je zdokumentován na stránkách občanského sdružení a nyní spolku Nad Drahaňským údolím www.drahan.chabry.cz. Bohoslužba má svůj skromný okruh pravidelných účastníků, ale pokaždé tu potkáváme i nové tváře. Sejdeme se příští rok zase? A proč ne? Naši hostitelé už teď s námi na jaře 2018 počítají. A na té zahradě s úžasným výhledem na vltavské údolí je tak příjemně.

Podnětem k první bohoslužbě byla jistá občanská angažovanost, a ne každý s tím byl či je srozuměn. Dověděli jsme se třeba, že se scházíme a modlíme za to, aby nepříjemná silnice nevedla pod našimi okny, ale raději pod okny sousedů několik kilometrů dál. Došlo k setkáním a rozhovorům, kdy bylo potřeba pečlivě promýšlet a formulovat postoje a názory. Po těch devíti letech myslím, že se podařilo vytvořit dobrou tradici bohoslužebných setkání, ve které má smysl pokračovat. Stále znovu si vděčně uvědomovat krajinu a přírodu jako Boží stvoření a žasnout nad ním. A umět za ně nést i svůj díl odpovědnosti. Má smysl modlit se stále znovu za lidi, kteří rozhodují o prostředí, ve kterém žijeme a budou žít i naše děti, aby rozhodovali věcně a spravedlivě.

Anna Hejlová

Stěhování

V neděli 28. května jsme si společně připomněli 20 let od přestěhování našeho sboru z Wuchterlovy ulice sem do „Wintrovky“. Po bohoslužbách a po kávě nás několik pietně došlo ke staré adrese, kde jsme se společně vyfotili (vůbec to nebylo jednoduché, protože tam stále jezdila auta). A pak před vchodem do domu zazpívali. Děti pak radostně dováděly v kašnách kolem koní na přilehlém náměstí. Navečer jsme se pak sešli ke společnému stolování a zpívání. Na piano hrál náš úžasný Pavel Prošek, na kytaru Pavel Ruml a na housle Judith Stoklasová. Zavolali jsme i několika našim věrným členům, kteří pro nemoc nemohou mezi nás chodit a přes hlasitý odposlech v telefonu si s nimi společně zazpívali. Bylo nás skoro 40 a bylo to moc hezké. Zajímalo to i okoloidoucí (viz obrázek). Tak zase za 10 let.

Marta Študentová

Další ...

- Milí členové sboru, úklidu sborových prostor se dočasně ujal Martin Volný, ale je to opravdu dočasné. Stále někoho hledáme. Jedná se o práci asi tak 4 hodiny týdně. Byli bychom velmi rádi, aby tato práce byla vykonávána někým od nás. Prosim, zamyslete se, třeba vás napadne někdo, komu by se to hodilo.
- Máme nový přebalovací pult pro nejmladší...

Jubilanti v červenci a srpnu

V červenci...

Milena FRYNTOVÁ	93 let	Ludmila LAŠTOVIČKOVÁ	75 let
Helena HINTNAUSOVÁ	90 let	Jarmila DVOŘÁKOVÁ	70 let
Daniela ZACHOVÁ	80 let	Rut BÍZKOVÁ	60 let
Pavel PROSEK	80 let		

... a v srpnu

Pavel BENŠ	80 let	Petr BRADA	75 let
Dana ŠILHÁNOVÁ	70 let		

Chvalte ho z celého srdce a vždycky za všechno vzdávejte díky.

Efezským 5,20

Víra, naděje, láska

S pokorou poklekni před Bohem
když Ti svízel srdce svírá
On pomůže Ti s každým neduhem
když cele naplní Tě víra

Nevzdávej se svých snů, nikdy
i když Ti často osud nepřeje
On vlije Ti vždy radost do žil
ty poznáš, co je naděje

I kdybys měla velký žal
tvé čelo byla samá vráska
to nejsilnější, co pomůže ti
je dar od Boha – čistá láska

Jiřina Muzikářová

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 27. 8. 2017.

Zářijové číslo vyjde 3. 9. 2017.

Kalendář na červenec a srpen 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 7. 9. 7. s VP 16. 7. křest Adély Minářové 23. 7. 30. 7. 6. 8. s VP 13. 8. 20. 8. 27. 8.	Blahoslav Hájek Pavel Ruml Pavel Ruml Elen Plzáková Daniel Henych Petr Gallus Zdeněk Susa Pavel Ruml Pavel Ruml
Biblická hodina	po prázdninách	
Děti	tábor, pravidelné aktivity po prázdninách	
Konfirmandi	po prázdninách	
Mládež a dorost	po prázdninách	
X-cátníci	po prázdninách	
Naši pěvci	po prázdninách	
Křesťan. služba	porada 9. 7. po bohoslužbách	
Klub poznávání	po prázdninách	
Staršovstvo	7. 9. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	po prázdninách	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. 2400319773/2010

SOUTERRAIN září 2017

„... že po bídě této

bude věčné léto“, napadl mě okamžitě citát jedné z našich písní, když mě sestra šéfredaktorka připomněla, že uzávěrka se blíží. Sluší se na konci prázdnin jistě napsat něco o létě... a už jsem hledal ve zpěvníku, kde že ten citát je. Při vzpomínání na něj nevnímал jsem tolik slova o bídě, ale „věčném létu“ jako symbolu něčeho krásného a výjimečného.

Jaké jste měli léto, bratři a sestry? Já nádherné a říkal jsem si, že pokud se to „věčné“ bude podobat nějak tomu mému letošnímu, pak to vůbec není marná představa. Bylo krásně, voněla tráva, seno, potom obilí. Všude množství barev i chutí. Ze sborového hlediska to bylo moje první léto s novým sborem – konečně možnost potkat některé z vás mimo přeplněnou chodbičku při odchodu z kostela. Krásný čas na setkávání s vámi pro nás začal na rodinné rekreaci v Rakousku, pokračoval dětským táborem v Brtnici, končil prací na renovaci přízemí. S fotbalovou Duklou Praha byl jsem pár dnů na kempu v Ústí nad Orlicí, nedaleko od svého bývalého sboru v Letohradě. I tam jsem potkal blízké lidi a hned za hřištěm „Orlice zas šumí nad splavem“, jak opěvovala Zuzana Navarová. A celé moje léto bylo proloženo jedinečnými životními slavnostmi několika párů – tj. svatbami.

Kdo musel hodnotit svůj čas slovem „bída“ a vyhlížet toužebně její konec ve věčném létě? Z písně č. 152 „Věříme srdečně“ zjistíte, že to byl Jiří Třanovský. Génius, muzikant, skladatel, farář; jeho činnost nepochybně čerpala z těch nejlepších zdrojů získaných při studiu ve Wittenbergu (v současné době se v této baště luterské reformace koná výstava, o níž bude řeč v některém z příštích čísel). Zřejmé pokojné časy pro něj skončily Bílou horou a nastala „tato bída“. Pronásledování, věznění; při morové ráně pohřbil na dva tisíce členů svého sboru,

Obsah čísla:

1-... že po bídě této | 2-Památník toleranční doby ve Vysoké u Mělníku | 4-Věra Sosnarová v Dejvickém křesle pro hosta | 5-Vzpomínky MUDr. Bohuslava Matouše
6-Z ekumény | 6-Obraťte sloup! | 7-Jubilanti v září | 9-Folklórní festival v Chroscicích
10-Výlet s dětmi | 11-Evangeličský tábor Brtnice – 2017 | 12-Kalendář na září 2017

mezi nimi své tři děti. Až rok po zákazu pobytu doma odešel nuceně na Slovensko, kde předčasně zemřel. Ale stačil dát ještě dohromady pokladnici evangelických zpěvů Cithara sanctorum, z které dodnes čerpají zpěvníky napříč ekumenickým spektrem. Jedno léto jsme s mládeží po vodáckém sjezdu řeky Hronu jeli ještě na Oravu a šli si prohlédnout Oravský zámek. Pamatuji si jako dnes, že hned někde na nádvoří měl Jiří Třanovský pamětní desku, která připomínala jeho oravský a liptovský pobyt i dílo.

Zmíněná píseň je velmi radostná. Je to zhudebněné a přebásněné Vyznání víry. „Věříme srdečně ... věříme s radostí“ ... zpívá Třanovský s vírou, že po bídě této bude věčné léto, a i my bídní budeme připojeni k té nebeské říši. Připravujeme se s jednou sestrou na její křest – v poznámkách mám napsáno, že příští setkání budeme hovořit o křesťanských vyznáních víry. Z jejich zhudebněných podob je zřejmé, že to vůbec nemusejí být nudná nesrozumitelná dogmata, ale že jde o slova a věty, které dávají nahlédnout přes všechna období roku, přes radosti i strasti do velmi nadějně budoucnosti. Přeji vám krásný podzim prožívaný také ve společenství našeho sboru a radostné vzpomínání na letošní léto.

Pavel Ruml

Památník toleranční doby ve Vysoké u Mělníku

Je tak trochu ostuda, že v Praze není trvalá expozice věnovaná dějinám reformace v českých zemích, tak, jak tomu je v cizině. Připomínáme si to zejména s ohledem na sérii výročí: bible kralická, Mistr Jan Hus, Jeroným Pražský, Martin Luther a napřesrok výročí slučovacího sjezdu českých evangelíků, kde se ustanovila Českobratrská církev evangelická. A přitom máme co nabídnout: Hus a jeho předchůdci jako předzvěst světové reformace, Jednota bratrská a náboženská snášenlivost, toleranční období a v neposlední řadě unikátní projekt sjednocení dvou větví protestantské tradice.

Na začátku minulého roku bylo novým podnětem znovuobjevení původní toleranční modlitebny v Truhlářské ulici. Ve své době sloužila oběma pražským sborům, českému a německému, a konfesně ji sdíleli luteráni i reformovaní. Zdálo se, že když jde o prázdnou a chátrající budovu ve vlastnictví Magistrátu, nebude problém ji získat jako sídlo uvažovaného „Evangelického muzea“. Ukázalo se ale, že nezbytné opravy objektu budou mnohem náročnější a také že město má s domem své vlastní plány, takže v nejbližším období nepřipadá zřízení muzea v úvahu.

Na druhé straně již před časem vznikly dvě expozice věnované reformační, resp. toleranční minulosti na venkově. Na prvním místě je třeba jmenovat Muzeum české reformace ve Velké Lhotě u Dačic, které nedávno vzniklo z iniciativy místního Spolku přátel MČR, a to rozšířením již staršího Střediska české reformace.

Druhým místem je Památník toleranční doby, který byl zřízen v areálu evangelického kostela ve Vysoké. Zřizovatelem je farní sbor ČCE v Mělníku a pečuje o něj skupina dobrovolníků sdružených ve Výboru Památníku. Areál je významnou památkou toleranční doby, zahrnuje kostel z roku 1786, faru s dalšími budovami a hřbitov a momentálně je volně přístupný. V bývalé márnici byla již v roce 2003 zřízena malá expozice, která přibližuje toleranční dobu na Mělnicku, Podřipsku a ve středním Polabí až k Praze. Jednotlivé panely jsou věnované tolerančnímu období vůbec a pak jednotlivým tolerančním sborům v této oblasti: ve Vysoké, Nebuželích, Mělnickém Vtelně, Kovánci a Libiši, v Ledčicích, Ctiněvsi a Krabčicích. Zahrnuti jsou i vzdálenější sbory v Habřině u Ústěku, ve Kšelích a v Lysé nad Labem a oba historické, byť pozdější pražské sbory – u Klimenta a u Salvátora. Informace o každém sboru je doplněna historickou a současnou fotografií sborových budov. Je škoda, že expozice nezahrnuje také později vzniklé sbory v okolí, zejména Libkovic pod Řípem, Libčice nad Vltavou, Mělník a Mšeno, a samozřejmě také zmínku o pražské modlitebně v Truhlářské ulici.

V současné době se uvažuje o nezbytných opravách a rozšíření expozice. Jde o opravu poškozených panelů, případně o doplnění informace o tolerančních pastorech, přicházejících k nám z Maďarska, a o evangelické hudbě té doby. Předpokládá se i pořízení duplikátů stávajících i nových panelů pro umístění např. na Mělníku. Od příští turistické sezóny se v Památníku počítá se zřízením turistického známkového místa. Z výhodné polohy areálu vychází záměr postavit v rohu hřbitova vyhlídku s orientačním schématem.

Tyto i další plány na rozšíření Památníku, např. zajištěním kostela a umístěním dalších expozic na jeho kruchtách jsou, ale zjevně přesahují, věcně i finančně, možnosti dobrovolnické práce i samotného mělnického evangelického sboru. Stojí za zamyšlení, jak napomoci realizaci alespoň některých nápadů, které mají za cíl zviditelnit naši vlastní minulost.

Jan Mašek

Věra Sosnarová v Dejvickém křesle pro hosta

Letos v březnu nás přátelé pozvali do Kolína na přednášku paní Věry Sosnarové, ženy, která přežila gulag. Vzpomněli jsme si, že jsme na Vltavě občas pozdě večer slyšeli čtení na pokračování z knihy „Krvavé jahody“ se stejným podtitulem: Příběh ženy, která přežila gulag. Do Kolína jsme jeli. Duškova síň byla plná do posledního místa, paní Sosnarová seděla vepředu za stolem a hovořila bezmála dvě hodiny za napjaté, soustředěné pozornosti všech, bylo by slyšet špendlík upadnout.

Věra doplatila na to, že její matka Ljuba Mělkinová byla Ruska, která po bolševické revoluci v roce 1917 opustila s českými legionáři válkou a hladem zmítané Rusko a našla nový domov v Československu. Tím se ocitla na černé listině zrádců, ruští důstojníci NKVD ji v květnu 1945 zatkli v jejím brněnském bytě i s oběma dcerami – 14letou Věrou a 9letou Nad'ou. Se zajatými německými vojáky šli pěšky až do Mikulova, kde je po měsíci čekání nahnali do dobytčáků a odváželi na Sibiř. Byli v Archangelsku, Murmansku, Irkutsku, Vologodské provincii, na západní Sibiři a na Urale. Dřeli v lese, pracovali v dolech, ve slévárnách, v kolchoze. Matka po třech měsících zešilela, osiřelé dívky pak strávily v sovětských pracovních lágrech 19 let. Byly bez dokladů, ale věděly, že se narodily v Brně, že jsou Čechoslovačky. Zatímco řada vězňů gulagu zavlečených z nejrůznějších zemí se postupně vracela domů, ony se marně pokoušely o návrat. Až po náhodných setkáních začátkem 60tých let se podařilo dojednat pozvání JZD na Znojensku. Návratem do vlasti v roce 1964 příběh utrpení obou sester neskončil. Obě sestry se musely zavázat, že budou v družstvu po deset let pracovat jako levná pracovní síla. Dostávaly ani ne šestinu toho, co si vydělávali ostatní. Hlavně však v Moskvě i v Praze musely slíbit, že budou mlčet o tom, co v lágrech zažily, jak s nimi zacházeli. Až do roku 1989 se pravidelně hlásily na Státní bezpečnosti v Brně. Žily ve strachu, že mohou být vráceny na Sibiř, již bez jakékoli naděje. Přitom pro lidi ve Znojmě to byly „Rusačky“ z bolševického Ruska, odkud nepřicházelo nic dobrého. JZD je ubytovalo v domě hospodáře, který odmítl vstoupit do družstva. Hned první den, když se večer Věra a Nad'a vracely po práci z pole, viděly už z dálky, že všechnen nábytek i jejich ubohé dva ranečky jsou vystěhované na chodníku. Postele rozložené, peřiny nacpané do skříní. Že jim Míkovi nejsou nakloněni, tušila Věra už předchozího večera, ale tohle nečekala... „My nechceme v baráku žádné Rusačky, bolševičky“. Rusačky, bolševičky! Panebože, tak nás Míkovi vidí. A my jim nemůžeme říci, jak s námi v Rusku bolševici zacházeli. Že jsme pro ně byli méně

než dobytek, protože na dobytek se nemočí. Nemůžeme, nesmíme to říci nikomu. (Krvavé jahody, str.188)

Existuje řada nejruznějších pamětí, svědectví, knih, filmů o hrůzách sovětských lágrů, gulagu, kolik jsme toho už četli, viděli, slyšeli. Dá se k tomu ještě něco nového přidat? Má to smysl vracet se do minulosti? Do jaké minulosti? Paní Věra Sosnarová se odvážila prolomit slib mlčení a promluvila až několik let po roce 2000, to není tak dávno. Její příběh vyslechl a zaznamenal spisovatel Jiří S. Kupka a v roce 2007 vyšla v Kartuziánském nakladatelství zmíněná kniha „Krvavé jahody - Příběh ženy, která přežila gulag“. V roce 2016 podruhé, k 85. narozeninám Věry Sosnarové. Mlčení bylo prolomeno. Paní Věra Sosnarová vypráví svůj příběh.

Privítáme ji v Dejvickém křesle pro hosta ve čtvrtek 21. září 2017 v 19 hod. Využijte této vzácné příležitosti a rozšířte toto pozvání i mezi své přátele a známé.

Anna Hejlová

Vzpomínky MUDr. Bohuslava Matouše

na schůzky Skauta při dejvické kazatelské stanici koncem 40. let

Skautský oddíl (smečka) vřchat při evangelické kazatelské stanici v Dejvicích vznikl na přelomu let 1945/46. Možná že existovaly i oddíly starších chlapců a možná i dívek, to nevím jistě, ale v letním táboře v Třebechovicích (Bělči) byli i starší chlapci. V našem oddílu jsme byli chlapci ve věku 9 až asi 12 let, ne více. Většinou jsme se znali z nedělní školy. Vedoucím oddílu byl bratr Jiří Pumr, přezdíváný Akela. My všichni jsme měli přezdívky podle postav z Knih džunglí. Já jsem byl Balú, pamatuji si ještě na Emila Martince přezdíváného Mauglí, byl možná o něco starší než my ostatní, byl nemocný a často ho doprovázela jeho sestra Rut. Příjmení ostatních chlapců si nepamatuji a vzpomínám pouze na jejich přezdívky Baghíra, Ká... Scházeli jsme se pravidelně každý týden ve sboru, chodili jsme velmi pravidelně v neděli odpoledne na výlety do okolí Prahy a v létě v letech 1946 až 1949 jsme byli na táborech v Třebechovicích, Herlíkovicích a v Březnici. Vzpomínám na tábor v Třebechovicích: bylo zde hodně jiných skupin, i starší skauti, a přijela návštěva ze Spojených států - pro nás to vše byla velká atrakce. Třebechovické sruby byly bez dveří, jen s plachtou, spali jsme na palandách. Návštěva z USA byli starší lidé, hráli stolní tenis a tehdy jsem se s touto hrou prvně setkal. Začali jsme ji taky hrát (46. rok). Konkrétní vzpomínky na tábor už ale nemám...

V létě roku 1948 jsme byli na výletě v Táboře, navštívili Kozí Hrádek, kde

jsme vzpomněli Mistra Jana Husa, a byli jsme se podívat v Sezimově Ústí, to bylo ještě za života prezidenta Dr. E. Beneše.

Ve skautu jsme byli vychováni podle skautských pravidel a na podkladě křesťanské protestantské víry. Byli jsme zároveň ovlivněni knihami J. Foglara a čtením tehdy vycházejících časopisů „Junák“ a „Vpřed“, lovili jsme různé „bobříky“ a hráli hodně klukovských her. Vnímali jsme se jako smečka.

Jiří Pumr odešel do Chrástu u Plzně jako farář a jeho odchodem se to všechno rozplynulo. Naposledy jsem se s ním setkal v roce 1954, kdy působil v Chrástu.

Pamatuji se ještě na paní Evu Burešovou, zvanou Ebu, která se podílela na organizaci naší činnosti. Myslím, že byla činná ve vedení Skautu.

Bohuslav Matouš

Bratr MUDr. Bohuslav Matouš oslavil 30. srpna osmdesáté narozeniny. Do dalších let mu vyprošujeme Boží požehnání.

Z ekumény

- Novým předsedou Ekumenické rady církví v ČR je od 1.7.2017 synodní senior ČCE, br. Daniel Ženatý. Vystřídal br. Daniela Fajfra, kazatele Církve bratrské, který v čele ERC stál čtyři roky. Danielovi přejeme pokojný čas a moudrý nadhled nad složitou ekumenickou scénou v ČR.
- Součástí hlavní poutní velehradské mše je již tradičně i předávání ocenění ČBK lidem, kteří různými způsoby svědčí ve společnosti o své víře. S radostí jsme přijali informaci, že mezi sedmi oceněnými byl i bratr Jakub S. Trojan, bývalý děkan ETF UK, emeritní farář ČCE.
- ČCE oslaví 500. výročí evropské reformace na celocírkevní slavnosti 10. září v Ratiboři. Náš sbor, žel, pravděpodobně nebude nikým zastoupen.

Pavel Ruml

Obrat'te sloup!

Otevřené vyjádření pro Společnost pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, Strahovské nádvoří 132/1, 118 00 Praha, Hradčany

Již brzo má být na Staroměstském náměstí v Praze vztyčen obnovený sloup se sochou Panny Marie. Sochař Petr Váňa, upřímně věřící katolík, věnoval tomuto pozoruhodnému dílu velký kus svého života.

Sloup měl původně vyjadřovat dík Panně Marii za ochranu Prahy před švédským vojskem v r. 1648 a proto měl být postaven právě tam, kde se Pražané,

vedení jezuitou Plachým, se švédskými vojáky vítězně střetli. Tedy na staroměstském konci Karlova mostu.

Přáli si to tak a usilovali o toto umístění jezuité z Klementina. Tehdy vládnoucí císař Ferdinand III. však trval na tom, že sloup s Pannou Marií musí stát tam, kde jeho otec, Ferdinand II., nechal 21. června 1621 popravit 27 pánů, rytířů a měšťanů. V jeho očích šlo o škůdce svaté církve římské. Panna Marie měla stát na místě jejich popravy, jako by žehnala spravedlivě trestajícím katům.

Nyní po staletích má sloup s Pannou Marií opět stát tam, kde byl vztyčen původně. Má snad Panna Marie znovu vítězně stát před místem, kde byli krutě ztrestáni zastánci svobody vyznání a svobody svědomí? Je snad s katolickou mariánskou zbožností stále spojena představa, že by láskyplná matka Kristova mohla žehnat krutosti a násilnému potírání svobody svědomí a víry?

Katolická církev nyní již nevykonává ani neschvaluje násilnické způsoby jako v minulosti. Na II. vatikánského koncilu, v roce 1965, se od násilí, také díky výraznému přičinění kardinála Josefa Berana, obrátila ke svobodě svědomí a stala se její zastánkyní.

Katolická církev se obrátila, a tedy by měla být obrácena také tvář sochařsky zpodobněné Panny Marie na Staroměstském náměstí. Tak by se mohla stát vzácným symbolem obratu od násilí ke svobodě svědomí.

Obnovení sloupu, pokud socha Panny Marie bude obrácena zády k hrůzám mučení a poprav, můžeme snad i my evangelíci přijmout. Potom bychom v duchu odkazu Husova a celé české reformace, i v duchu II. vatikánského koncilu, mohli v obnoveném mariánském sloupu uvidět symbol smíření a dobré naděje do budoucna.

21. srpna 2017, Anna Dusová, roz. Řičanová

Jubilanti v září

Vladimír ŠABATA 94 let
Kamila MATOUŠKOVÁ 70 let

Hana SOSNOVÁ 65 let

*V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství.
Iz 30, 15*

Dobrá volba

Benefiční pásmo koncertů pro Diakonii Praha

21.10. 2017
od 14 do 22 hod.

zvýhodněné vstupné
600 Kč
na celý program

KLASIKA

Jiřina Dvořáková Marešová

varhanní recitál

Trigonum musicum

David Prosek - hoboj, Lydie Härtelová - harfa
Jan Keller - violoncello

14 – 15.15 h
vstupné 200 Kč

JAZZ

Noční optika

www.nocnioptika.net

16.30 – 17.30 h
vstupné 200 Kč

FOLK

Jaroslav HUTKA

www.hutka.cz

19.30 – 20.30 h
vstupné 200 Kč

BLUES/folk

**Justin
LAVASH**

www.justinlavash.com

21.00 – 22.00 h
vstupné 200 Kč

Kostel ČCE, Korunní 60, Praha-Vinohrady

Více informací a program koncertu najdete na dobra-volba.diakonie.cz

Změna programu vyhrazena

Naše
Diakonie Praha

Prodej vstupenek exkluzivně v síti:
www.ticketart.cz

TICKET **ART**

Partneři koncertů:

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Pražský seniorát ČCE

Folklórní festival v Chroscicích

Co člověka vede k tomu jet na folklórní festival? A k tomu do specifického místa kdesi v Německu, kde žijí většinou Lužičtí Srbové? Čím je člověk motivován?

Zamýšlím se, co mě osobně vedlo k tomu, že jsem jela a ráda. V mém případě je to kombinace všeho. Miluji hudbu. Ráda poznávám nové věci. S nadšením cestuji a objevuji nové kraje, mravy, způsoby života, víru lidí v daném místě, motivace k životu, ke konání dobra. Aktivně podporuji slabší či slabé. Jsem věřící a cítím se dobře v prostředí, které ctí víru, které ctí Boha.

Folklórní festival v Chroscicích (německy Croswitz) je krásná bohulibá událost konající se jedenkrát za dva roky. Na festival jsou pozvány folklórní soubory z celého světa, zvláště pak ty, jejichž členové pocházejí z menších žijících na území cizího státu. Letos takovým souborem byla např. česká Holubička, jejíž členové – Češi - žijí v Chorvatsku. Jejich vystoupení jsem si moc užila, byla jsem najednou doma. A silně jsem zatoužila jet na folklórní festival do Strážnice. Letos se jeho termín kryl s termínem toho v Chroscicích (24. - 25. 6.), tak asi proto tam nevystoupil žádný soubor z ČR.

Nevím jak jiné roky, ale asi vždy je nějaký soubor, který překvapí vysokou profesionalitou, mimořádným výkonem. Jedním z letošních favoritů byla skupina z Egypta. Jejich vystoupení bylo výjimečné a předčilo veškerá očekávání. Hlavní hrdinou festivalu se stal mladý Egyptan, který se cca 20 min točil na jednom místě a při tom vytvářel speciální obrazce z kulatých obručí a z barevných suknic. Svým výkonem nadchnul publikum, které jeho vystoupení ocenilo dlouhým potleskem a výkřiky obdivu.

Festival probíhal v sobotu paralelně na 6 dvorech. Měli jsme k dispozici program, některá vystoupení se opakovala v rámci dvora či několika dvorů. Výhodou byla pestrost prostředí, procházky čistou a krásně nazdobenou vesnicí. A také to, že se v každém dvoře prodávalo jiné občerstvení. A ne ledajaké, ale složené z místních specialit, většinou domácích. Jedinou nevýhodou bylo, že i při maximální snaze vidět co nejvíc mně některá vystoupení unikla.

Cestou vesnicí jsem zažila nádherné improvizované vystoupení místního hudebníka. Uprostřed vesnice hrál na klavír a obklopen převážně dětmi zpíval krásné lidové písně. A ty děti s ním. Radostně, aktivně, nikdo je nenutil. Bylo vidět, že to ty děti baví, že zpívají s radostí a že jsou na zpěv zvyklé. To mě na Lužických Srbech bylo moc sympatické. A navíc znali a zpívali i české písně!

Neděle začala mší pod širým nebem. Miluji takové mše. Mám při nich pocit propojení se svými předky, které takové mše zažívali určitě častěji než my dnes. Cítím tam spojení s přírodou, nebem, lidmi a Bohem.

Ve 13 hodin vrcholil festival průvodem všech vystupujících souborů po hlavní

Chroscické ulici. Všichni ve svých krojích defilovali kolem špalířů přihlízejících. A vždy se cestou zastavili a předvedli kousek ze svého umění. A odpoledne se zase hrálo a tančilo na scéně pod širým nebem.

Je to krásná událost, lidé se potkávají, zdraví. Všude je slyšet lužická srbština. Vypadá to, že přetrvá navěky. Díky těmto lidem. Díky jejím potomkům. Držme jim při tom palce. Pomáhejme jim.

Jiřina Muzikářová

Výlet s dětmi

V sobotu 24. června jsme s dětmi podnikli výlet s detektivní zápletkou, který pak vyvrcholil přespáním našich školáků v kostele a jejich aktivní spoluúčast při nedělních bohoslužbách.

Vyrazili jsme odpoledne vlakem do Ruzyně, děti byly rozděleny do tří skupin a cestou plnily úkoly. Cesta vedla kolem ruzyňské věznice dál až na toleranční hřbitov a přes mohyly na Bílé hoře do Hvězdy. Tam nás už čekal Pavel Ruml a Matouš Heller, kteří nám připravili občerstvení v podobě výborných buřtů.

Výlet připravili manželé Stoklasovi a já, večer v kostele nás pak vystřídala Karolína, Gábina a Matouš, abychom si s Markem trošku odpočinuli před uspáváním, ale to ani nebylo třeba, všichni dobře usnuli spánkem spravedlivých.

Děti nám upekly s Karolínou štrůdl, připravily si přímlyvnou modlitbu s Matoušem a pro účastníky bohoslužeb připravily s Gábinou přání na léto, abychom si nezapomněli odpočinout. Konec konců je to i v Bibli!

Snad jsme si to všichni vzali k srdci a načerpali přes léto spustu nové energie, o kterou se během školního roku budeme společně obohacovat.

Marta Študentová

Evangelický tábor Brtnice – 2017

Kdybych měla tento tábor popsat dvěma slovy, řekla bych: Naprosto skvělé. Už když jsme omylem vzali batoh z autobusu nějakému cizímu člověku, který s naší výpravou neměl vůbec nic společného, věděla jsem, že tohle rozhodně nebude normální tábor. A měla jsem pravdu. Protože si nemyslím, že by se na normálních táborech běžně stávalo, že by na vás málem pustili vlčáka, lili si mléko do obličeje, strašili hlavního vedoucího (BIG BOSSE Ondřeje Macka) tím, že si jeden z jeho synů - Amos - vrazil klacky do kolena a tak... Stalo se tu hodně nepříjemných věcí, ale i hodně těch dobrých. Měli jsme tu například výborné jídlo a toho nejlepšího kuchaře (a to není jenom můj názor, věřte, že jsem se ptala i ostatních dětí z tábora, a ti říkali, že Pavel je nejlepší kuchař, a že máme štěstí, že máme tak skvělého kuchaře jako faráře) nebo skvělé vedoucí. Všichni jsme tu měli nějaké kamarády a nebylo člověka, který by byl vyčleňován z kolektivu. A v neposlední řadě se Pražáci naučili mluvit moravsky. Třeba já tak mluvím dodnes. Hodně jsme se tu nasmáli, teda hlavně pár kluků z Nosislavi, kteří na mě neustále lili ledovou vodu a já jim zoufale zdrhala. Tak se potom divte, že jsem o odpoledním klidu padla do postele! Nejdřív jsem se zoufale snažila táboru vyhnout, ale teď mám deprese z toho, že tam příští rok jedu naposled. Poznala jsem tam totiž lidi, kteří jsou naprosto skvělí a já to zjistila až teď a je mi to neskutečně líto. A myslím, že i když se nám všem nechtělo na VTHáčka (velké táborové hry) i přes ty divné pohledy cizích lidí na nás při rozvečice (no tak si představte bandu dětí v plavkách běhajících po městě!) a i přes ty natažené svaly to máme všichni stejně:

PŘÍŠTĚ JEDEME ZNOVU!!!!!!

Leontýna Sýkorová

Rakousko 2017 v Riedhof Hutte

Letos jsme naši tradiční společnou dovolenou trávili v Riedhof Hutte. Tradičně nám počasí přálo a tradičně jsme se měli moc dobře.

Káťa a Marek Tichých vybrali opravdu krásné místo, v ceně ubytování byly i některé lanovky a 3 hodiny za den ve vodním světě nedaleko autobusem či autem. Proto by se nám moc líbilo, kdybychom i příští rok mohli jet na stejné místo.

Letošní skupina byla velmi kreativní, každá služba v kuchyni si vymyslela svoji děkovnou píseň před večeří. Program byl také tradičně bohatý - povídání o životě prasátek s Gudrun, s Evou o madonách, s Handrijem o životním prostředí, kterému předcházela kvíz ve znalosti rostlin...

Tradice se vyplácí.

Marta Študentová

Kalendář na září 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 9. s VP 10. 9. 17. 9. s dětmi sboru 24. 9. (sborový zájezd Roudnice)	Pavel Ruml Pavel Ruml Pavel Ruml Lenka Ridzoňová
Biblická hodina	26. 9. v 17:00	
Děti	maminky s dětmi: 7. 9. v 9:30 21. 9. v 17:00	
Konfirmandi	15. 9. – čas bude upřesněn	
Mládež a dorost	12. 9. v 19:00	
X-cátníci	12. 9. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	byla 27. 8. po bohoslužbách	
Klub poznávání	14. 9. Téma: Úvahy řeckých filosofů o umění.	
Hodina pohybu	25. 9.	
Křeslo pro hosta	21. 9. v 19:00, Věra Sosnarová	
Staršovstvo	7. 9. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30 – zahájení bude upřesněno	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 24. 9. 2017.

Říjnové číslo vyjde 1. 10. 2017.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**

SOUTERRAIN Říjen 2017

Pět set

let uteklo od doby Martina Luthera. Toto kulaté výročí tzv. světové reformace si připomněly církve napříč kontinenty.

Škoda, že se nepodařilo naplnit sen prof. A. Molnára, který chtěl naučit historiky i svět dělit reformaci na první a druhou – tedy českou a světovou. Myšlenka jednoduchá a geniální, z níž mělo být zřejmé, že reformace byl (a je) proces, a že byla (je) dílem Ducha svatého.

Nicméně Duch svatý si ke svému dílu používá konkrétní jednotlivce, a tak se právem letos vše točilo kolem bratra Martina. Německé církve oslavám věnovaly celý rok a soustředily je do Wittenbergu, správně Lutherstadt Wittenberg (od r. 1938). Byla zde připravena světová výstava, kterou mohli navštívit i účastníci letošního květnového Kirchentagu z Berlína.

Výstava byla krásná. Kolem celého městečka jsou parky, které byly rozděleny do sedmi částí a naplněny zajímavým, bohatým a atraktivním obsahem dle jednotlivých oblastí – Uvítání; Spiritualita; Mládí; Spravedlnost, mír a ochrana stvoření; Globalizace a jeden svět; Ekuména a náboženství; Kultura.

V „ekumenické“ části parku se nachází háj listnáčů, které tam během roků vysazovali zástupci jednotlivých církví. Našel jsem si ten náš a s překvapením zjistil, že jej jménem ČCE vysazovala far. Lenka Ridzoňová. Vyfotil jsem se u něj i s kolem, které jsem si na den půjčil, a Lence fotku poslal. Okamžitě s radostí odpověděla, že je ráda, jak krásně „její“ strom roste. Nešlo nenavštívit „Panorama“ – panoramatický obraz Wittenbergu z Lutherovy doby, bývalé městské vězení proměněné ve výstavní síň, všechny slavné kostely (s tezemi v bronzu, s oltářem s Cranachovými obrazy, freskou s rabínem mezi podsvinčaty jako doklad hrůzného postoje k židům), Lutherův dům s vyznačeným místem jeho pracovny s výhledem na Labe apod.

Obsah čísla:

1-Pět set | 2-Výtah z jednání staršovstva | 4-Lutherovy teze | 10-R jako reformace a R jako Ratiboř | 14-Jak jsme v Ratiboři sázeli jablko... | 16-Hlad'te své rodiče | 17-Co projednávalo zastupitelstvo... | 19-Jubilanti v říjnu | 20-Už víme, jak to "bejvávalo" | 20-Sborový zájezd do Roudnice | 24-Kalendář na říjen 2017

A už vůbec jsem nemohl přeskočit „žehnajícího robota“. Stal se velkou atrakcí této výstavy, na kterou se stály i fronty. Byl instalován poblíž kaple a bohoslužebného zákoutí, kde se každý mohl zameditovat o úloze člověka na cestě víry i možnostech a nebezpečí techniky. Robot nabízel výběr několika druhů požehnání, mohl mluvit ženským i mužským hlasem, v několika jazycích a pak vám ještě vámi zvolené požehnání vytiskl. Zvláštní pocit stát proti mrkajícímu „železu“, které umí i aronské požehnání, a ještě k tomu zvedne obě ruce. Provokativní, zajímavý nápad, který dá každému prožít, že zkrátka v něčem „člověka nenahradíš“.

Weltausstellung 2017 in Wittenberg
World Exhibition 2017 in Wittenberg

Naše církve a Slezská církve a. v. měly na jeden víkend k dispozici výstavní prostory, kde jsme mohli prezentovat naši slavnou – „první“ reformaci, bohatou církevní historii, zajímavou přítomnost a snad i slavnou budoucnost obou církví. Návštěvníků přišlo dost a neskrývali svoje nadšení, když dostali navíc ochutnat karlovské oplatky, becherovku, ale zvláště pak když jim k tomu hráli slezské „žestě“ nebo zpíval sbor br. Moravetze.

Pro Čechy je Wittenberg spojen hlavně se zprávou o jímavém příběhu hrdinného lachtana Gastona, kterého při povodni v r. 2002 voda odnesla z pražské ZOO a byl vyloven až právě tam. Je na nás evangelicích, abychom pro Čechy z wittenbergských „vod“ vynášeli i jiné zprávy – např. tuto: „To hlavní a základní na evangeliu je výzva, abys přijal a vyznal Krista jako naprostý dar, který ti Bůh daroval“.

A na závěr dnešní aktualita (25. 9.). Několik katolických teologů nařklo papeže z kacírství. Stalo se to poprvé od r. 1333 a jedním z důvodů je „bezpříkladná sympatie“ papeže pro „arcikacíře“ Martina Luthera...

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 7. 9. 2017 v 19:00

Křesťanská služba: - je třeba najít nové členy, kteří by byli schopni navštěvovat nemocné v nemocnicích či domovech důchodců.

Sřtedisko Diakonie Praha: - benefiční koncert 21. řijna,

- souhlas s novou volbou místo kooptace zástupců sřtediska Zvonek

Finanční záležitosti: - sbírka na celocírkevní křesťanskou službu 3. září t. r.

Vynesla 2 533,- Kč

- Památník toleranční doby podpořen krabicovou sbírkou během září.

Hospodářské záležitosti: - proběhla rekonstrukce klavíru

- práce v kanceláři pokračují, jsou ale náročnější, než předpokládáno. Je vymalováno, je hotová repase dveří, umyty žaluzie, obnoveny parkety v NŠ. Sedačku nahradíme a starou darujeme do Libštátu. V kanceláři – nová podlaha, rozhodli jsme, že také parkety.

- uvažuje se o výměně oválného stolu v místnosti NŠ za lavice různé výšky,

- byla vypracována studie ozvučení sálu.

Další úkoly:

- Církev v proměnách času III – text o Dejvicích připraví br. Mašek a spol.

- br. Mašek osloví dosavadní redaktory Souterrainu a zřídí celkový digitální archiv

- sbor se ujme administrace grantu na presentaci výsledků komise

„Truhlářská“, musí garantovat vlastní vklad 10 000,- Kč, br. kurátor vyzve další pražské sbory, aby přispěly.

- sborové internetové stránky – kontakty na faráře a spol. a číslo sborového účtu musí být viditelné na jedno kliknutí,

- budou menší kola při VP, třeba i více než 3, od adventu budou s kalíšky i ve 2. kole, další kola bez kalíšků, br. farář to vždy vysvětlí.

Z došlé pošty: - sborová zásilka ze SR

- závažné otázky z podnětu synodu (mj. změna názvu církve, úpravy Otčenáše a Vyznání) – nutno prostudovat a přizpůsobit tomu přípravu a program příští schůze.

Různé:

- konfirmandi budou 3 – konfirmační cvičení bude na přání rodičů v pátek odpoledne jednou za 14 dní,

- 1. 11. NP – koncert pro Milíčovu kapli - na Vinohradech od 19 hod,

- uskutečnila se návštěva br. faráře a kurátora u starosty Prahy 6,

- M. Prudký navštívil br. Drago Fišera, byl potěšen jeho stavem a rozhovorem s ním,

- ve sboru bude zřizován stálý prodej fairtradeového zboží z Obchůdku jednoho světa.

Lutherovy teze, uveřejněné 31. 10. 1517

1. Když náš Pán a mistr Ježíš Kristus řekl: „Čiňte pokání,“ (Mt 4,17) chtěl, aby celý život věřícího byl pokáním.
2. Těmto slovům nelze rozumět tak, že znamenala pokání svátostné, tj. vyznání (zpověď) a odpuštění udílených kněžími.
3. Avšak neznamenají pouze vnitřní pokání, neboť není žádné vnitřní pokání bez různého vnějšího umrtvení těla.
4. A tak trest za hřích trvá tak dlouho, jak dlouho trvá nenávisť k sobě (to je skutečné vnitřní pokání), a pokračuje až do našeho vstupu do nebeského království.
5. Papež nemá v úmyslu odpustit a nemůže odpustit žádné jiné tresty než ty, které udělil ze své vlastní autority nebo na základě kanonického práva.
6. Papež nemůže odpustit žádnou vinu. Může jen vysvětlovat a ukazovat, že bylo Bohem odpuštěno. Může samozřejmě odpouštět vinu v případech týkajících se jeho posouzení. Pokud by někdo pohrdal odpuštěním v těchto případech, zůstala by vina celá neodpuštěna.
7. Bůh neodpouští vinu nikomu, kdo se současně ve všech věcech nepokoří před knězem, Jeho zástupcem.
8. Církevní ustanovení o pokání jsou vložena jen na živé. Nic podle nich nelze ukládat umírajícímu.
9. Duch svatý v papeži je k nám vlídný, protože vždy dělá ve svých dekretech výjimku v případě smrti a nutnosti.
10. Z nevědomosti a špatnosti jednají ti kněží, kteří pro umírající ponechávají církevní tresty v očistci.
11. Názor, že církevní tresty mohou být přeměněny v tresty v očistci, je očividně koukol, který byl zaset, když biskupové spali. (Mt 13,25)
12. V dřívějších dobách byly církevní tresty udíleny před a ne po rozhřešení k prokázání opravdovosti pokání.
13. Umírající jsou smrtí osvobozeni od všech trestů, neboť již zemřeli církevním předpisům a dosáhli zproštění z jejich pravomoci.
14. Nedostatečné zdraví ducha, tj. nedostatek lásky s sebou nutně přináší strach, který je tím větší, čím menší je láska.
15. Tento strach a hrůza jsou dostatečné samy o sobě - nemluvě o jiných věcech - aby reprezentovaly trest očistce, protože to je velmi blízko hrůze zoufalství.

16. Peklo, očistec a nebe lze rozlišit podobně jako zoufalství, téměř zoufalství a jistotu bezpečí.
17. Zdá se, že u duší v očistci se snižuje hrůza a roste láska.
18. Zdá se, že nelze dokázat ani rozumem ani Písmem, že duše v očistci nemají možnost získat zásluhy, tj. růst v lásce.
19. Rovněž se zdá být neprokázané, že duše v očistci, nebo všechny z nich, jsou si jisté vlastní spásou, i když my si jisti jsme.
20. Pokud tedy papež vyhláší „úplné odpuštění trestů“, nemyslí odpuštění všech trestů ale jen těch, které sám udělil.
21. Hlasatelé odpustků tedy bloudí, pokud tvrdí, že papežské odpustky osvobozují a zachraňují člověka ode všech trestů.
22. Papež tedy neodpouští duším v očistci žádné tresty, které si měly podle církevních ustanovení odpykat v tomto životě.
23. Bylo-li by úplné odpuštění trestů vůbec možné udělit, pak pouze těm nejdokonalejším lidem, tj. velmi malému počtu.
24. To nutně znamená, že většina lidí je klamána úplným a vychloubačným slibem odpuštění všech trestů.
25. Moc, kterou má obecně papež nad očistcem, je stejná jako moc, kterou má biskup nebo kněz ve své diecézi nebo farnosti.
26. Papež koná správně, pokud vyhláší odpuštění duším v očistci, ne však mocí klíčů, kterou ani nemá, ale na způsob přímluvy za ně.
27. Pouze lidské učení hlásají ti, kteří prohlašují, že když cinkne peníz o dno truhlice, vyletí duše z očistce.
28. Je jisté, že když cinkne peníz o dno pokladnice, vzroste lakota a žádostivost, ale výsledek přímluvné modlitby církve je jen v ruce Božích.
29. Kdo ví, zda všechny duše v očistci chtějí být vykoupěny tak, jak známe z vyprávění o svatých Severinovi a Paschalovi.
30. Nikdo si nemůže být jistý pravostí své lítosti, natož pak odpuštěním všech trestů.
31. Tak vzácné jako opravdu kající se člověk jsou případy těch, kdo si opravdu kupují odpustky, tj. výjimečně vzácné.
32. Ti, kteří si jsou jisti vlastní spásou na základě odpustkových listů, budou spolu se svými učiteli navěky zavrženi.

33. Je nutné mít se na pozoru před těmi, kteří hlásají, že papežské odpustky jsou darem Božím, který lidem umožňuje usmíření s Ním.
34. Neboť tyto odpustkové listy se týkají výhradně svátostného pokání ustanoveného lidmi.
35. Ti, kteří hlásají, že lítost není nutná u těch, kteří chtějí vykoupit duši z očištěnce či získat zpovědní výhodu, kážou nekřesťanskou nauku.
36. Každý opravdu kající se křesťan má nárok na úplné odpuštění trestů, a to i bez odpustkového listu.
37. Každý opravdový křesťan, živý i mrtvý, má Bohem daný podíl na všech požehnáních a milosti Krista a církve, a to i bez odpustkového listu.
38. Nicméně odpuštění a požehnání papeže nemají být v žádném případě přehlížena a v opovržení, protože jsou, jak jsem již řekl, vyhlášením Božího odpuštění.
39. I pro nejvzdělanější teology je obtížné vychvalovat lidem spousty odpustků a současně kázat potřebu opravdové lítosti.
40. Skutečná lítost vyhledává a miluje tresty za hříchy, avšak množství odpustků tyto tresty zvolňuje a vede lidi k nenávisti k nim - nebo alespoň vytváří podmínky k tomu, aby je nenáviděli.
41. O papežských odpustcích je třeba kázat velmi obezřetně, aby lid neměl nesprávně za to, že je správné dávat jim přednost před ostatními dobrými skutky lásky.
42. Křesťany je třeba učit, že papež v žádném případě nemá v úmyslu přirovnávat kupování odpustků ke skutkům milosti.
43. Křesťany je třeba učit, že ten, kdo dává chudému nebo půjčuje potřebnému, koná lepší skutek než je kupování odpustků.
44. Protože láska roste skutky lásky a člověk se stává lepším, avšak kupováním odpustků se člověk nestává lepším, ale pouze se částečně osvobozuje od trestů.
45. Křesťany je třeba učit, že když někdo bez povšimnutí mine někoho v nouzi a pak věnuje své peníze na nákup odpuštění, nekupuje si odpustky od papeže ale rozhořčení od Boha.
46. Křesťany je třeba učit, že pokud nemají více peněz, než potřebují pro své rodiny, nemají mrhat penězi na odpustky.
47. Křesťany je třeba učit, že kupování odpustků je otázka svobodné vůle a ne přikázání.

48. Křesťany je třeba učit, že papež potřebuje mnohem více jejich modlitby než peníze. Udílí-li tedy odpustky, žádá spíše o horlivé modlitby než peníze.
49. Křesťany je třeba učit, že odpustky jsou užitečné pouze tehdy, když do nich nevkládají svoji důvěru, ale velmi škodlivé, pokud jejich vlivem ztrácejí bázeň z Boha.
50. Křesťany je třeba učit, že kdyby papež věděl o vyděračství kazatelů odpustků, radši by připustil, aby se bazilika sv. Petra rozpadla v prach, než aby byla vybudována z kůže, masa a kostí jeho ovcí.
51. Křesťany je třeba učit, že by bylo papežovo přání a povinnost prodat baziliku sv. Petra, aby dal peníze těm, ze kterých je pouliční prodáváci odpustků vymámili.
52. Je marné stavět svoji spásu na odpustcích, i kdyby jejich prodejci ba i papež sám ručili svou duší.
53. Existují nepřátelé Boha a papeže, kteří v některých kostelech zakazují kázat slovo Boží, aby se v jiných mohlo kázat o odpustcích.
54. Je páchána křivda Božímú slovu, pokud je v kázání stejná nebo dokonce větší část než jemu věnována odpustkům.
55. Je jistě záměrem papeže, že pokud jsou odpustky, které jsou nedůležitou věcí, oslavovány jedním zvonem, procesím či mší, pak by Evangelium, které je jistě největší věcí, bylo kázáno stovkami zvonů, stovkami procesí a stovkami mší.
56. „Poklady církve“, ze kterých papež uděluje odpustky, nejsou mezi lidmi dostatečně známé ani vysvětlené.
57. To, že odpustky nejsou pokladem časným, je zřejmé, neboť mnoho jejich prodejců je dále nedistribuuje, ale shromažďuje je.
58. „Poklady církve“, ze kterých papež odpustky udílí, nejsou ani zásluhy Krista a ani zásluhy svatých, protože ty stále i bez papeže působí vnitřnímu člověku milost a člověku vnějšímu kříž, smrt a peklo.
59. Svátý Vavřinec říkal, že pokladem církve jsou její chudí, ale mluvil v souladu s tím, jak bylo Slovo používáno v jeho době.
60. Bez unáhlení říkáme, že klíče církve, dané díky zásluhám Krista, jsou tím pokladem.
61. Protože je jasné, že papežova moc je sama o sobě dostatečná k odpuštění v jemu vyhrazených případech.
62. Skutečným pokladem církve je nejsvětější Evangelium slávy a milosti Boží.

63. Avšak tento poklad je přirozeně nejodpornější, protože první dělá posledními. (Mt 20,16)
64. Poklad odpustků je na druhou stranu maximálně přijatelný, protože poslední dělá prvními.
65. Takže poklady evangelia jsou sítě, do kterých se dříve lovili vlastníci bohatství.
66. Poklad odpustků jsou sítě, do kterých se nyní loví bohatství vlastníků.
67. Odpustky, které jejich kazatelé označují za největší milost, jsou jí opravdu, dokud přinášejí zisk.
68. Ve skutečnosti jsou však nejmenší milostí, jsou-li porovnány s milostí Boží a zbožností kříže.
69. Biskupové a kněží jsou povinni přijímat s veškerou úctou prodejce papežských odpustků.
70. Ale jsou ještě více povinni napínat uši a oči, aby tito muži nekázali své vlastní sny místo toho, čím byli pověřeni papežem.
71. Necht' je proklet ten, kdo mluví proti pravdě o papežských odpustcích.
72. Necht' je ale požehnán ten, kdo chrání před chtivostí a zvlí prodavačů odpustků.
73. Stejně jako papež spravedlivě hřímá proti každému, kdo škodí prodeji odpustků,
74. Mnohem více bude hřímá proti každému, kdo používá odpustky jako záminku, aby uškodil svaté lásce a pravdě.
75. Domnívat se, že odpustky jsou natolik mocné, že by přinesly odpuštění i tomu, kdo by spáchal nemožné a poskvnil matku Boží, je bláznovství.
76. My naopak říkáme, že papežské odpustky nejsou s to odstranit vinu ani za lehké hříchy.
77. Říkat, že i kdyby sám svatý Petr byl dnes papežem, nemohl by udělit větší milosti, je rouhání proti svatému Petru i papeži.
78. My naopak říkáme, že dnešní i jakýkoli jiný papež má k dispozici mnohem větší milosti: Evangelium, duchovní síly, dar uzdravování atd., jak je psáno. (1Kor 12,28)
79. Říkat, že kříž ozdobený papežským erbem, který je používán prodejci odpustků, je co do hodnoty stejný jako Kristův kříž, je rouhání.

80. Biskupové, kněží a teologové, kteří dovolí, aby se taková věc šířila mezi lidmi, budou se z toho muset zodpovídat.
81. Takové nespoutané kázání odpuštění dělá i pro učené muže obtížným uchránit posvátnou úctu, která náleží papeži, před pošpiněním a oprávněnými dotazy laiků.
82. Jako je: „Proč papež nevyprázdní pro svatou lásku a zoufalou potřebu duší očištěc, když osvobozuje nekonečné množství duší kvůli mizerným penězům, za které staví kostel?“ První důvod by byl nanejvýš spravedlivý, druhý je pak nanejvýš banální.
83. A dále: „Proč se mají konat pohřební mše a mše při výročí úmrtí kvůli mrtvým a proč neuvolní peníze uložené na tento účel, pokud je to špatné modlit se za vykopené?“
84. Nebo: „A co je to za nový pohled na zbožnost Boha a papeže, že za peníze umožní bezbožným a svým nepřátelům vykoupit z očištěc zbožné duše a přátele Boží, a neosvobodí radši tyto zbožné a milované na základě čisté lásky?“
85. Nebo: „Proč jsou již dávno anulované, dávno mrtvé a nepoužívané předpisy o kajícnosti nyní uspokojovány odpustky jako by nadále byly živé a v platnosti?“
86. Nebo: „Proč papež, který je dnes bohatší než nejbohatší z rodiny Crassů, nefinancuje výstavbu baziliky sv. Petra sám místo toho, aby používal peníze nejchudších věřících?“
87. Nebo: „Co papež uděluje těm, kteří mají díky své dokonalé lítosti právo na úplné odpuštění a požehnání?“
88. Nebo: „O kolik větší požehnání by přišlo do církve, kdyby papež dělal stokrát denně to, co dělá jen jednou, a uděloval odpuštění všem věřícím?“
89. „Vzhledem k tomu, že papež svými odpustky sleduje spásu věřících spíš než peníze, proč zrušil platnost již udělených odpustků a odpuštění, když měly stejný efekt?“
90. Potlačit tyto velmi trefné otázky laiků silou místo vysvětlování znamená vystavit církvi i papeže výsměchu jejich nepřátel a udělat křesťany nešťastnými.
91. Kdyby byly odpustky hlášány v souladu s duchem a vůlí papeže, bylo by snadné všechny uvedené námítky snadno vyvrátit, nebo by vůbec neexistovaly.

92. Pryč tedy se všemi těmi proroky, kteří lidu Krista říkají „mír, mír“ a přitom žádný mír není! (Jer 6,14)
93. Ať jsou požehnáni všichni ti proroci, kteří lidu Krista říkají „kříž, kříž“ a přitom žádný kříž není!
94. Křesťané mají být povzbuzováni, aby následovali Krista, svoji hlavu, skrze tresty, smrt a peklo.
95. A tak vcházeli do nebe prostřednictvím mnoha trápení a nespolehali na falešný mír.

Martin Luther, redakci zaslal Marek Světlík

R jako reformace a R jako Ratiboř

V encyklopediích se dočteme, že reformace znamená latinsky obnovení či opravu a byl to proces, který probíhal v západní církvi především v 16. století, jehož cílem byla náprava poměrů v církvi a návrat ke křesťanství nezátíženému tradicí. V průběhu reformace se vytvořily protestantské církve. Mně je sympatická charakteristika, že „reformace znamená znovu-odkrytí evangelia. I proto jsou protestanti nazýváni evangelíky. Reformátoři přinesli heslo „semper reformanda“, tedy požadavek, aby církev byla stále obnovována, které má kořeny u svatého Augustina a není náhodou, že asi nejslavnější z reformátorů Martin Luther byl v mládí augustiniánským mnichem. „Semper reformanda“ znamená tedy stále se měnit a na místě je otázka, „jak“? Odpovědí může být i „nechat se měnit“. A kým? - čím? Božím slovem. Evangelické církve tvořily a tvoří ve většině zemí světa menšinu, ale menšiny jsou často významnější, než by se zdálo. Chci připomenout, že při vzniku Českobratrské církve evangelické bylo sborů, reprezentujících luterskou tradici, s jejím vztahem k umění, které vede k oslavě Boha, mnohem méně, než sborů reformovaných. Ale tato menšina znamenala a znamená velké obohacení. Ve Slezsku, které bylo kdysi nazváno „perlou v české koruně“, a na severní Moravě působí dnes 21 sborů Slezské církve evangelické augsburského vyznání a význam jejího působení (včetně práce Slezské Diakonie) také přesahuje její početnost.

Křesťanská církev není jednou provždy hotová, ale stále znovu se vrací ke svému Pánu Ježíši Kristu a jeho radostnému poselství - evangeliu. To je dědictví reformace, jejíž významné výročí (veřejné vystoupení Martina Luthera před 500 lety) se naše církev rozhodla připomenout v původně luterském sboru v Ratiboři u Vsetína na Valašsku celodenním programem v neděli 10. září. Musím předeslat, že s ratibořským sborem spolupracovala na pořádání této velké akce celá obec:

dala k dispozici školu i budovu Obecního úřadu, kde se konala výstava ilustrací Lydie Férové, do organizace se zapojil místní Sbor dobrovolných hasičů. Právě jeho mladí členové hned při příjezdu do obce, kam se v neděli ráno najednou sjelo velké množství aut, rozptýlili svými schopnostmi organizace, velkorysostí, elegancí v komunikaci a svými úsměvy obavy řidičů z parkování. Nevím, zda jsem kdy kde zaparkoval tak radostně a s úsměvem. A teď již k programu: V 9:15 spustil v kostele dechový soubor z Oldřichovic, v 9:40 začalo „zpívání v kostele“ - evangelický chór Zlín (aneb ECHO), sbor založený a vedený celocírkevním kantorem ČCE Ladislavem Moravetzem - a v 10 hodin začaly ve velkém přeplněném kostele (stálo se i na rozlehlých galeriích) slavnostní bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně, vedené synodním seniorem Danielem Ženatým, který kázal na první verš páté kapitoly Pavlovy epištoly ke Galatským „Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.“, a místní farářkou (původem z polského Zelowa) Jarmilou Wierou Jelinek. Něco z luterské tradice jsme prožili ve společné liturgii, na níž se podílela řada bratří a sester: vstupní hudba, Trojiční pozdrav a přivítání, společný předzpěv, introit, společná píseň, vstupní modlitba, hudba, čtení z Bible, hudba, kázání, modlitba, společná píseň, pozdravy, píseň Martina Luthera „Hrad přepevný jest Pán Bůh nás“ v několika verzích, vysluhování Večeře Páně, nácvik nové písně „Zasvit' nám slunce pokoje“ (nápěv a text - jak jinak - Martin Luther), přímluvné modlitby, poslání, požehnání, společná píseň, varhanní postludium. Při sbírce při vycházení, určené na vydání nového zpěvníku naší církve, se vybralo přes 40 tisíc.

V poledne ani později nenechali ratibořští ani na vteřinu nikoho zapochybovat o své opravdu velkorysé pohostinnosti, ale o tom se snad rozepisovat nemusím. Opakovaně zdůrazňovali, jaký je to pro ně obrovský svátek, slavit výročí reformace právě u nich. V kostele, který před dvěma roky stál těsně před demoličním výměrem - hroutila se klenba a všichni statici s lítostí tvrdili: zbourat. Po dvou letech je nejenom klenba kostela natrvalo důkladně zajištěna, ale kostel vypadá po generální opravě - zvenku i zevnitř - jako „zbrusu“ nový. Nedívím se těm ratibořským, kteří to prožívají jako svého druhu zázrak.

V 13:15 byl společně mnohými přítomnými, včetně členů synodní rady a ústřední církevní kanceláře, zástupců seniorátu, sboru a okolních sborů, předsednictva synodu, jakož i zástupců místní státní správy a samosprávy, zasazen vedle fary strom. Je to jabloň, která bude připomínat Lutherovu odpověď na otázku, co by dělal, kdyby dnes či zítra měl přijít konec světa. Z té poněkud absurdní odpovědi „zasadil bych jabloň“ (a ta pochopitelně nese plody až po

letech) lze vyčíst víru v to, že nic dobrého a smysluplného se neztratí a nepomine, i kdyby svět pominul, i v to, že vždycky má smysl udělat něco pro druhé - i když já sám už z těch plodů bezprostřední užitek mít nebudu.

Během polední přestávky měli návštěvníci také příležitost navštívit místní „Ratibořský Slavín“. Ten se nachází v horní části hřbitova, vlevo od kalicha na podstavci s nápisem „Kristus život náš“. Od začátku 19. století se ratibořští zabývali otázkou, jak důstojně vzpomínat na ty, kteří pro Ratiboř mnoho udělali. Proto založili na místním hřbitově v roce 1824 Slavín, kde měli být pochováváni především faráři a učitelé (školy byly často církevní). Jsou zde pohřbeni faráři Jan Lány starší, jeho synovec Jan Lány mladší, Bohdan Kalenda a Čeněk Dvořák, a pět učitelů.

Odpolední program začal ve 13:30 koncertem výjimečného souboru „Zvonky dobré zprávy“ z Kateřinic, dirigovaného místní farářkou. Jde o soubor dvanácti hráček na ruční zvonky (přesněji 49 zvonků a 39 trubkových zvonů), založený v roce 2011. To se prostě musí slyšet na vlastní uši, a když jsem je slyšel hrát poprvé, bylo to při zasedání synodu naší církve na Vsetíně v roce 2014, vůbec mne nepřekvapilo, že mají za sebou 140 vystoupení a že jsou opakovaně zváni na vystoupení do ciziny - mj. koncertovali v Evropském parlamentu ve Štrasburku. Pestré odpoledne pokračovalo od 14:00 pečlivě vybranými a připravenými (a proto i ukázněnými) pozdravy ze světa i z domova, po nichž následovalo originální divadelní představení nazvané „Xantipa reformace“. Domnívám se, že přirovnání Lutherovy manželky Kateřiny von Bora, bývalé jeptišky, kterou dali rodiče do kláštera v jejích šesti letech (!), k manželce řeckého filosofa Sokrata je vůči Kateřině nanejvýše nespravedlivé. Kateřina byla totiž osobností hodnou našeho zájmu, i když zemřela již dávno, před vánočními svátky v roce 1552, šest let po svém o 16 let starším manželovi, se kterým měla šest dětí, tři syny a tři dcery. Scénář představení, které se na mnohé žádosti přítomných bude v různých našich sborech hrát opakovaně již během podzimu, napsal branický farář Jaroslav Pechar, účinkoval divadelní soubor „Strašnická mládež“, jehož členové opakovali, že nejsou zdaleka jenom ze Strašnic.

Všechny přítomné pak v 15:00 zaujal velice pečlivě připravenou a živě přednesenou přednáškou o víře Martina Luthera farář Ondřej Macek z Nosislavi, který se Martinem Lutherem a překlady jeho děl dlouhodobě zabývá. V 15:30 zazpíval ratibořský pěvecký sbor a od 15:45 promluvil o „Luterství v Ratiboři“ spatra, výstižně a s přehledem emeritní farář Miroslav Frydrych, kterému je „teprve“ 89 let a jeho tělesnou i duševní svěžest by mu mohli mnozí mladší závidět. Narodil se v Ratiboři na faře a postupně farářoval v Odrách,

Bohuslavicích nad Metují, pak 23 let v Kolíně a konečně v Libenicích. V devadesátých letech byl seniorem poděbradského seniorátu.

Celé odpoledne i celodenní program uzavřelo v 16:00 slovo na cestu a požehnaní. Musím se ještě zmínit o tzv. „doprovodném programu“: Ve velkém stanu u kostela se během bohoslužeb konala nedělní škola pro děti od 4 do 10 let a od 14:00 do 16:00 interaktivní dílna pro děti bez omezení věku. Ve 13:00 a v 15:00 se konaly dvě komentované procházky na „Ratibořský Slavín“. Zájemci se během 30 minut dozvěděli mnohé o místním hřbitově, význačných osobnostech spojených s Ratiboří a historii sboru. Nechyběly ani ukázky kronik. V obecní galerii se konala výstava ilustrací Lydie Férové (rozené Stolařové) ke knize „O bouřce, Bibli a Lutherovi“. Po celou dobu oslav probíhala prezentace a prodej knih (a bylo opravdu z čeho vybírat - víme, co všechno naše církve publikuje?), rukodělný jarmark, a podávalo se občerstvení. Zahrála i cimbálová muzika.

Foto I. Hellerová

Očekával jsem mnoho a dostal jsem mnohem více, než jsem čekal. Dobře vím, že málokde je život sboru a život obce tak propojen, jako jsme to prožili v Ratiboří. Ale kdybych měl neděli 10. září shrnout pouze dvěma slovy, napsal bych: „Církev žije“. Pochopitelně díky svému Pánu a ne nám. Nepropadejme malomyslnosti.

Daniel Heller

Jak jsme v Ratiboři sázeli jablň...

...po slavnostním shromáždění na farské zahradě. Ano, vždyť jsme si tam připomínali pětisté výročí reformace Martina Luthera, a jak nám to i prezident Miloš Zeman svým projevem na zasedání OSN potvrdil: citoval údajná Lutherova slova: "Kdybych věděl, že bude zítra soudný den, ještě dnes bych zasadil jablň..." Ne nikoho z nás během té ratibořské slavnosti nenapadlo, i přes známá biblická napominání, že by se blížil soudný den. Ale ten úkon navazoval na celou slavnostní bohoslužbu a jistě i na kázání, kdy jsme byli upamatováni na nutnost vzájemné pomoci. Avšak pozor! Německá historiografie tento citát Lutherovi pouze připisuje. Ratibořské bohoslužby si však můžete dohledat na: http://www.rozhlas.cz/nabozenstvi/bohosluzby/_zprava/bohosluzba-ceskobratarske-cirkve-evangelicke-z-kostela-v-ratibori-u-vsetina--1753905
Doporučuji! Využijte elektronické verze Souterrainu a stáhněte si tento odkaz.

Nádherné že. To ale rozhlas již nezvládl přenést onu nezměrnou jedinečnost, věrme i Kristovy přítomnosti, jak si ji bezesporu všichni uvědomovali při vysluhování svatě večere Páně. A pak humor, ale i s touha mnoha z nás při sázení oné Lutherovy jabloně. No a potom pohoštění valašskými figály, kyselnicou, výtečnou domácí tlačenkou, domácí limonádou a samozřejmě i jiným cukrovím a pitím. Ale nejen tyto hmotné dary se při oslavách nabízely. I překlady díla Martina Luthera z počítače bratra Ondřeje Macka a sestry Hany Volné, k mání byla i sekundární lutherská literatura...

Během roku se v Česku konalo samozřejmě i mnoho jiných připomínek tohoto reformačního výročí. Stejně tak i v Německu. O Kirchentagu jsem v Souterrainu

již psal. Letošní byl zasvěcen, jak jinak, reformaci Martina Luthera. Probíhal po 4 dny v Berlíně, ale i v jiných městech, která mají vztah k Lutherovi, a přes noc na neděli se to veškeré stotisícové sejití přesunulo do Wittenbergu, do města vlastní lutherské reformace, kde se na Labských loukách konala závěrečná bohoslužba. Heslem celého Kirchentagu bylo ono Hagařino zvolání ve 13. verši v Genesis 16: "Bůh vševidoucí". Německý překlad toho verše zní: "Ty mě vidíš". "Hagar tak oslovila Boha a takové spolehnutí na Boha se vyskytuje i v Koránu, ale i v Novém zákonu", zdůraznili organizátoři sejití. A dále uvedli: "Bůh vševidoucí: Úkolem Kirchentagu pro nás všechny je, nahlížet navzájem na sebe tak, jak Bůh pohlíží na nás."

Během těch pěti dnů se konaly stovky biblických hodin, přednášek, divadelních scének i her, provádění po církevních památkách mimořádného významu, projektů, politických diskuzí, které již ve čtvrtek dopoledne uvedla naprosto vyprodaná debata u Braniborské brány Merkel-Obama, (na debatu s předsedou SPD, bývalým předsedou EU parlamentu M. Schulzem v Berlínském dómu jsem se nedostal,) a jiné a jiné. Spolkový prezident Frank-Walter Steinmeier diskutoval na téma: Lze ještě zachránit rozum? - zodpovědné jednání dnes. Či téma: Rozpad Blízkého východu - najdeme prostředky pro stabilizaci? A hudba! Koncerty, především gospelů. Veřejné zpívání z kancionálů - nádherné!!! A mnoho a mnoho dalšího. Za

všechno hodnocení uvedu několik názvů jednotlivých programů: Tajemství Wartburgu - napínavý muzikál o Lutherovi, Nezevľuj do nebe - reformace dnes- oratorium na Martina Luthera, Mluvit o smrti - schopnost vyjadřovat se o strachu a o zákazech, Jednání s demenčními lidmi, U Ahmeda - co je třeba pro vydařené soužití? Ekumenická bohoslužba žen, Radost a sexualita - mýty a skutečnosti, Vidíš mé stinné stránky - pokání, ohrožení, osvobození skrze liturgii, Cranach maluje Luthera - divadelní představení, Vegetariánství - křesťanská povinnost nebo nové náboženství? Bohoslužba v synagoze, Podívej se mi do očí - virtuální pohledy, Bílá tabule náboženství, Události v modlitebnách rozličných náboženství, Rytmy velkoměsta -od babylonské věže až po nebeský Jeruzalém,

Velkoměsto v církvi, od člověka k člověku, Zvládneme to - ale jak? - Integrace je běh na dlouhou trať. Tak do toho?! I liberální (úzkoprsý) duch - Jakým směrem se vyvíjí demokracie v středovýchodní Evropě? Jak mě vidíš? - autoportréty i pohledy na druhé ze strany muslimů a muslimek, Dát prostor náboženstvím – o pluralitě náboženských míst, Kde stojíš? Najdi si své místo! - Co je to azylová politika směřující k lidským právům? Mírumilovní husité - Česká vesnice v Neuköllnu, prováděl Henning Vierck, zakladatel Komenského zahrady v Berlíně Rixdorfu, Hagar, cizinka - Bůh, jenž mě vidí, Strach není žádný politický argument, Sedmdesát let projektu o rozdělení - 50 let okupace: Izrael a Palestina, neřešitelný konflikt? Blahobyt pro všechny - Německo mistr světa v exportu - je to globálně spravedlivé? Televizní seriály - velké příběhy naší doby, V jednom, ve dvou, společně - léčebná proměna náboženských poutí a jiné a jiné.

Toto je velice úzký výčet témat programu na Kirchentagu. A jak z něho vyčteme, téma toho sejití bylo i velice aktuální. Avšak ne, nedovolím si být ultimativní, je možné, že mi to uniklo, nicméně i přes pečlivé studium pěti set stránkové programové brožury jsem neobjevil jméno, které již před stoletím tolik a tolik k problému, jemuž se letošní Kirchentag přese všechno věnoval, tak nesmírně mnoho povědělo: Albert Schweitzer. Nezaznamenal jsem ani vzpomínku. Moc mi to chybělo a chybí: sad, který v tehdejší třetí světě německý pastor, lékař a varhanní virtuóz mimořádného významu, zasadil. Uvědomoval jsem si, jak jedna jediná osobnost byla bratřím a sestrám v daleké Africe nápomocná, jak on sám posílil tu oblast, aby se její mozky i svaly sílily a nevytrácely se kamsi..., jak na to upozorňoval prezident Zeman ve výše zmíněném projevu. I Naši pěvci uspořádali několik komponovaných koncertů na památku tohoto geniálního sadaře. Kdo neví, o kom píšu, vypůjčte si v knihovně knihu Albert Schweitzer: Lidé v pralese... Před půlstoletím! jsme v mládeži opakovaně pořádali programy o jeho osobnosti.

A i takové bylo náboženství Martina Luthera: přes všechna protivenství, která před něho jeho protivníci po celý jeho život stavěli, přes to všechno, smířoval rozjitřené strany, spojoval znesvářené osobnosti, že neměl ani čas na péči o sebe, až ho to, podle odborníků, stálo i život.

Foto a text Marek E. Světlík

Hlad'te své rodiče,

vzkazovala svým posluchačům pozoruhodná návštěva našeho dejvického Křesla pro hosta. Byla jím v měsíci září paní Věra Sosnarová, žena, která se po téměř dvaceti letech pobytu v sovětském gulagu vrátila do „civilizace“.

Tato dáma nám věnovala dvou a půl hodinový monolog plný informací, emocí, svědectví, slz i moudrosti. Neuvěřitelný příběh, těžko „zkousnutelný“, vedoucí k přemýšlení o člověku ... a jeho zvrácenosti; příběh o pekle, který inscenoval sovětský komunismus, kde cena lidského života byla nulová.

Paní Sosnarová nám mj. vyprávěla o smrti své matky, která v táboře zešílela a jako jediné řešení nesnesitelné situace zvolila zabití obou svých dcer. Sestry se probudily, když v noci nad nimi stála se sekerou v ruce. Stačily utéct a druhý den ráno našly mámu zastřelenou za barákem; její krev přimrzala k bahnu. Její tělo ukryly v lese a na jaře, když rozmrzla půda, ji pochovaly.

Mezi jejími závěrečnými slovy či výzvami k lásce k vlasti, rodině, zazněla i věta z nadpisu – hlaďte své rodiče. Kromě svého jedinečného svědectví zanechala pro naši knihovnu svoji knihu „Krvavé jahody – Příběh ženy, která přežila gulag“ i se svými věnováním.

Přemýšlel jsem během večera při pohledu na četné posluchače, zda by se naše Křeslo nemělo přejmenovat na „Dejvické křeslo pro hosta hostů“. Většina posluchačů totiž vůbec nebyla z našeho sboru; byli to hosté „zvenčí“, kteří o toto setkání stáli. My z vlastních řad už asi o ně tolik nestojíme, když ani takovýto host s námi jednou za měsíc ve čtvrtek do sboru „nepohne“. Kéž by nás aspoň dostrkal k tomu, abychom občas pohládili své rodiče...

Pavel Ruml

Co projednávalo zastupitelstvo...

Ve čtvrtek 14. září 2017 Zastupitelstvo hlavního města Prahy jednalo o dvou peticích ve věci obnovení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí.

Petice občanů proti znovupostavení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze vznikla již v roce 2013 a byla odevzdána kanceláři primátorky hlavního města Prahy dne 21. 6. 2017 s více než tisícem podpisů (1048). Tím vznikla magistrátu povinnost ji projednat.

Téhož dne, 21. června 2017, vydal stavební úřad Prahy 1 rozhodnutí o umístění stavby označené Výstavba obnoveného Mariánského sloupu v Praze 1 na Staroměstském náměstí. Toto rozhodnutí bylo součástí územního řízení, k němuž se v dubnu a květnu 2017 písemně vyjádřily Církev československá husitská, historická společnost pro aktualizaci odkazu české reformace Veritas a spolek Exulant. Ústního jednání 9. 5. 2017 se zúčastnili Petr Melmuk a Eva Melmuková za společnost Veritas. Stavební úřad je však nepřipustil za účastníky řízení a k jejich vyjádření ani k předchozím písemným námitkám nepřihlédl.

Hlavní město Praha jako vlastník pozemku souhlas k umístění sloupu dalo již v roce 2013. Zdálo se, že obnovení pomníku již nic nebrání. Mnozí si kladli otázku: dá se s tím ještě něco udělat?

V reakci na rozhodnutí stavebního úřadu se koncem července objevila internetová petice proti obnovení sloupu, jejímž autorem je David Loula, kazatel KS ve Žďáru nad Sázavou. Tato petice si kladla za cíl ovlivnit jednání zastupitelů a k 14. září ji podepsalo téměř 1700 lidí. Podobný otevřený dopis s 56 podpisy byl rozeslán zastupitelům 11. září. Podkladem pro jednání zastupitelstva však byla první uvedená petice, kterou představila její mluvčí, spisovatelka Lenka Procházková.

Druhá petice, kterou zastupitelstvo projednávalo, byla formulovaná jedinou větou v několika jazycích jako prosba: Prosim, ať může být postaven mariánský sloup se sochou Panny Marie na Staroměstském náměstí v Praze. Měla 3048 podpisů a přednesl ji sochař Petr Váňa.

Program zasedání byl upraven tak, že projednání petic přišlo na řadu v 19 hod. Schůze byla hojně navštívená. Do diskuse se mohl přihlásit každý příchozí s trvalým bydlištěm v Praze. Seděla jsem vedle Petra a Evy Melmukových a sestry Žofie Vobrové, jiné evangelíky jsem na místech pro veřejnost neviděla. Sestra Melmuková byla připravena přednést vyjádření za společnost Veritas, ale nakonec je přečetla sestra Vobrová, která bydlí v Praze. Do veřejné diskuse se přihlásilo celkem 23 přítomných, střídal se příspěvky zastánců i odpůrců obnovení pomníku. Další rozpravy se zúčastnilo 17 zastupitelů. Průběh jednání je zaznamenán a na webu HMP lze najít podrobný záznam. Tři hodiny večerního jednání tu jsou zachyceny na stranách 125 – 159, bylo to jednání zajímavé a napínavé. Stojí za zmínku, co o chvíli později řekl zastupitel Jakub Michálek při projednávání jedné z dalších petic: „...Myslím si, že v rámci řízení ... je nutné, aby Zastupitelstvo, nebo někdo formuloval zájem hl. m. Prahy. Pokud my neřekneme, jaký je zájem, zase si tam úředníci budou moct napsat, co budou chtít, jako když se schválil Mariánský sloup, aniž by o tom tady kdokoli v Zastupitelstvu věděl...“ (projednávání petice o překladišti v Malešicích, str. 174 záznamu dole).

Až v deset hodin večer došlo na hlasování. Původní připravené usnesení, kterým by zastupitelstvo obě petice pouze bralo na vědomí, nebylo přijato. Pak přišel na řadu další návrh usnesení, podle něhož Zastupitelstvo hlavního města Prahy „nesouhlasí se záměrem obnovení tzv. Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze a ukládá Radě HMP učinit všechny právní kroky vedoucí k rozvázání smluvních závazků a k odnětí souhlasu HMP s umístěním tzv. Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v termínu 31. 12. 2017“.

Toto usnesení navrhlo společně šest zastupitelů, mezi nimiž jako první je uveden Matěj Stropnický. Bylo schváleno poměrem 36 hlasů pro, 6 proti, 4 se zdrželi.

Jak se ukázalo, petice měly svůj význam. Zastupitelstvo hl. města Prahy jako majitele pozemku vyjádřilo svůj názor na obnovení sloupu: se stavbou sloupu na Staroměstském náměstí nesouhlasí.

...a co není v záznamu

Výsledek hlasování hodně lidí překvapil. Když jsme odcházeli ze sálu, oslovil mě muž v hnědé bundě: „Víte, že ten váš Stropnický je zednář a satanista? A že Masaryk byl taky zednář?“ Jak se na něco takového reaguje? Představila jsem se mu jménem a podala mu ruku. On podanou ruku nepřijal a odmítl říci své jméno, neboť „nechce být zavražděn“. Kým? Mnou? No přeci těmi, se kterými jsem seděla. Na chodbě před zasedacím sálem to pokračovalo. Slyšela jsem: „rozpoutali jste třetí světovou válku, legalizovali jste násilí, jste agresivní... až budete umírat, budete Pannu Marii potřebovat“. Co s tím? Na to jsme nebyli připraveni.

To všechno říkala i jedna starší žena v červeném plášti. Podařilo se nám s ní dát do řeči, vysvětlovat rozdíl mezi Pannou Marií triumfální, vítěznou a trpící, jak evangelíci ctí a respektují Marii jako matku Ježíšovu. Že evangelíci i katolíci křtí ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého. A najednou to šlo. Dalo se říci: pomodleme se! Sestra Melmuková pohotově našla vhodná slova. A paní v červeném plášti si přála „ještě Otčenáš“. Modlili jsme se společně modlitbu Páně a chtělo se ji tam na té poloprázdné chodbě pěkně nahlas vykřičet! Ta paní se zaradovala, že vyslovujeme známé prosby, poznala, že poslední větu „neboť Tvé jest království, moc i sláva na věky“ u nich říká kněz. Rozloučili jsme se se sestrou v Kristu. Možná pak o tom pověděla i té paní v bílé bundě.

Anna Hejlová, psáno pro Souterrain

Jubilanti v říjnu

Věra PRAŽÁKOVÁ	92 let	Jitka ŠIMONOVÁ	80 let
Eva RYCHETSKÁ	90 let	Libuše ŠPALJOVÁ	75 let

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho.

Žalm 37,5

Už víme, jak to “bejvávalo”

Poslední srpnovou sobotu jsme se vrátili z týdenního pobytu seniorů v Letním táboře Komenského v Bělči nad Orlicí. Bohatý program v milém prostředí, obětavě organizovaný Pavlem Proskem a jeho manželkou Janou, zahrnoval i čtení z vybrané publikace většinou pro ty, kteří se nemohli zúčastnit procházek v okolí tábora.

Loňského roku jsme četli o putování bratra Z.Susy do Říma, letos jsme se střídali v četbě paměti Františka Dědiny (1834-1914), vydaných r. 2016 městem Dobrovice pod názvem “Bejvávalo”.

Autor, rolník ve Vinařicích a později mlynář v Podčejku u Mladé Boleslavi, zde vedle poutavého vyprávění osobních zážitků a zkušeností jedinečným způsobem popisuje život na Dobrovicku - v blízkosti Mladé Boleslavi v 19.století - lidové zvyky, kroje, písně, ale i radosti a starosti vsedního dne našich předků, vše zachyceno osobitým jazykem tamnějšího kraje.

Je velmi poutavé číst v naší době, jak to bylo za časů poddanství, jak to bylo ve škole za časů roboty, jak prožíval tehdy 14ti letý autor poslední den roboty, jak se vykoupil z odvodu na vojnu, jak probíhaly námluvy a slavná svatba, jak se žilo novomanželům u rodičů a pak na vlastním, ale také jak obtížná byla doprava z Mladoboleslavska do Prahy, když nebyla železnice... Mimořádně zajímavé jsou také zážitky autora a jeho blízkých z prusko-rakouské války roku 1866, včetně oné velké bitvy u Hradce Králové. Seznamujeme se s osudy velmi aktivní rodiny až do počátku 20. století, včetně tehdejšího společenského dění.

Celá publikace je zakončena zajímavým srdečným doslovem autorovy pravnučky, naší vážené sestry Lídy Janské (roz. Dědinové).

Dušan Čurda

Sborový zájezd do Roudnice

Na výlet do Roudnice a okolí jsme vyjeli v hustém dešti. Obdivovala jsem všechny, kteří statečně dorazili na místo srazu. Vtipkovali, že pojedeme ŠtudentAgency, ale přijel autobus Guliver.

Cestou do Roudnice ještě dešť zhoustl, ale my pevně věřili norské předpovědi počasí, že odpoledne bude JEN zataženo. Dokonce i hora Říp se chovala jako hora, byla zahalená do mraků.

Město Roudnice si svého evangelického kostela cení, uvádí ho na svých webových stránkách jako historickou památku. Bohoslužbu vedl Joel Ruml, na kterého jsme se těšili spolu s jeho bratrem Pavlem, který sice vše spískal, pak ale chytil pořádnou rýmičku a musel zůstat doma v posteli.

Roudnický sbor se na nás opravdu pořádně připravil, hostina po bohoslužbách byla ohromující, až nám bylo stydno, že musíme uhánět brzy pryč. V 11 hodin jsme měli objednanou průvodkyni ve farním kostele Narození PM a v bývalém augustiniánském klášteře. Naštěstí to nebylo daleko. Průvodkyně byla velmi znalá, byla zároveň i kostelnicí, tak jsme si prohlédli i zázemí kostela, zatopený sklep, ambit bývalého kláštera zničeného husity a proběhli jsme i kavárnou, kterou tam otevřeli. Rozhodně doporučujeme k návštěvě. V příštím čísle uveřejníme naše společné foto, fotil nás totiž sám František z Assisi, teda jeho představitel, sympatický mladý herec, který má Františka moc rád a nastudoval o něm představení jednoho herce. Z klášterní zdi pak vytéká ven železitý pramen, podle kterého Roudnice dostala své jméno.

Už byl ale čas nastoupit do autobusu a jet do Krabčic na oběd. Po něm nás sympatický pan ředitel Aleš Gabrysz provedl střediskem. Byli jsme překvapeni, jaká úroveň péče tam je, jaké mají vybavení - třeba koupelny pro lidi s Alzheimerem, vypadá to tam jako ve wellness špičkového hotelu. Úroveň péče, vybavení a ještě k tomu i cena nás naprosto překvapily. Přivezli jsme s sebou letáky, tak si můžete alespoň počíst. Na jedněch dveřích jsme našly cedulku „Věra Ondrová“, chvíli jsme váhali, ale asi kratičká a trochu překotná návštěva by ji spíš rozhodila, určitě se za ní vydáme v nějakém menším počtu a s trochou klidu.

Čas v ten den byl docela neúprosný, připadala jsem si jako ošklivý dráb, který pořád někoho popohání, ale mé ovečky měly pochopení. V Krabčicích jsme nechali tři sestry, které si potřebovaly odpočinout a málem ještě sestru z Vinohrad, která s námi jela. Naštěstí vyběhla včas a mávala na nás, takže se výstupu na horu Říp zúčastnila s námi všemi. Opravdu nepršelo! Výstup není úplně zadarmo, jedna část je dost prudká, takže jsme nahoře uvítali otevřený stánek s rakovnickou jedenáctkou.

Pak už jen návrat k autobusu a cestou zastávka v Libkovicích, kde nám náš kurátor podal výklad o vzniku sboru a kostela s údajně nejstarší věží.

Do Prahy jsme se vrátili spokojení, možná trochu unavení, a včas. Tak zase za rok, navštívíme Vysokou se snad už upraveným Památníkem toleranční doby a něco k tomu přidáme, když se nám ten výlet tak podařil.

Marta Študentová

Krabčice pod Řípem - a co je okolo?

Dlouhá léta vím, že v Krabčicích je cosi jako domov důchodců pro seniory ze sborů, kteří se už o sebe nedokáží postarat. Ale podrobnosti scházely.

Sborový výlet v neděli 24. 9. 2017 na Podřipsko měl pět cílů: hezký kostel v Roudnici nad Labem, na dobrém místě, se zřetelným nápisem, že je to Chrám

ČCE. Na začátku 20. století, ještě před 1. válkou, začali se stavbou v srpnu, a za rok na podzim už slavnostně otevírali. Mnoho darů na stavbu přišlo z německých sborů, jak vyprávěl bývalý farář pan Bartoš. Architekt se dokázal oprostít od tradice: varhany jsou vpředu nad stolem Páně, i kůr pro zpěváky tamtéž, takže zpívají k lidem, ne jim za zády.

Několik informací od současného administrátora sboru, Joela Rumla, včetně té o malém početním stavu členů ve sborech v Ústeckém seniorátu. A na závěr bohaté pohostění od sester ze sboru a naše pozvání, aby zase příště Roudničtí navštívili nás v Dejvicích.

Bývalý klášter v Roudnici stojí za návštěvu, ale jeho popis by byl zde moc dlouhý.

Ten hlavní cíl byl Domov odpočinku ve stáří v Krabčicích Diakonie Českobratrské církve evangelické. Všude se totiž můžete podívat sami, ale jen po předchozí dohodě na úrovni sboru můžete v Domově v Krabčicích dostat nejprve oběd – dobrá příležitost k rozhovorům mezi námi výletníky, a potom projít komentovanou prohlídkou, kde pan ředitel Mgr. Gabrysz, nám ukázal oddělení „Vážky“. Asi neuhodnete, kdo ji má ve znaku. Lidé křehcí jako vážka, zastaví se na místě a stojí, pak nejednou frnk a vydají se jinam, ani nevědí kam – lidé s Alzheimerovou chorobou.

Všude čisto, s klienty jsme se zdravili a ti, kteří nás vnímali, měli zjevně radost. Nahoře pěkná kaple. Zajímavá čísla – náklad na 1 lůžko je 27 000,- Kč měsíčně, klient platí 11 000,- Kč (přibližně), ale má-li malý důchod, tak i méně. Zbytek musí Diakonie sehnat na dotacích od státu – je to o nervy, většinou nakonec přijde potřebných 11 milionů ročně, ale mnohdy nejprve jen část, třeba 7 a zbytek je nejistý až do podzimu. Dotace od církve a půjčky od Jeronymovy jednoty jdou na rekonstrukce, ne na provoz. (Což je asi dobře, provoz by zřejmě dokázal spotřebovat libovolné množství peněz, a rekonstrukce by se stále odkládaly...)

Humanizace je na postupu – kdysi se třeba koupalo (klienti to sami nezvládnou) jednou týdně, všichni klienti v ten den. Dnes třeba 2x za den nebo „jednou za měsíc“, jak kdo z klientů chce. Technika koupání je sama obdivuhodná – vana stojí asi 70 cm nad zemí, na motorizovaném stojanu. Má nahoru odklápěcí bok, a tudy se klient přesune dovnitř. Když ošetřovatelka klienta sprchuje, voda se hromadí v polosedě u jeho nohou – a pak se motorkem vana může sklopit a voda nateče i na pánev a břicho. Nadlehčí ho a lze umýt i záda. To jsou tedy vynálezy! Nahoře nad vanou světlovody imitují oblohu s hvězdami, na stěnách pravá sůl v kvádrech.

A všim se vinula myšlenka pana ředitele: „Stavíme a organizujeme Domov tak, abychom pobyt v něm mohli s klidným svědomím nabídnout ne jen nám (my jsme třeba až moc skromní a leccos bychom překousli), ale našim rodičům. Fakt se jim to daří!

Výlet na Říp z Krabčic je asi na 2 hodiny, a téměř všichni účastníci se tam vydali. Obdivuhodné, že téměř všichni na vrchol i vyšli, ač věkový průměr účastníků zájezdu byl jistě nad 70 let.

Vedoucí jde vždy jako první! Foto K. Řežábek

A na závěr zastávka v Libkovicích pod Řípem, prohlídka prvního tolerančního kostela, kde postavili také věž - dřívě, než to zákon všeobecně u všech tolerančních sborů umožnil.

Na závěr myšlenka, která mne napadla po sdělení Jendy Maška, který jako průvodce den předtím vedl zájezd ze sborů z Moravy po tolerančních sborech Podřipska: je dobře se do sborů podívat nyní, dokud ještě existují, i když třeba s jen několika členy. Čas je neúprosný a je dobré ho využít.

Děkujeme tedy Martě Študentové za zorganizování, Jendovi Maškovi za průvodcovství – a budeme se těšit na další výlet, třeba právě po tolerančních sborech Podřipska. Je dobré využít čas – čas těch sborů, i čas náš. Čas k poznávání kostelů, budov a přírody, ale především čas k poznávání se a ke sdílení s lidmi, které sice ve sboru potkáváme, ale vlastně moc neznáme...

Karel Řežábek

Kalendář na říjen 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 10. Díkyčinění za úrodu s VP 8. 10. křest Terezy Horské 15. 10. N. pěvci – Den reformace 22. 10. 29. 10. 5. 11. s VP	Michael Otrfísal Pavel Ruml Pavel Ruml Pavel Kalus Pavel Ruml Tabita Landová
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	maminky s dětmi: 5. 10. v 9:30 5. 10. a 19. 10. v 17:00, Suchdol 13. 10. ve 14:00	
Konfirmandi	20. 10. – ve 14:30	
Mládež a dorost	10. 10. a 24. 10. v 19:00	
X-cátníci	10. 10. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	8. 10. po bohoslužbách	
Klub poznávání	Středa 11. 10. v 9:30 Počátky křesťanství v Čechách	
Hodina pohybu	2. 10. a 16. 10.	
Křeslo pro hosta	26. 10. v 19:00, Jakob Wilke - Válka ve východním Turecku v letech 2015/16	
Staršovstvo	5. 10. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 10. 2017.

Listopadové číslo vyjde 29. 10. 2017.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**

SOUTERRAIN Listopad 2017

Pět set jedna

let to bude od Lutherových thesí „vydaných“ na dveře kostela až budeme mít v ruce toto číslo našeho sborového časopisu „vydané“ pro nás na začátku listopadu.

Vzpomínky na výročí evropské reformace pomalu končí. Naše církve k tomuto výročí uspořádala v první den voleb v Senátu Parlamentu ČR konferenci, která se jmenovala „Martin Luther pro dnešek“. Měl jsem radost, že mezi účastníky nás bylo řada z našeho sboru – včetně prvního dejvického faráře br. Jana Čapka, který se více než šest roků účastnil práce v komisi Synodní rady pro výročí.

Hlavní dopolední přednášku přednesl vedoucí katedry církevních dějin ETF UK Martin Wernisch. Měl vyprávět o vlivu luterské reformace na české země. Nabízející se jakousi povšechnou historickou teorií či hodnocení však zkonkrétnil na portrétech několika farářů většinou spojených s naším středočeským regionem. Slyšeli jsme, jak inspirace Lutherem zasáhla do života jednotlivců a také pak ovlivnila život far, farností i obcí a měst. Sledovali jsme křivolaké lidské životní osudy farářů od výšin akademické Prahy až po nucené odchody někam do ústraní, kam nedosáhla moc a náboženské násilí. „Nudná“ historie nám dramaticky ožívala ve spletitých lidských osudech, které se často v jiných kulisách nápadně opakují.

Děkan ETF UK Jiří Mrázek ve svém krátkém pozdravu připomněl tradovanou Lutherovu thesi o upálené huse a o sto let později zpívající labuť. Zakončil řečnickou otázkou – „doufám, že oslavy pětistého výročí evropské reformace nebudou její labutí písní“?

Mně při tom napadlo, že dokola opakované reformační motto o církvi neustále se reformující možná trochu svádí k tomu, že se nás „myšlenky reformace“ osobně nějak příliš netýkají; že je to vlastně záležitost pro církve a církve. Martin

Obsah čísla:

1-Pět set | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Katolické hostie u stolu Páně? Nikoli, bezlepkové... | 4-Naše sny a přání | 6-Jak to děláš, že se s tebou dobře povídá? | 9-Připomenutí | 9-Jubilanti v listopadu | 9-Fenomén Masaryk | 10-Dejvické křeslo pro hosta v listopadu | 10-Biblická definice víry | 12-Kalendář na listopad 2017

Wernisch ovšem představil reformaci přes jednotlivé životní příběhy naprosto reálných lidí, jednotlivců.

Přeji nám, abychom si na počátku nového „půl milénia“ uměli připouštět i do našich osobních evangelických životů kus té prastaré touhy po neustále reformaci víry.

Byl to letos dobrý rok se vzpomínkou na naše praotce.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 10. 2017 v 19:00

Prosinec: - dětská slavnost 17. 12., všechny ostatní adventní neděle s VP, silvestrovské odpoledne letos nebude

Křesťanská služba: - s. Milada Pražáková opět v nemocnici, s. Ondrová v Diakonii Krabčice

- po rekonstrukci a úklidu bude na nástěnce přehled a výzvy k návštěvám - nejen pro KS

Středisko Diakonie Praha: - potvrzeno sloučení střediska Zvonek s ostatními středisky, příprava volby nové DR

- proběhlo otevření zahrady za hojně účasti i od nás

Finanční záležitosti T. Černoorský: - celocírkevní sbírky na KS (odesláno 2 533,- Kč) a na FSChP (7 002,- Kč)

- celocírkevní sbírka na JTD – uskuteční se na Den reformace, tj. 15. 10. 2017
- připojíme se k mimořádné celocírkevní sbírce pro Panzi Hospital, od 22. 10. do 26. 11.

- schváleno obnovení „Stavebního fondu“ – nutno patřičně prezentovat a dořešit způsob záúčtování

Hospodářské záležitosti - náklady na práce v kanceláři budou shrnuty v listopadu po dokončení prací

- výměna plynového kotle v bytě za 114 000,- Kč, proplatí SR

- nutné instalatérské práce zajistí do Adventu br. Hejl

Úkoly před konventem - konvent: sobota 11. 11. 2017, dáváme návrh změnu řádů, aby kaplani a jiní duchovní mimo službu na sborech mohli oddávat (za stanovených podmínek)

- Změny CZ, řádů a liturgických textů k rozhodnutí: schválena reorganizace pastýřských rad a znění kazatelského reverzu, neschváleno: statut poslance

synodu pro zástupce Diakonie, nová úprava modlitby Páně a vyznání víry, změna názvu církve.

Z došlé pošty a různé - schválen koncert souboru Syringa – v Dejvicích
2. 12. 2017 od 17:00 hod.

- připomenut režim topení v zimních měsících
- schválen příspěvek – vložné 100 Kč/os. na setkání učitelů NŠ 4. 11. v Praze
- schválen pronájem prostor pro zahrádkáře 1x za rok – 500,- Kč
- návrh na výstavu fotografií střediska diakonie v prostorách našeho sboru a o instalaci putovní výstavy o reformaci u nás
- uklízečka – diskuse ohledně výše ceny za provedení úklidu, doposud nouzově uklízí br. Volný zadarmo.

Katolické hostie u stolu Páně? Nikoli, bezlepkové...

Téměř se zdálo, že stůl Páně a vysluhování svaté Večeře Páně stane se ve sboru opět ústředním tématem k přemýšlení i k následným diskusím. Objevily se nám prý totiž u Večeře Páně „katolické hostie“.

Je to pravda, ovšem pouze částečně. Skutečně jsem tyto hostie koupil v římskokatolickém knihkupectví u sv. Vojtěcha v Kolejní ulici, ale nikoli proto, abych „čeřil hladinu“ čímsi katolickým, ale abychom dostáli smyslu Večeře Páně, kterou např. prof. Filipi nazývá ve svém knize hostinou chudých. Tedy hostinou, kde všichni „volní, žádný jat“.

Někteří z nás nemohou ze zdravotních důvodů jíst stravu s lepkem. Takový je i náš chléb, který vysluhujeme. Věděli jsme, že musíme při Večeři Páně taktně nabídnout také možnost bezlepkového chleba. Měli jsme i nejčistší úmysl používat bezlepkový chléb, aby mohl být lámán úplně stejně jako náš obvyklý. Žel, nebyly jsme schopni ani během jednoho roku jej zajistit – většinou jsme na to před první nedělí v měsíci zkrátka zapomněli – trochu bezohledně vůči těm bratřím či sestrám s dietou. Jednou jsem po ránu na poslední chvíli běžel vedle do obchodu koupit aspoň jako náhražku chléb rýžový.

Z tohoto důvodu jsme tedy rádi přijali pomoc od sesterské církve, která otázku přijímání pro lidi s bezlepkovou dietou řešila nejen teoreticky v dokumentu Liturgické komise ČBK v r. 2015 (dokument o Svatém přijímání a bezlepkové dietě), ale vyřešila hlavně prakticky, protože výrobu i distribuci bezlepkových hostií byla schopna pro církve (a tedy i ekumény) zajistit.

V této souvislosti vám, milí přátelé, ještě rád sděluji, že při Večeři Páně mnou vedené budou nabízeny a poskytovány kalíšky nejen v prvním, ale i ve druhém

kole. Staršovstvo s tímto mým úmyslem souhlasí, protože přijalo moje vysvětlení, že tak činím nikoli z důvodů čistě teologických, ale ryze praktických a pastýřských. Ze stejných důvodů, bude-li třeba, budeme vysluhovat i přijímat ve čtyřech kolech. Přijmete, prosím, laskavě toto moje vysvětlení i tuto skutečnost.

Jsem velmi rád, že je možné tyto praktické okolnosti vysluhování svatě Večeře Páně touto cestou sdělovat i vysvětlovat. Je to dobré hlavně proto, aby nás při slavení největší hostiny na světě nevyrušovaly „technikálie“, ale abychom mohli prožívat společenství s nejvyšším Hostitelem i bratrem a sestrou, kteří stojí vedle mě. Se svými obdarováními, ale také svými omezeními i limity. A já při tom svém slavení bratra či sestru „náhodou“ nepřehlédl ...

Pavel Ruml

Naše sny a přání

Člověk se často ptá: „Mohou se plnit naše přání? Jak si přát? Co si má člověk přát? Co si může přát?“

I já se často zamýšlím nad smyslem života a s tím spojenými tužbami a sny. Životní zkušenost mi říká, že ne každé naše přání je správné. Správné ve smyslu všeobecného užitku nejen pro mě, ale i pro mé okolí. Některá splněná přání mohou v samém důsledku ublížit i mně samotné. Jen já nedohlédnu na všechny důsledky s ním spojené.

Vychází mi, že při prosbách, při modlitbách je důležité mít pokoru. Pokoru před Bohem aneb chcete-li, před něčím, co nás převyšuje, co dlouhodobě sleduje naše životy, co zná naše záměry, plány a cíle a co kormidluje náš život. Nedávno jsem četla názor, že nejlepší je nepřát si nic. Že Bůh nad námi pro nás chce to nejlepší a že nás k cíli stejně dovede. Nedovedu posoudit, stačí-li to k naplnění života. Já svá přání mám, ale vždy je podrobuji drobnohledu pokory a posuzování, zda-li mé přání není sobecké, egoistické či dokonce hamižné. Pokud žiji svůj život a ne život někoho jiného, pokud naplňuji své životní poslání a dělám to bez omezování druhých lidí, je vše v pořádku. Zásada je tato: „Neublížovat sobě ani druhým“.

Ráda bych se podrobněji rozepsala o těch podivných událostech, které se člověku stávají a při kterých má člověk pocit, že se to nestalo jen pouhou náhodou, ale že neviditelná Boží ruka ho dovedla tam, kde si přál být. Mám několik zkušeností, při kterých mě mrazilo v zádech, při kterých jsem pocítila nevýslovnou radost, že Bůh o mně ví, že mé odměňuje, že pro mě chce to nejlepší, a že se zkrátka některé sny mohou vyplnit. Ty, které jsou čisté, nesobecké, mají v sobě ideály, jsou životodárné a souvisí nějak s našim životním posláním.

Pamatuji se, že jsem asi před dvěma roky sledovala v televizi dokument o jedné fresce kdesi v Itálii, ve městě Sansepolcro. Šlo o fresku Piera della Francesca Vzkříšení Krista. Jedná se o impozantní námět Boha vystupujícího z hrobu, který je expresivně ztvárněný na stěně zasedací síně bývalého domu radních. Údajně se před každým zasedáním před ní modlili.

Freska z r. 1460 má fascinující historii. Byla málem zničena za 2. světové války, ale důstojník britské armády zabránil bombardování města, protože o existenci fresky věděl. V minulosti četl o její nádhře a síle. Pamatoval si z popisu, že se snad jedná o nejkrásnější obraz na světě. Přitom ji ale nikdy na vlastní oči neviděl! Naštěstí Němci již město opouštěli a bombardování nebylo životně nutné, což on ale nevěděl. Po válce se stal pro Sansepolcro hrdinou, pojmenovali po něm dokonce ulici!

Ještě teď si vybavuji svoji frustraci z toho, že tu fresku nikdy nevidím. Jak bych se dostala kdesi v Itálii do pro mě neznámého města a ještě pronikla někam do historického domu, abych fresku viděla.

A hle - neuplynuly ani dva roky a já se letos přihlásila na květnový zájezd do Toskánska a Umbrie. Na fresku jsem už skoro zapomněla. Takže po příjezdu do Sansepolcro, který byl jako mnoho dalších míst na trase zájezdu, mně nic neindikovalo blížící se zážitek.

Jen někteří došli s průvodcem do místní galerie a zaplatili vysoké vstupné, i když do zavírací doby chybělo jen 35 minut. Nikdy to nedělám, ale snad kvůli minimu času jsem rychle listovala průvodcem galerie, který byl k zakoupení na pokladně. Jako nejzajímavější v galerii bylo doporučeno našim průvodcem především Vzkříšení a já se rychle zeptala paní, která hlídala vstup, kde tu fresku najdu. Ona mi ukázala, že musím projít tři sály vpravo. Vrátila jsem knihu na pult, nafasovala vstupenku od průvodce a běžela k fresce. Pořád jsem ale netušila, že jde o tu mou vysněnou. Že dům radních byl proměněn v galerii. Až jsem tam došla. Až jsem ji uviděla. To poznání mě úplně ochromilo. Dojalo až k slzám. Vůbec mi nevadilo, že je pod lešením, protože ji momentálně restaurují. Snad

právě proto bylo nutné si kleknout a vlastně skoro lehnout, aby byla vidět celá. O to větší zážitek to potom byl!

Ke mně se přidalo několik lidiček ze zájezdu. S jednou kolegyní, se kterou jsme se při putování Itálií potkávaly často u obrazů a fresek, jsme tam setrvaly dlouho v rozjímání.

Mohla bych jmenovat další podobné zážitky. Má je skoro každý. Jen si to uvědomit. Jen si to přiznat, že hodně věcí nezáleží na nás, ale na někom nad námi. Přeji všem, aby si uměli přát, aby jejich přání byla čistá a upřímná, a aby se jim plnila. Pamatujte si, že nesplní-li se Vám Vaše přání, splní se jiné, pro Váš život mnohem důležitější.

Jiřina Muzikářová

Jak to děláš, že se s tebou dobře povídá?

Dostala jsem otázku od Marty Študentové: „Jak to děláš, že se s tebou dobře povídá? Napiš něco o svém životě v církvi.“

Měla jsem štěstí. Narodila jsem se do evangelické rodiny. Kolébka Sixtů byla ve Velimi. V mém dětství jsme žili v Rostoklatech u babičky a mamincina svobodného bratra. Tatínek dojížděl do Prahy, do banky. Babička krásně a ráda zpívala, a tak mě ráno probouzela melodie některé „kostelní“ písně.

O babičce se tradovalo, že ke svým 6 dětem zvala v neděli odpoledne děti ze vsi, aby se darmo netoulaly po návsi. Vzala je na zahradu, vyprávěla biblické příběhy a zpívali všichni společně. Rostoklaty patřily do Kšel. Do kostela se jezdilo kočárem, v zimě landaurem, jednou i na saních. Byl to pro mne vždy zážitek. Zvuk podkov kočárových koní na českobrodské dlažbě, za městem do kopce k vysílače, pak vpravo dolů, serpentinou kolem hřbitova až do hlubokého údolí ke kostelu.

Farářem ve Kšelích byl Oskar Nagy. Děti chodily na bohoslužby spolu s dospělými. Když z kazatelny před Večeří Páně zazněla slova: „Kdo jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije“, byla ve mně opravdu malá dušička.

V Praze se pak chodilo ke Klimentu za seniorem Josefem Křenkem. Ještě mám památníček z nedělní školy s nalepenými obrázky. Později jsme chodili častěji k Salvátoru, kde jsem byla konfirmována Stanislavem Čapkem, střídavě i do Dejvic.

Za války byly v Dejvicích bohoslužby v 8 a v 9:15. Nevešli jsme se najednou do sálu. To už zde působil vikář Vilém Foltýn, se kterým měla maminka konflikt. Přihlásila jsem se do tanečních, což tehdy bylo pro evangelické děvče „hříšné“. Ona však byla toho názoru, že mne to nezkazí, ale naopak mi prospěje společenská výchova. Díky, maminko!

Kurs tanečních byl na úrovni, ve Sladkovského sále Obecního domu. S doprovodem gardedámy jsme tam byly dámy a pánové. Tam jsme se poznali s Čestmírem, mým budoucím manželem. Znovu jsme se setkali po 7 letech. Byl vystudovaný fyzik a připravoval se na doktorát. Vzali jsme se. Byl sice z katolické rodiny, ale po civilním obřadu nám požehnal v kostele u Klimenta salvátorský farář Miroslav Krejčí.

Starší syn byl pokřtěn ve Strašnicích Lubomírem Balcarem, mladší u Salvátora farářem Krejčím. Škoda, že tam byly křtiny až po bohoslužbách. Stáli jsme sami v tom velikém prázdném kostele. O co krásnější a radostné jsou teď křtiny v Dejvicích.

Čestmír se stal také československým evangelíkem. Trvalo mu to několik let, všechno myslel opravdově. Když onemocněl, působil už v Dejvicích Jan Čapek, který měl pro nás velké pochopení. S manželovou smrtí, bylo mu 39 let, jsem se nemohla smířit. Zas tu byl Honza, který mi přinášel odvalu a naději. Pro děti to bylo stejně zlé. Mladší se časem vrátil do nedělní školy, starší ne.

Čestovu přípravu ke konfirmaci vedl vlídný bratr farář Daniel Henych, můj oblíbený kazatel. Po něm přišel Miloslav Nekvasil. Obdivovala jsem ho, že v důchodu dokázal vystudovat bohosloví jako vděk za to, že dělal celý život práci, která ho bavila - režisér opery. Svému novému poslání se věnoval také celou osobou. Potom ještě dojížděl do několika opuštěných sborů. Ve všem ho podporovala jeho žena Jiřina.

Miloš Rejchrt mi dopřál poznat životní příběhy několika lidí. Zval do sboru své přátele z období disidentské činnosti. A co mimořádných zážitků mám ze zájezdu do Ženevy na pozvání bratra faráře Josefa Beneše.

Po prohlídce Dómu vystoupal v přilehlé kapli na kazatelnu bratr farář Prosek. Zářil radostí, že stanul na místě, odkud kázal Jan Kalvín. Pronesl pár slov a pomodlil se. Naše putování po městě a jeho historických památkách zachytil Zdeněk Adam na film.

Velmi oceňuji Hudcovy. Co vše dokázali zvládnout, je neuvěřitelné. Mám je, jako všichni, v živé paměti.

Z nejistého období čekání na nového faráře se stala doba poznávání. Díky kontaktům a úsilí Marty Študentové se u nás s Lenkou Ridzoňovou vystřídali různí faráři i kazatelé odjinud.

Nový farář Pavel Ruml je pro nás výhra. Setkala jsem se s ním soukromě na svatbě vnučky. Jsem vděčná, že jsem mohla prožít tolik krásných chvil v prostředí našeho sboru. Poděkování za vše patří Pánu Bohu.

Eva Muzikářová

OCHRANOVSKÝ SBOR JEDNOTY BRATRSKÉ
A
FARNÍ SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V PRAZE 2 - VINOHRADECH
VÁS ZVÖU NA BENEFIČNÍ KONCERT
VE PROSPĚCH

PROJEKTU OŽIVENÍ MILÍČOVY KAPLE
SMIŠENÝ PĚVECKÝ SBOR

NAŠI PĚVCI

PŘI FARNÍM SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
V PRAZE - DEJVICÍCH

VARHANY: **LUCIE NOVÁKOVÁ**
SBORMISTŘI: **LYDIE HÄRTELOVÁ**
FILIP H. HÄRTEL

TENTO KONCERT SE BUDE KONAT
DNE

1. LISTOPADU 2017
V 19:00 HOD

VE

FARNÍM SBORU
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ V PRAZE 2
VINOHRADECH
PRAHA 2 - VINOHRADY
KORUNNÍ 60

NA PROGRAMU BUDE:

JOHANN SEBASTIAN BACH :
JESU, MEINE FREUDE

ANTONÍN DVOŘÁK:
MŠE D DUR „LUŽANSKÁ“

VSTUPNÉ 100 Kč, STUDENTI A SENIORI 60 Kč

SVÉ PŘÍSPĚVKY MŮŽETE TĚŽ ZASÍLAT NA KONTO VEŘEJNÉ SBÍRKY ÚČET Č. 2200684514/2010
WWW.JEDNOTABRATRSKA.CZ WWW.FACBOOK.COM/MILICOVAKAPLE

Připomenutí

Milé sestry, milí bratři,

opět se blíží konec roku. Komu z Vás se dosud nehodilo zaplatit salár na letošní rok nebo další příspěvky na provoz našeho sboru, případně naší církve, připomínám číslo sborového účtu: 240 031 9773/2010. Podle zvyklostí v naší církvi se od členů s vlastním příjmem očekává salár ve výši 1 – 4 % ročního příjmu.

Pro rozlišení účelu plateb na bankovní účet používáme tyto variabilní symboly: pro salár 101, pro sbírku darů na Jeronymovu jednotu 102 a pro příspěvky na personální fond 103. Pro přispěvatele na Kongo je vyhrazen v.s. 200 a pro dary pro středisko Diakonie Praha v.s. 400 (zpravidla přeúčtujeme na účet Diakonie hromadně jednou ročně).

Variabilní symbol 112017 slouží pro současně probíhající celocírkevní sbírku pro nemocnici Panzi Hospital v Kongu, která pomáhá překonat následky násilí vůči ženám.

Jan Mašek

Jubilanti v listopadu

Zuzana PEŠKOVÁ

70 let

Zdeněk DVORÁK

70 let

Já s vámi jsem po všechny dny.

Matouš 28,20

Fenomén Masaryk

Výstava k 80. výročí úmrtí Tomáše Garrigue Masaryka.

V nové budově Národního muzea probíhá kvalitní výstava, která představuje TGM v uceleném pohledu. V sále je pět segmentů ve tvaru lipového listu: Tomáš, Garrigue, Masaryk, filosof, president. V druhém sále pak běží různé dokumenty, třeba záznam z pohřbu. Výstavu pak doprovází třetí část, ta se bude v průběhu měnit, teď tam je Hilsneriáda.

Výstavu můžete navštívit do konce ledna 2018.

Marta Študentová

Dejvické křeslo pro hosta v listopadu - 23. 11. v 19 hodin

Samira Sibai

narodila se v Československu, od pěti let ale žila v Sýrii ve městě Homs. Její otec je Syřan, matka Češka, vystudovala lékařství v Damašku, později žila v Egyptě. V roce 2014 se vrátila do Prahy a pracuje jako lékařka ve Fakultní nemocnici v Motole. Angažuje se v syrské otázce.

Zdroj:

<https://prazsky.denik.cz/pribeh-prazana/samira-sibai-nas-nejvetsi-spolecny-nepritel-je-nenavist-a-strach-20161206.html>

Marta Študentová

Biblická definice víry

Během setkání x-cátníků jsme si povídali na téma „víra“. Začali jsme „o víře obecně“, „o její historii“ a pak jsme přešli k „víře ve Starém a Novém zákoně“ a nakonec došli až k tématům „jak se víra rodí a jak roste“ nebo „víra a pochybnosti“. Nyní se chci zaměřit na „biblickou definici víry“.

Slovo „věřit“ nebo „víra“ se v Bibli vyskytuje ve všech rovinách. Přejíždí od víry obecné k důvěrnému společenství s Bohem. Víra a nevíra v Bibli se netýká Boží existence, ale týká se toho, zda mohu a chci Bohu důvěřovat a věřit v jeho slovo. Víra je základní rozhodnutí a smysl člověka, ve kterém nalézá Boha a sebe, svůj život, druhé a celou skutečnost. Věřit znamená, že člověk dává osobně sám sebe Bohu a bezvýhradně na něm zakládá svou existenci. Pak to není jen úkon vůle a myšlení, ale zahrnuje celého člověka a všechny oblasti jeho skutečnosti. Proto také nemá jen dimenzi osobní, ale také veřejnou. Víra je celek existence věřícího a zahrnuje naději a lásku, jimiž se realizuje. Tak nějak můžeme definovat víru.

Ale co je biblická definice víry? Je vůbec nějaká definice víry v Bibli? Bible není kniha pouček, nýbrž příběhů, takže nepodává přesné definice víry, ale příběhy, kde se víra nějakým způsobem popisuje. Přesto, kdybychom se chtěli slovní definici víry v Bibli co nejvíce přiblížit, nejspíše by to bylo první verš v jedenácté kapitole listu Židům. Je to docela náročný verš k pochopení a tudíž i k výkladu.

Nejprve v několika překladech: Víra jest základ věcí, jichž se nadějeme, a přesvědčenost o věcech, jichž nevidíme (překlad Františka Žilky). Víra pak je opodstatnění věcí, v něž se doufá, přesvědčení o skutečnostech, jež se nevidí (překlad Miloše Pavlíka). Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz

skutečností, které nevidíme (Český studijní překlad). „Opodstatnění věci, podstata, základ“ je překladem řeckého slova hypostasis. Jde o pevné ujištění, zásadní předpoklad nějaké skutečnosti, potom i uskutečnění a nakonec skutečnost sama. Výraz hypostasis se běžně používal ve starověkých papyrových obchodních dokumentech ve smyslu „stvrzení“ nebo „nároku“. Vyjadřuje představu něčeho, co je základem viditelných okolností a co je zárukou budoucího vlastnictví. Pak by víra mohla být jakýmsi vlastnickým dokladem věcí, jichž se nadějeme. Není úplně snadné vykladačsky a překladatelsky plně postihnout význam slova hypostasis, ale jisté je, že Žd 1:1 míří k významu „důvěry“, „jistoty“ na jedné straně a k významu „záruky“ na straně druhé.

Dalším klíčovým slovem v našem textu je výraz elegchos překládaný jako „důkaz“, „zřejmý projev“, nebo „přesvědčení“, vyjadřující myšlenku předložení dokladu – ověřovacího důkazu či potvrzení, které něco prokazují, a to zejména protiklad toho, co se zdá být momentální skutečností. Tento doklad tedy objasňuje něco, co dříve nebylo rozpoznáno, a tak vyvrací to, co se jako skutečnost pouze jevilo. Jinak řečeno, „důkaz“ neboli podklad pro přesvědčení je tak pádný či mocný, že se tomu říká víra.

Víra je spolehnutí na věci, o kterých zatím jen doufáme, že jsou; neboli je to ujištění o skutečnostech, které zatím unikají našemu pohledu. Tedy doufáme, že něco platí, že v tomto smyslu jsou věci budoucnostně reálné, jsou založeny dobře a věčně. Jinými slovy, víra se opírá o skryté, neodhalené skutečnosti, které hrají svou podstatnou roli. Prostřednictvím víry se to, v co doufáme, prokazuje jako skutečnost, je to jistota v to, co zatím nevidíme. Víra je orgánem, jímž člověk vnímá příslibené jako realitu, je samotným důkazem pro to, co nevidíme. Víra je lidský postoj, který se stává prostředkem, jímž se dokazují věci neviditelné.

Ve zbytku 11. kapitoly listu Židům následují osobnosti starého Izraele, a ve zkratkách představení, jak doufali, jak žili v naději a jak se ujišťovali o skutečnostech, které lidské oko nezachytí. Víra je jim podstatou a nadějí doufání a také ujištěním o skutečnostech, které neviděli. Viz Abrahám, který slyšel tichý hlas a šel, aniž sám přesně věděl kam. To vydání se za tichým hlasem, v kterém jsme rozpoznali Boží hlas, je víra. Je to vlastně poslušnost a odvaha tu víru následovat. Ve víře se člověk jakoby rozhoduje pro nemožnou možnost. Je zajímavé, že pravda a víra jsou u Hebrejů totožné. Pravda je spolehnutí na spolehlivé. Víru nemůžeme redukovat na spolehnutí, a přitom vypustit to spolehlivé. A pravdu nemůžeme redukovat na spolehlivé, a vypustit spolehnutí.

Martin Volný

26. 11. 2017 v 17:00 koncert EvangSwingu Svítání

Kalendář na listopad 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 11. VP 12. 11. křest s Wohrabové 19. 11. 26. 11. 3. 12. VP, 1. adventní	Tabita Landová Pavel Ruml Magdaléna Trgalová Ester Čášková Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	maminky s dětmi: vždy 1. čtvrtek v měsíci v 9, 30 7. 11., 16. 11. a 30. 11 v 17:00, Suchdol 10. 11. ve 14:00	
Konfirmandi	3. 11. a 24. 11. – ve 14:30	
Mládež a dorost	7. 11. a 21. 11. v 19:00	
X-cátníci	14. 11. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	26. 11. po bohoslužbách	
Klub poznávání	9. 11. v 9:30 Dopisy Marie Terezie jejím dětem, připravuje S. Hřebíčková	
Hodina pohybu	13. 11. a 27. 11.	
Křeslo pro hosta	23. 11. v 19:00, Samira Sibai	
Staršovstvo	2. 11. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 11. 2017.

Prosincové číslo vyjde 26. 11. 2017.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**

SOUTERRAIN Prosinec 2017

Advent a Vánoce

jsou tu. Je to příležitost k radosti a těšení se, ke vzpomínkám, k rozdávání dárků a k projevům lásky.

Radost můžeme mít z toho, že jsme se tohoto svátečního období dožili, a protože zde žijeme v relativním klidu, pohodlí i nadbytku. V dnešním divokém světě je to velmi vzácné. O to bezstarostnější či větší naše radost může být. „Přišlo k nám padlým spasení z pouhé Boží milosti ... víra zří k Pánu Ježíši, u něhož pomoc nejlepší“... Těším se moc na adventní věnce, adventní i vánoční písně (cituji z nich v celém tomto dopise), na slavnostní obličejky a radost dětí po jejich vánočním pásmu; na radost všech svých nejbližších i svoji vlastní. Těším se na dětskou vánoční slavnost, náš sborový adventní oběd a každou jednotlivou neděli i se svátostí. Vánoce a celý prosinec mě vždycky moc baví ☺.

Vzpomínat můžeme, když je na co. Snad většina z nás má vzpomínky v souvislosti s Vánoce a dětstvím krásné. A zkusme se při ohlédnutí nedívat kamsi daleko do minulosti. Co loňské Vánoce, advent, letošní rok? Léto, cestování, církev a sbor; každý den hojnost. Nebylo toho dost, co stojí za vzpomínku? A za vděčnou vzpomínku? Jsem moc rád, že my křesťané tomu, co zažíváme, někdy říkáme „Boží požehnání“. „Boha Otce všichni chvalme a díky jemu vzdávejme, z daru převelmi drahého“...

Rozdávat dárky je nádhera. Sledujete potají či okatě, co obdarovaný...??? Když dávám, většinou taky dostanu. Dostávat dárky je taky nádhera.

(S naší volejbalovou partou prožíváme při vánoční besídce radost z dárků dokonce trojnásobnou. Hrajeme hru, při které si během postupného rozbalování dárků můžete pak další vzít buď zabalený z pod stromečku, anebo od souseda, který už rozbalil a vám se líbí. Každý dárek může změnit majitele ještě dvakrát. Je to veliká legrace, a protože je to hra hraná v bezpečném prostředí přátel, je také

Obsah čísla:

- 1-Advent a Vánoce | 3-Výtah z jednání staršovstva | 3-Štavební fond | 4-Vzpomínky
- 6-Setkání učitelů nedělních škol | 7-Křeslo pro hosta - Jakob Wilke
- 8-Jubilanti v prosinci | 9-Křesťanská služba | 9-Náhodný posluchač | 11-Oznámení
- 12-Kalendář na prosinec 2017

velmi výchovná. Dárky jsou krásné, recesistické anebo takové, kterých se potřebujeme doma zbavit. Jarda nosí každý rok červené kapesní nože-rybičky; na letošek už jich prý moc nezbyvá. Tak to doplní o sortiment vodo-topo-plyn. O sprchovou růžici je vždy veliká „mela“. Faráři se zbavují přebytečných knih z knihovny. Hospodyně při úklidu v domácnosti také na leccos „cenného darovatelného“ narazí. Hrajeme, soupeříme, závidíme, přejeme – a radujeme se nefalšovaně. Protože o nic nejde; jen o radost být spolu a hrát si).

Letos vyšla čtvrtá adventní neděle na Štědrý den. Nechcete, bratři a sestry, přinést do sboru na bohoslužby každý jeden dáreček a dát ho sousedovi? Nebo někomu, koho třeba vůbec neznáte? A co kdybychom se neopakovali po „vtipných volejbalistech“ a přinesli jako dárek ne něco co nám zbývá, nebo co nám dokonce překáží, ale naopak co je originální a dá to práci vymyslet a připravit? Vždyť celé to vánoční rituální obdarovávání spustil přece ten nebeský Dárce. Tak se nechme překvapit, jak dopadne kostelní ranní štědrodenní trénink před večerní štědrostí.

Děkuji vám, za všechny krásné dary, které jste během tohoto roku přinesli, darovali a obětovali pro naše společenství, pro sbor Páně v Dejvicích. Přinášeli jste z toho, co jste dostali, přinesli jste hodně dobrého. Aby bylo dobra na světě víc.

„Pryč dejte seno, slámu, chlév, chci přinést náruč kvítí, ať vynikne ten vzácný zjev, můj Klenot ať se třpytí“. „Můj klenote ze všech nejvzácnější...“.

Pán Bůh dal to nejcennější, co měl. Daroval nám svého jediného Syna. Nedaroval nám nějaký přebytek, zmetek, něco, co překáží. Daroval všechno, daroval sebe. Daroval nám klenot.

Projevy lásky jsou kořením celého života. Z lásky jsme se většinou narodili; z Boží lásky určitě. Lásku jsme okusili a naučili se ji opětovat. Bez ní těžko na světě. „Žár lásky ve mně rozněcuj, chci zářit jako odraz tvůj, mé slunce nehasnoucí“.

Navzdory mé oslavě Vánoc, kterou jsem vám výše předestřel, vím, že mnozí lidé se na ně netěší, že jim třeba někdo bude chybět. Další jsou chudí, nebudou z nich mít nic, protože musejí hájit holý život. Jiným bez víry nedávají moc smysl, říkají: „jen konzum“. A konzumem a chlastem to celé začne i skončí. Jiní měli hrozné dětství, táta nebo někdo jim ublížil, týral je; v emočně exponované době – jakou Vánoce určitě jsou – je to znovu o to víc straší.

Na všechny noční můry, strachy, rány, ublížení je pouze jediný lék – láska ... a její projevy. Projevte letos svoji lásku nějak nově. I v tom nejobyčejnějším

vztahu, zaběhaném, plném zvyku lze vymyslet něco nového. Projevme svoji vynalézavost i ve svém vztahu ke svému sboru a lidem v něm. Jde vám to opravdu těžko – někomu, komu jste nikdy nic láskyplného neřekli – najednou říci, že si ho vážíte? Že ho máte rádi? Že ho léta uznáváte? Jen nebyla příležitost, to ze sebe vykoktat...

Ve složitém učení církve o svaté Boží Trojici se objevil nápad, že Vánoce jsou svátky Otce, Velikonoce Syna a Svatodušní jsou jasné...

Připravuji nám pro naše letošní adventní i vánoční kráčení Biblí seriál kázání na nejkrásnější Ježíšovo podobenství, jaké znám. Zvykli jsme mu říkat „O marnotratném synu“; jeden katolický teolog navrhuje změnu – „O dvou ztracených synech“. Naše letošní dejvické prosincové zvěstování bude znít jediným refrainem – „O milujícím Otci“. Když se jeden ze ztracených synů vrací domů, Lukáš popisuje tu situaci takto: „Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil“. Jeden z našich kazatelů rozpoložení otce z podobenství vyjádří naprosto výstižně – jak dávno už ho vyhlížel.

Z dávna jej vyhlížel; vyvolil svého Syna, který se zrodil z Otce přede všemi věky: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něho všechno je stvořeno. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe... (Nicejsko-cařihradské vyznání víry).

Největší výzvou duchovního života je přijmout, že tu jsme z lásky; bez zásluh, našeho nasazení a úsilí; že na nepodařené skutky našich životů přišlo Boží odpuštění. Vánoce jsou absolutně božíííí... Tak si je takové udělejte!

Děkuji Pánu Bohu i Vám všem – spolu s Vaším staršovstvem – za všechno dobré, čím jste obohatili životy druhých lidí i život našeho sboru. Přeji Vám – spolu se sborovou sestrou Martinou a Vaším staršovstvem – pokojné Vánoce 2017.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 2. 11. 2017 v 19:00

Křesťanská služba: - návrh zprostředkovat kontakt potřebných na lékaře (nemocní o sobě často nemluví)

- bazárek vynesl 4 816,- Kč.

Středisko Diakonie Praha: - poděkování br. Sýkorovi za práci, kterou věnoval přípravě, organizaci a pořádání pásma benefičních koncertů 21. 10., zisk cca 5 000,- Kč, doplníme sbírkou 12. 11. Do budoucna je nutné získat podporu jednotlivých sborů a pražské mládeže a pořadatelé se musí rozšířit co do počtu.

- informace ze zářijové DR, navrženo též zvýšit počet členů DR z 9 na 12.

Finanční záležitosti: - celocírkevní sbírka na JTD – 7 305,- Kč

- do konce listopadu mimořádná krabicová sbírka pro Panzi Hospital v Kongu

- náklady na úpravu sborových místností 90 924,- Kč. Zbývá dovybavit nábytkem.

- platba za nový kotel 114 500,- Kč - přefakturována UCK, opravy a servis topení přeúčovat nebudeme.

- náklady na „kávy a čaje“ – nutno zjistit, o kolik jde, a řešit

- podána žádost o grant MK ČR na „Dejvické křeslo pro hosta“ na 47 tisíc Kč.

Hospodářské záležitosti: - nutné instalátéřské práce – P. Hejl – stav – úkol trvá

- D. Molnár navrhuje provést kontrolu radiátorů

Další úkoly: - prodejní výstava obrazů Simonetty Šmídové od 1. 12. 2017 do ledna 2018.

- po Novém roce výstava fotografií střediska Diakonie v prostorách našeho sboru

- požádat o instalaci dvou putovních výstav u nás (o reformaci a „Evangelíci na Neratovicku“)

- uklízečka – v procesu, domluveno 2 000,- Kč čistého měsíčně

- ustavení komise pro sborový web – zatím K. Sýkora a M. Študentová,

- možné změny uspořádání bohoslužeb – jen otevřena otázka

- potřeba zklidnění přítomných před začátkem bohoslužeb – možnosti

- příprava vánoční hry dětí 17. 12. – J. Stoklasová s K. Härtelovou - výroba betlému

- informace o mimosborových aktivitách br. farářů

- pokračuje diskuse o zvidetelnění sboru a ozvučení sálu.

Stavební fond

Pamětníci budování nové modlitebny ve Wintrově ulici si jistě dobře vzpomenou na to, jak jsme ve sboru shromažďovali potřebné prostředky ve „stavebním fondu“. Dálo se tak už dlouho před zahájením stavby a také po jejím dokončení,

kdy zbývalo splatit půjčku od Jeronýmovy jednoty. Přírůstky fondu jsme pravidelně každý měsíc zveřejňovali (samozřejmě anonymně) v Souterrainu. Stékaly se tak dohromady příspěvky od jednotlivých členů sboru, občas formou až neuvěřitelného daru. Vydatné byly i příspěvky od zahraničních dárců.

Později, po doplacení půjčky a provedení posledních úprav (vitráže, nákup nábytku do místnosti NŠ) se malý zůstatek stavebního fondu převedl do běžného hospodaření sboru. Také se ukázalo, že z hlediska v té době zavedeného podvojného účetnictví se ani o žádný fond nejednalo – účetně to byla spíše účelová sbírka, ze které se ovšem průběžně čerpalo a jejíž zůstatek se převáděl z roku na rok.

Nyní se staršovstvo rozhodlo „stavební fond“ obnovit. Co nás k tomu vede? V posledních letech sbor vydatně investoval do zvelebení našich prostor. V předloňském roce to byla rekonstrukce farního bytu. Vloni jsme nově vybavili sklepní místnosti jako klubovnu pro mládež a hlavně druhý kroužek dětí z nedělní školy. A letos padlo rozhodnutí dát do pořádku podlahy nejen v místnosti NŠ, ale i v kanceláři. Výsledek je skvělý a máme z něj radost, ještě zbývá nově zkrášlené místnosti dovybavit nábytkem.

Všechny tyto akce dost zatížily náš sborový rozpočet, který je i bez toho dlouhodobě mírně deficitní. Samozřejmě, je lépe mít v pořádku, plně funkční a hezkou modlitebnu, než nechávat ležet peníze na účtu. Přesto však je zneklidňující, že se náš finanční polštář rok od roku ztenčuje. Tím spíše, že už léta plánujeme novou úpravu celého koutu u stolu Páně a uvažujeme o lepším zviditelnění našeho sboru na veřejnosti formou výraznějšího označení na fasádě domu. Krom toho, zařízení modlitebny již má svých 20 let a leccos si v příštích letech vyžádá výměnu. Máme tedy zato, že v této situaci má „stavební fond“ v našem sboru opět své místo. Prosíme, pamatujte svými dary na něj! A protože nejde jen o jednorázovou, ale spíše o dlouhodobou záležitost, vyhrazuje pro bankovní platby na stavební fond nový var. symbol 104.

Jan Mašek

Vzpomínka

Při nedávném sborovém výletu do Roudnice a do Krabčic jsme projížděli městečkem Kostomlaty. To ve mně vzbudilo vzpomínku na událost, která se v naší rodině předává po celé generace.

Jeden náš předek - prapradědeček mojí babičky - byl podle rodinného vyprávění i podle matričních zápisů Žid. Jmenoval se Herschl Pinkas a žil ve 2. polovině 18.

století právě v Kostomlatech. Byl podomním obchodníkem, chodil od domu k domu a prodával nitě, špendlíky, knoflíky a pod.

Jednou se vracel z pochůzky domů pozdě v noci. Když šel lesem, uslyšel nějakou melodii. Bylo mu to divné a jak šel dál, slyšel zpěv stále zřetelněji. Polekalo ho to, tak se schoval za nějakou skálu a jen opatrně vykukoval ven. Uviděl skupinu venkovanů, kteří tiše zpívali jakýsi chorál. Najednou ho napadlo, že snad to jsou zakázaní evangelíci, kteří se sešli k tajné pobožnosti. Pak začal nějaký muž číst cosi z bible a vysvětloval, že si tato slova máme vzít k srdci a žít podle nich. Byl to protestantský pastor, který přešel tajně hranice, aby posílil u víře své spolubratry. Nakonec oznámil, kdy se zas pokusí tajně přijít. Po společném tichém zpěvu se lidé začali rozcházet.

Na Herschla Pinkase tento zážitek velmi zapůsobil. Jistě věděl, že ti lidé svou účastí na tom shromáždění velmi riskují, a že jim to přesto stojí za to. Na příští oznámené setkání se zas tajně dostavil a tak se to opakovalo několikrát.

Pak přišel rok 1781 a císař Josef II. vydal Toleranční patent. Herschl Pinkas se rozhodl zažádat u vrchnosti o změnu náboženského vyznání a dal se zapsat mezi protestanty. Na důkaz celoživotní změny si vzal i nové jméno. Od té doby se jmenoval Jakub Kostomlatský. Byl pokřtěn a stal se evangelíkem 15. 7. 1786.

Jana Oliveriusová

Setkání učitelů nedělních škol

V sobotu 4. 11. 2017 se konalo celocírkevní setkání učitelů nedělních škol (NŠ). Toto setkání pořádá Synodní rada každoročně v různých sborech. Tento rok jsme se sešli v Jungmannově ulici na Synodní radě. Účastníků bylo asi 50, z našeho sboru jsme byli Anička Hejlová, Majda Hellerová, Marek Stoklasa a já.

Po prezenci a přivítání měla Lenka Ridzoňová úvodní pobožnost. V hlavní dopolední přednášce na téma „V hlavní roli Ježíš“ nám doc. Jiří Mrázek, děkan ETF UK (Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy), představil Ježíše v evangeliu podle Marka (které teď probíráme v NŠ). Pan doc. probral podrobně celé Markovo evangelium a zdůraznil určité prvky. Potom jsme se rozešli do 4 diskusních skupinek, kde jsme měli promýšlet tyto okruhy: Co je problematické v Ježíšově příběhu, co se mi nechce učit z Ježíšova života, co mě irituje v NZ, jak neupadnout do stereotypu při vyprávění Ježíšových příběhů. V „naší“ skupince jsme mluvili o tom, že je někdy mnohem těžší vyprávět oddíly z Nového zákona, než příběhy ze Starého zákona.

Po obědě (bagety, buchty, káva, čaj) následovaly tzv. odpolední dílny:

- principy heterogenní skupiny (Radka Včelná/Marta Sedláčková)
- biblické postavičky (Rut Kučerová)
- tábory / “mimokostelní“ děti (Pavel Wittner)
- aktivity pro věkovou skupinu 12 - 14 let (Filip Keller)
- nácvik písní z nového připravovaného zpěvníku (Ondřej Titěra)

Já s Majdou jsme se od Pavla Wittnera dozvěděly, jak v Evangelické metodistické církvi v Plzni pořádají tábory pro děti. Už dlouho pořádají tábory pro církevní i necírkevní děti a dále pořádají Dětské kluby na sídlištích - www.umc.cz/lochotin.

Na konec jsme se všichni sešli a společně zakončili toto setkání s Ondřejem Titěrou (členem Synodní rady) modlitbou a zpěvem písně z připravovaného zpěvníku.

Ivana Hellerová

Křeslo pro hosta - Jakob Wilke

Vě čtvrtek 26. října usedl do našeho Křesla pro hosta Jakob Wilke, není to tak úplně host, vždyť byl v našem sboru konfirmován a každou neděli se vidáme s jeho pražskou rodinou. Jakob nyní žije v Německu, je studentem blízkovýchodních studií a politologie v Tübingen.

Odtud se 2015 na rok přestěhoval do Istanbulu, kde začal psát pro webový deník A2larm a kulturně-politický čtrnáctideník A2. Zabývá se především konfliktem mezi tureckým státem a stranou kurdských pracujících (PKK) a efektem, který to má na regionální politiku.

Ivo Janoušek nám poskytl alespoň pár bodů z velmi zajímavé přednášky:

Od 20. 7. 2015 byla v jihovýchodním Turecku roční válka mezi Tureckým státem a stranou kurdských pracujících PKK, která vyhlásila v oblasti na západ od jezera Van autonomii. O tom hlavně dejvický host Jakob Wilke ve čtvrtek 26. 10. 2017 přednášel.

Turecko se již v 19. století snažilo vytvořit homogenní stát. Již tehdy se konaly genocidy na křesťanech (syrských, řeckých). Nešlo tedy jen o nejznámější genocidu Arménů v roce 1915.

Po první světové válce došlo k výměně obyvatelstva řeckého z Turecka a tureckého z Řecka.

V roce 1923 založil Kemal Atatürk sekulární Tureckou republiku, kde byly náboženské vlivy ve věcech veřejných silně omezeny. Dnes tuto prozápadní a sekulární politiku sledují kemalisté.

V roce 2000 byl zvolen Recep Tayyip Erdoğan, který byl původně islamista, který ale změnil názory, aby dosáhl většího vlivu. Měl zájem o vstup do EU a až do roku 2013 byl v Turecku relativní klid. Turci však byli nespokojeni, že kolem Erdoğanova se vytvořila klika jeho příznivců, kteří dostávali zakázky a korupce se rozbužela. Došlo k mohutnému protestu v Gezi-parku. V roce 2014 proběhla bitva s Islámským státem v Kobane.

Roli hraje JDG (parotistická mládež), která vystupuje proti uvolněnému oblečení, prostituci, drogovým dealerům. Dále v Turecku figuruje fašistická organizace Šedých vlků.

Turecko má cca. 80 milionů obyvatel, z nichž je asi 10-15 milionů Kurdů. Ti dosáhli 7-8-% ve volbách. Kurdové žijí v jihovýchodní oblasti Turecka a na sousedícím území okolních států. Celkem je Kurdů asi 30 milionů. Rádi by založili vlastní stát.

Kurdský jazyk je indoevropský jako perština, jsou sáfité. Turecký jazyk je urdský, jsou hanafité.

V roce 2016 proběhl v Turecku pokus o puč, který neuspěl. Erdogan toho využil k čistkám, při kterých bylo cca. 147 000 lidí propuštěno. Hlavně úředníků a vojáků, neboť armáda hraje významnou roli. Již před pučem měl Erdogan vybudovanou silnou loajální policii, která mu proti puči v armádě výrazně pomohla.

Jubilanti v prosinci

Věra ONDROVÁ	93 let	Miloslav FELČÁREK	75 let
Konstantin ANDROCHOWICZ	90 let		
Milada PRAŽÁKOVÁ	80 let	Drahomíra BOŠKOVÁ	75 let
Naděžda BLAŽÍČKOVÁ-HOROVÁ	75 let		
Alena MEDUNOVÁ	70 let		

V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství.

Izaiáš 30,15

Křesťanská služba

Sestra Tůmová, která dlouhá léta vedla nedělní školu v našem sboru ještě ve Wuchterlově ulici, vás všechny zdraví. Na fotce jistě poznáte i její dceru Milenu.

Sestra Ondrová, pravidelná návštěvnice našich bohoslužeb a biblických hodin je od léta v domově v Krabčicích. Také nás všechny zdraví. Na fotce je se svojí kamarádkou a sousedkou v domě Evou Soukupovou. ▶▶▶

Marta Študentová

Náhodný posluchač

(povánoční)

Ferda byl – s odpuštěním – ochlasta, slušně řečeno: nezřízeně propadl alkoholu. Sotva se ráno zvedl z postele, už se sháněl po pivu. I přes den a zvláště večer nevynechal žádnou příležitost, aby se povzbudil nějakým tím panákem. Cigaret se kupodivu ani netknul, měl v dobré paměti, jak si ještě za socialismu léčil ve Vysokých Tatrách kavernu v plicích.

Byl poslední den v roce a před svátečním volnem se v zaměstnání hodně pilo. Když se Ferda vymotal kolem kumbálku nočního hlídače z brány podniku, byla už tma a foukal studený vítr. Nohy se mu divně pletly a nebyl si docela jistý, kterým směrem se má vydat k domovu.

Právě však, když se pokoušel správně se orientovat, ozval se vedle něho ženský hlas: „Mám vás někam dovést?“ V matném světle, které vrhala vzdálená lucerna, rozeznal už letitou ženu. „Pro mě za mě, zaveďte mě, paninko, kam chcete! Hlavně, aby tam bylo teplej než tady!“ Žena se zavěsila do jeho paže a zvolna ho vedla. Ostatně nevedla ho daleko. Zanedlouho došli k velikému domu, prošli vchodem a ocitli se v osvětleném prostoru velikého sálu.

Většinu místa zde zabíraly lavice s lidmi různého věku, kteří momentálně tiše stáli se sklopenými hlavami a pozorně poslouchali muže na jakémsi řečništi v popředí. Byl oblečen jako soudce do černého taláru a hlasitě něco odříkával. Průvodkyně s Ferdou zůstala stát u dveří a šeptem mu vysvětlila: „Zrovna je modlitba, tak psst! Potom si sednem’.“

Předchozí pohyb v chladném vzduchu vzkřísil Ferdovo tělo i mysl natolik, že když se se svou průvodkyní usadil v jedné z lavic, byl schopen začít uvažovat, kde se vlastně ocitl. Byli zřejmě v nějakém kostele, ne však tak krásně vyzdobeném jako byl kostelík u babičky, kam jezdíval v dětství na prázdniny. Zároveň začal vnímat, co se tu odehrává.

Onen muž vpředu teď zvedl ze stolu před sebou objemnou knihu a začal z ní předčítat. Nejprve se Ferda nedokázal na čtení soustředit, pak ho však nečekaně zaujala slova: Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě. Nespěme tedy jako ostatní, ale bděme a buďme střízliví! Ti, kdo spí, spí v noci, a kdo se opíjejí, opíjejí se v noci. My však, kteří patříme dni, buďme střízliví!

Po tomhle čtení muž v taláru odložil knihu a obrátil se k posluchačům: „Asi jste, bratři a sestry, pochopili, že v tomto biblickém textu jde o kontrast, protiklad: na jedné straně světlo a den a na druhé straně opilstost, noc a temnota. A patrně jste také porozuměli, že ten, kdo o tom napsal, chválí lidi, kteří jsou střízliví a chodí ve světle, ale varuje před opilstvím a chozením ve tmě.“

O střízlivosti a opilstosti slyšel Ferda už mnohokrát. Slyšel mnoho kritik i zdravotních ponaučení, ale tohle ho trochu namíchlo. Cítil se těmi větami deklasován. Kvůli tomu, že si tu a tam dá pár skleniček a vrací se domů občas až pozdě večer nebo v noci, není přece horší než ti druzí! Chová se tak přece fůra lidí kolem! Je snad nutné, aby se o tom i tady hovořilo? Nebo se to snad myslí jinak, než to chápe on?

I kněz si asi byl vědom, že musí ona přečtená slova objasnit srozumitelněji. Těmi, kdo se opíjejí a chodí ve tmě, jsou podle něho zřejmě míněni lidé, kteří zabředávají do všelijakých nekalých věcí, které nesou světlo a za které by se člověk měl stydět. Naopak ti, co jsou střízliví a chodí ve světle, jsou lidé, kteří

věří v Ježíše, co se jeho narození slavilo právě v minulých dnech. No budiž! Tenhle výklad se zdál Ferdovi už je lepší! Kdo ale tomu má hned napoprvé rozumět?

Když celý ten kostelní program skončil a Ferda a jeho dobrovolná průvodkyně vyšli zas na ulici, zeptala se ho žena: „Už je vám dobře?“ – „Jó, určitě!“ pokusil se ji poněkud chabě ujistit Ferda. „Já bych se ale stejně ráda o tom přesvědčila,“ prohlásila Ferdova průvodkyně. „Pamatuju ještě z dětství, jak některé chlapy z naší vesnice dovedla kořalka zhuntovat. Radši vás doprovodím, když mi prozradíte adresu.“

Je třeba říct, že přes onen večerní odpočinek v kostele nebyly Ferdovy nohy ještě patřičně pevné a spolehlivé. Proto se nabízené pomoci ani příliš nebránil a pustili se ulicí zase spolu. Když došli až k domu, kde Ferda přebýval a Ferda zazvonil na povědomý zvonek, nečekali dlouho. Po chvíli přišla otevřít mladší žena v čistě nažehlené zástěře. Když uviděla vedle manžela postarší neznámou průvodkyni, nejprve se tázavě na ni podívala a pak omluvně řekla: „Tak von to zas s tím pitím neustál, vidíte? Ale vězte mi, von má i dobrý stránky a děti ho přese všechno milujou. Mockrát vám děkuju, že jste se ho ujala jako strážný anděl.“ – „A já vám děkuju, že jste hned nezburcovala záchytku,“ zmohl se na poděkování i Ferda.

heda

Oznámení

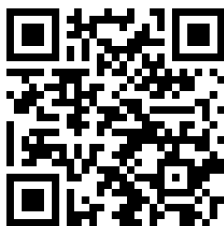
- Od neděle 3.12. bude v Komenského síni instalována **prodejní výstava** obrazů šumavské malířky **Simonetty Šmídové**.
- 3. 12. po bohoslužbách **prodej zboží z Obchůdku jednoho světa**
- 10. 12. po bohoslužbách **prodej produktů z diakonie Stodůlky**
- 17. 12. po bohoslužbách **společný oběd**
- 22. 12 v 19:30 **koncert Našich pěvců** v kostele u Salvátora
- 31. 12. součástí bohoslužeb vzpomínka na zemřelé,
letos pouze silvestrovské posezení u kávy po bohoslužbách
- **Multimediální příspěvek** od M. Světlíka k 500. výročí reformace najdete na **<http://dejvice.evangnet.cz/audio/zvoneni-evangelicky-kostel-u-salvatora>** (...podařilo se mi nahrát poslední variaci vyzvánění a upravil jsem ji do tvaru prezentace s Lutherovými úslovími a nabídl redakci Souterrainu. Zatím se musíme spokojit jen s vlastní zvukovou nahrávkou a věříme, že brzké době bude na příslušném odkazu nainstalovaná i podoba celé prezentace. Marek E. Světlík)

Kalendář na prosinec 2017

Bohoslužby	3. 12. 1. adventní s VP	Pavel Ruml
ve sboru -	10. 12. 2. adventní s VP	Pavel Ruml
neděle 9:30	17. 12. 3. adv. - dětská slavnost	děti
	24. 12. 4. adventní s VP	Pavel Ruml
	25. 12. Boží hod s VP	P. Ruml, Z. Susa
	26. 12. sv. Štěpán	Pavel Ruml
	31. 12. Silvestr	Pavel Ruml
	1. 1. Nový rok s VP	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	maminky s dětmi: vždy 1. čtvrtek v měsíci v 9, 30 14. 12. v 17:00, Suchdol 18. 12. ve 14:00	
Konfirmandi	1. 12., 8. 12., 15. 12. ve 14:30	
Mládež a dorost	5. 12. a 19. 12. v 19:00	
X-cátníci	12. 12. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	26. 11. po bohoslužbách	
Klub poznávání	14. 12. v 9:30 Tradiční předvánoční posezení s manželi Henychovy	
Staršovstvo	7. 12. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 2. 1. 2018.

Lednové číslo vyjde 7. 1. 2018.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**